

เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ : อิทธิพลของการ
เหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา ไม่สังกัดภาควิชา/เทียบเท่า
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

POLICE OFFICERS' ATTITUDES TOWARD INTIMATE PARTNER VIOLENCE AND VICTIM
BLAMING: THE INFLUENCE OF SEXISM, WOMAN GENDER ROLE AND PERCEIVED
SEVERITY OF SITUATION

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy in Psychology

Common Course

FACULTY OF PSYCHOLOGY

Chulalongkorn University

Academic Year 2019

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ : อิทธิพลของการเหยียดเพศ บทบาท ทางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์
โดย	น.ส.ปิยภฤตา เครือหิรัญ
สาขาวิชา	จิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัชรภรณ์ บุญญศิริวัฒน์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต

.....	คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.ทิพย์นภา หวนสุริยา)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัชรภรณ์ บุญญศิริวัฒน์)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศัคนางค์ มณีศรี)	
.....	กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิชญา ไชยวุฒิกมลวานิช)	
.....	กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ประพิมพ์า จรัลรัตนกุล)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัย)	

ปิยกฤตา เครือหิรัญ : เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ :
 อิทธิพลของการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์. (POLICE OFFICERS' ATTITUDES TOWARD INTIMATE PARTNER VIOLENCE AND VICTIM
 BLAMING: THE INFLUENCE OF SEXISM, WOMAN GENDER ROLE AND PERCEIVED
 SEVERITY OF SITUATION) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.วัชรภรณ์ บุญญศิริวัฒน์, อ.ที่ปรึกษาร่วม :
 ผศ. ดร.คัคณางค์ มณีศรี

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบอิทธิพลของการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในการศึกษาที่ 1 ใช้มาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วเพื่อแบ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 139 คน ออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยา กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ และกลุ่มไม่เหยียดเพศ จากนั้นทำการสุ่มเข้าเงื่อนไขเพื่อรับชมวิดีโอจำลองสถานการณ์การแจ้งความของผู้หญิงที่ถูกคนรักทำร้าย แบ่งเป็น 2 เงื่อนไข คือ เงื่อนไขผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและเงื่อนไขผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทางไม่พบอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ของการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ แต่พบอิทธิพลหลักของการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยาและแบบคลุมเครือมีเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศ และในเงื่อนไขบทบาททางเพศแบบไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีคะแนนเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าในเงื่อนไขบทบาททางเพศแบบเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สำหรับการศึกษาที่ 2 ดำเนินการทดสอบอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ในนักเรียนนายร้อยตำรวจ จำนวน 186 คน สุ่มเข้าเงื่อนไขเพื่ออ่านเรื่องสั้นจำลองสถานการณ์ผู้หญิงที่ถูกคนรักทำร้ายพร้อมรูปภาพแสดงการบาดเจ็บตามความรุนแรงของสถานการณ์ แบ่งออกเป็น 2 เงื่อนไข คือ เงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนามแบบสองทางไม่พบอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ของการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ อีกทั้งยังไม่พบอิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ แต่พบอิทธิพลหลักของการเหยียดเพศต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สาขาวิชา จิตวิทยา
 ปีการศึกษา 2562

ลายมือชื่อนิติ
 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก
 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

5877612038 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORD: Intimate partner violence, Ambivalent sexism, Victim blaming, Woman gender role, perceived severity of intimate partner violence situation, Police officers

Piyakrita Kruahiran : POLICE OFFICERS' ATTITUDES TOWARD INTIMATE PARTNER VIOLENCE AND VICTIM BLAMING: THE INFLUENCE OF SEXISM, WOMAN GENDER ROLE AND PERCEIVED SEVERITY OF SITUATION . Advisor: Asst. Prof. Watcharaporn Boonyasirawat, Ph.D. Co-advisor: Asst. Prof. KAKANANG MANEESRI, Ph.D.

The main purpose of this 2 studied research is to examine the impact of sexism on the police officer's performance in the context of intimate partner violence. In Study 1, the Ambivalent Sexism Inventory (ASI) was used to classify 139 police officers into 4 groups of sexism: hostile, benevolent, ambivalent, and non-sexist. Then they were asked to watch a simulated situation video in which a female victim of the intimate partner violence filed a report after being perpetrated by her partner. This video depicted 2 versions of the victim's gender roles: traditional and non-traditional. Four groups (sexism: hostile, benevolent, ambivalent, non-sexist) X two conditions (victim's gender roles: traditional, non-traditional) MANOVA reveals that there is no interaction effect between police officer's sexism and victim's gender roles. The main effects of sexism and gender roles are statistically significant. Police officers who are hostile sexists and ambivalent sexists have higher positive attitudes toward intimate partner violence and blame victim more than those who are benevolent sexists and non-sexists. Victim with non-traditional gender role leads to higher positive attitudes toward intimate partner violence and victim blaming. In study 2, the interaction effect between sexism and severity of the situation was examined with 186 police cadets classified into 4 sexist groups. They were asked to read the vignette about a female victim who was abused by her partner. There were 2 versions of the severity of the situation: low and high with a picture showing the victim's injury according to the severity of the situation. Four groups (sexism: hostile, benevolent, ambivalent, non-sexist) X two conditions (severity of the situation: low and high) MANOVA shows that there is no interaction between sexism and severity of the situation. The main effect of sexism is confirmed, but severity of the situation has no effect on attitudes toward intimate partner violence and victim blaming.

Field of Study: Psychology

Student's Signature

Academic Year: 2019

Advisor's Signature

Co-advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีโดยได้รับความเมตตาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์มงคล มณีศรี ซึ่งอาจารย์คอยให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ขอบพระคุณอาจารย์ที่ทุ่มเทแรงกายแรงใจในการให้ความช่วยเหลือและเอาใจใส่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยตระหนักถึงความรักและความปรารถนาดีของอาจารย์ ขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัชรภรณ์ บุญญศิริวัฒน์ ที่เมตตาและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. ทิพย์นภา หวานสุริยา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อภิขญา ไชยวุฒิกรณ์วานิช อาจารย์ ดร. ประพิมพา จรัสรัตนกุล และศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัย สำหรับคำชี้แนะอันเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณสถานีดำรวจทุกแห่งและโรงเรียนนายร้อยตำรวจ รวมถึงผู้ประสานงานและผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือจนผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณคุณนฤมล อินทหมื่น สำหรับกำลังใจ ความช่วยเหลือ และการสนับสนุนผู้วิจัยในทุก ๆ เรื่อง ขอขอบคุณคุณมัลลิกา อุกฤษฏ์ สำหรับความปรารถนาดี ความช่วยเหลือ และการรับฟังให้คำปรึกษาผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบคุณคุณศุภณัฐ ศรีอุทัยสุข สำหรับคำแนะนำช่วยเหลือเรื่องสถิติตั้งแต่ตอนเรียนมาถึงตอนทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณเพื่อน ๆ จิตวิทยาสังคมทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กันมาโดยตลอด

ขอขอบคุณ “ทุนการศึกษาหลักสูตรดุขฎิบัณฑิต 100 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” และ “ทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช” สำหรับการสนับสนุนทุนการศึกษาและทุนในการทำวิจัย

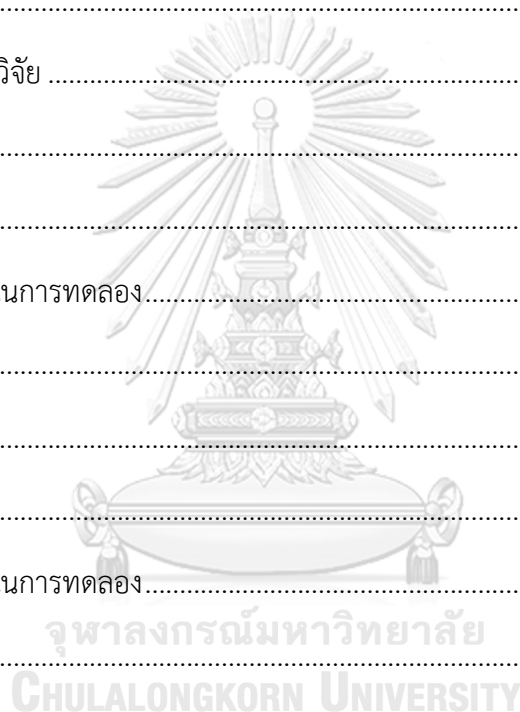
สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณคุณแม่วีรวรรณ เครือหิรัญ และคุณพ่อจิรภัทร เครือหิรัญ ที่เป็นแรงใจและแรงสนับสนุนที่สำคัญที่สุดของผู้วิจัย ขอขอบพระคุณครอบครัวศรีวิหะ ครอบครัวเครือหิรัญ และครอบครัวแก้วพิกุล สำหรับกำลังใจที่มีให้ผู้วิจัยมาตลอด และขอขอบคุณคุณเรื่องศักดิ์ แก้วพิกุล ที่คอยสนับสนุนด้านจิตใจและคอยอยู่เคียงข้างผู้วิจัยมาตั้งแต่เริ่มต้น

ปิยภฤตา เครือหิรัญ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของการวิจัย	1
กรอบแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ความรุนแรงในคู่ (Intimate partner violence)	8
ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการใช้ความรุนแรงในคู่	10
เจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	12
การกล่าวโทษเหยื่อ (Victim blaming)	15
การเหยียดเพศ (Sexism).....	17
วิธีการวัดการเหยียดเพศ	21
บทบาททางเพศของผู้หญิง (Woman gender role)	23
ความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และการใช้ความรุนแรงในคู่	27
ความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และการกล่าวโทษเหยื่อ ...	31
ตัวแปรในการศึกษาที่ 1.....	34
สมมติฐานการศึกษาที่ 1	35

การศึกษาที่ 2	38
ตัวแปรในการศึกษาที่ 2	40
สมมติฐานการศึกษาที่ 2.....	41
วัตถุประสงค์การวิจัย	43
คำจำกัดความที่เกี่ยวข้องในการวิจัย.....	44
ขอบเขตการวิจัย	46
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	47
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย	48
การศึกษาที่ 1	48
กลุ่มตัวอย่าง.....	48
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	49
วิธีการทดลอง.....	74
การศึกษาที่ 2	77
กลุ่มตัวอย่าง.....	78
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	78
วิธีการทดลอง.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
วิธีการพิทักษ์สิทธิ์ของผู้เข้าร่วมการวิจัย	85
บทที่ 3 ผลการวิจัย.....	86
การศึกษาที่ 1	87
การตรวจสอบการจัดกระทำ	87
ลักษณะทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย	88
ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา	90
การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ	93

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย.....	94
สรุปผลการวิจัยตามสมมติฐาน.....	107
ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม.....	111
การศึกษาที่ 2.....	112
การตรวจสอบการจัดกระทำ.....	112
ลักษณะทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	113
ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา.....	114
การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ.....	117
การทดสอบสมมติฐานการวิจัย.....	117
สรุปผลการวิจัยตามสมมติฐาน.....	130
ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม.....	133
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย.....	134
การศึกษาที่ 1.....	134
การศึกษาที่ 2.....	141
สรุปภาพรวมของผลการวิจัย.....	143
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย.....	146
ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ.....	166
บรรณานุกรม.....	169
ภาคผนวก.....	180
ภาคผนวก ก.....	181
ภาคผนวก ข.....	188
ภาคผนวก ค.....	189
ภาคผนวก ง.....	190
ภาคผนวก จ.....	191

ภาคผนวก ฉ	192
ภาคผนวก ช	195
ประวัติผู้เขียน	196

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 สถิติผู้ถูกกระทำรุนแรงในครอบครัวปีพ.ศ. 2558-2562	2
ตารางที่ 2 สถิติผู้ถูกกระทำรุนแรงที่เป็นคดีและไม่เป็นคดี	3
ตารางที่ 3 ประเภทและความหมายของการกระทำรุนแรงในคู่.....	9
ตารางที่ 4 เจตคติต่อผู้หญิงจำแนกตามองค์ประกอบและรูปแบบการเหยียดเพศ	18
ตารางที่ 5 ตัวอย่างคำคุณศัพท์แสดงคุณลักษณะความเป็นหญิง ความเป็นชาย และมีทั้งความเป็นหญิงและความเป็นชาย	25
ตารางที่ 6 เงื่อนไขการทดลองการศึกษาที่ 1	35
ตารางที่ 7 เงื่อนไขการทดลองการศึกษาที่ 2	40
ตารางที่ 8 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (N = 220)	56
ตารางที่ 9 การแบ่งกลุ่มตัวอย่างขั้นการพัฒนาคุณภาพเครื่องมือตามการเหยียดเพศประเภทต่าง ๆ (N = 220)	58
ตารางที่ 10 การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนามาตรของมาตรการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (N = 220)	59
ตารางที่ 11 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (N = 220).....	60
ตารางที่ 12 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด (N = 36).....	67
ตารางที่ 13 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด (N = 34).....	67
ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่เงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 36)	70
ตารางที่ 15 ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 36)	70

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจื่อนไซ ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 36)	71
ตารางที่ 17 ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจื่อนไซผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวัง ของสังคม (N = 36)	71
ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เจื่อนไซผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 34)	72
ตารางที่ 19 ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เจื่อนไซผู้หญิงที่ไม่เป็นไป ตามความคาดหวังของสังคม (N = 34)	72
ตารางที่ 20 การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจื่อนไซ ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 34)	73
ตารางที่ 21 ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจื่อนไซผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความ คาดหวังของสังคม (N = 34)	74
ตารางที่ 22 สรุปข้อมูลเกี่ยวกับคดีสามีฆาตรรยาที่เป็นข่าวในเว็บไซต์ไทยรัฐ ย้อนหลังตั้งแต่ปีพ.ศ. 2561-2555	80
ตารางที่ 23 ข้อมูลพื้นฐานของผู้เข้าร่วมการวิจัยการศึกษาที่ 1 (N = 139)	88
ตารางที่ 24 ข้อมูลทั่วไปด้านการปฏิบัติหน้าที่ตำรวจของผู้เข้าร่วมการวิจัยการศึกษาที่ 1 (N = 139)	89
ตารางที่ 25 สถิติเชิงบรรยายและค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาในการศึกษาที่ 1	90
ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการ กล่าวโทษเหยื่อจำแนกตามกลุ่มเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิง	92
ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรพหุนามแบบสองทางของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงใน คู่และการกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 1	95
ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และ การกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 1	96
ตารางที่ 29 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยวิธี Bonferroni	98
ตารางที่ 30 ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ ความรุนแรงในคู่ของกลุ่มเหยียดเพศแต่ละแบบ	100

ตารางที่ 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไข ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม 102

ตารางที่ 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไข ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม 103

ตารางที่ 33 ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อการกล่าวโทษเหยื่อจำแนกตามกลุ่มเหยียดเพศ..... 105

ตารางที่ 34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม 106

ตารางที่ 35 ผลสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัยการศึกษาที่ 1 107

ตารางที่ 36 ข้อมูลพื้นฐานของผู้เข้าร่วมการวิจัยการศึกษาที่ 2 (N = 186) 113

ตารางที่ 37 สถิติเชิงบรรยายและค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาในการศึกษาที่ 2 114

ตารางที่ 38 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูและการกล่าวโทษเหยื่อจำแนกตามกลุ่มเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ 116

ตารางที่ 39 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรพหุนามแบบสองทางของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูและการกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 2 118

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูและการกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 2..... 119

ตารางที่ 41 ผลการทดสอบหลังการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Bonferroni 121

ตารางที่ 42 ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ในกลุ่มเหยียดเพศที่แตกต่างกัน ในตัวแปรเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู 123

ตารางที่ 43 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ..... 124

ตารางที่ 44 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง..... 125

ตารางที่ 45 ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ในกลุ่มเหยียดเพศที่แตกต่างกัน ในตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ 127

ตารางที่ 46 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ..... 128

ตารางที่ 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง..... 129

ตารางที่ 48 ผลสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัยการศึกษาที่ 2 130

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แผนภูมิเส้นแสดงเงื่อนไขตามสมมติฐานการศึกษาที่ 1.....	38
ภาพที่ 2 แผนภูมิเส้นแสดงเงื่อนไขตามสมมติฐานการศึกษาที่ 2.....	43
ภาพที่ 3 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยัน มาตรการหยุดยั้งเพศแบบแยกตัว.....	64

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของการวิจัย

การใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องที่มีให้เห็นจนชินตา เนื่องด้วยโลกยุคปัจจุบันทุกอย่างดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว วิทยาการด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่งผลให้คนส่วนใหญ่มีความอดทนน้อยลงและใจร้อนมากขึ้น ดังนั้น เมื่อเกิดปัญหากระทบกระทั่งกัน หลายคนเลือกใช้ความรุนแรงเพื่อยุติสถานการณ์ แม้กระทั่งในบริบทของความสัมพันธ์ระหว่างคู่รัก คนสองคนที่รักกัน ใช้ชีวิตร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน เมื่อเกิดปัญหาขึ้นในความสัมพันธ์ หลายคนเลือกแก้ไขด้วยการใช้ความรุนแรงต่ออีกฝ่าย โดยเฉพาะผู้ชายที่มักจะใช้ความรุนแรงเพื่อยุติสถานการณ์อันไม่พึงประสงค์ระหว่างตนและคนรัก

ปัญหาความรุนแรงในคู่เป็นปัญหาสำคัญระดับโลกที่น่าจับตามองและควรเร่งดำเนินการทั้งด้านการป้องกัน การแก้ไข และการให้ความช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่ออย่างจริงจัง เนื่องจากเหยื่อความรุนแรงในคู่มักได้รับผลกระทบทางด้านร่างกายและจิตใจในระยะยาว เช่น กลายเป็นโรคซึมเศร้าหรือโรควิตกกังวล เกิดโรคเครียดภายหลังการถูกทารุณกรรม และเหยื่อหลายรายเลือกที่จะจบปัญหาทุกอย่างด้วยการฆ่าตัวตาย (Lagdon, Armour, & Stringer, 2014) สถิติการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในคู่ที่สำรวจเมื่อปี 2013 พบว่า จำนวนของผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงทั่วโลกยังอยู่ในระดับที่ค่อนข้างน่าเป็นห่วง โดย 1 ใน 3 ของผู้หญิงทั่วโลกเคยถูกทำร้ายโดยคู่รัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้หญิงร้อยละ 37.7 ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง ซึ่งเป็นสัดส่วนสูงสุดเมื่อเทียบกับภูมิภาคอื่น ๆ และข้อมูลเชิงสำรวจเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงทั่วโลกขององค์การเพื่อสตรีแห่งสหประชาชาติ พบว่า ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 36 จาก 75 ประเทศที่มีการทำร้ายร่างกายผู้หญิงมากที่สุด อยู่อันดับที่ 7 จาก 71 ประเทศที่มีการกระทำรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิงมากที่สุด และยิ่งไปกว่านั้น ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 2 จาก 49 ประเทศ ที่มีความเชื่อว่าการที่สามีทำร้ายภรรยาเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้ (UN Women, 2011)

องค์การอนามัยโลกให้คำจำกัดความของการกระทำรุนแรงในคู่ไว้ว่า พฤติกรรมใด ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างคู่รักเป็นสาเหตุให้เกิดภัยอันตรายต่ออีกฝ่าย อันได้แก่ การทำร้ายร่างกาย การทำร้ายจิตใจ การกระทำรุนแรงทางเพศ รวมถึงการขู่บังคับอีกฝ่ายให้อยู่ภายใต้การควบคุม (World Health Organization, 2009) โดยเหยื่อความรุนแรงในคู่มักเป็นผู้หญิง และผู้กระทำรุนแรงมักเป็นผู้ชาย

สอดคล้องกับสถิติจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่รวบรวมโดยศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำรุนแรงในครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่พบว่า จำนวนผู้ถูกระทำรุนแรงในครอบครัวที่ถูกเก็บสถิติไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558-2562 มีจำนวนค่อนข้างสูงและที่สำคัญผู้ถูกระทำส่วนใหญ่ไม่ประสงค์จะร้องทุกข์ รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

สถิติผู้ถูกระทำรุนแรงในครอบครัวปีพ.ศ. 2558-2562

ปี	ผู้ถูกระทำอยู่ใน วิสัยที่จะร้องทุกข์		ผู้ถูกระทำไม่อยู่ในวิสัยที่จะร้องทุกข์			รวม
	รอให้ ผู้ถูกระทำอยู่ ในวิสัยที่จะร้อง ทุกข์	อยู่ระหว่าง ไกล่เกลี่ย เบื้องต้น	หมดอายุ ความ 3 เดือน	ผู้ถูกระทำไม่ ประสงค์จะร้อง ทุกข์	ผู้ถูกระทำ ประสงค์จะ ร้องทุกข์	
2558	172	71	26	245	206	720
2559	156	80	2	218	244	700
2560	291	111	33	339	258	1032
2561	316	91	15	403	291	1116
2562	323	76	16	397	287	1099

หมายเหตุ. แหล่งที่มา ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำรุนแรงในครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

นอกจากนั้น สถิติความรุนแรงในครอบครัวทั้งที่เป็นคดีและไม่เป็นคดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 จากเว็บไซต์ www.violence.in.th ของสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ช่วงปี 2555-2560 ดังตารางที่ 2 พบว่า จำนวนฝ่ายหญิงที่เป็นผู้ถูกระทำรุนแรงในครอบครัวทั้งที่เป็นคดีและไม่เป็นคดีสูงกว่าฝ่ายชายอย่างเห็นได้ชัด และสาเหตุที่ทำให้เกิดความรุนแรง ได้แก่ สุราและยาเสพติด ความหึงหวง เรื่องเกี่ยวกับสุขภาพกายและจิต สาเหตุอื่น ๆ และเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจและการตกงาน ตามลำดับ และเมื่อจำแนกตามประเภทความรุนแรงที่เกิดขึ้น ความรุนแรงที่เกิดขึ้นสูงสุดคือ การกระทำรุนแรงทางด้านร่างกาย เช่น การตบตี ตามมาด้วยการกระทำรุนแรงด้านจิตใจ เช่น การใช้วาจาตำหนิ ถัดมาคือ ความรุนแรงทางเพศ เช่น การบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย และสุดท้ายคือ ความรุนแรงทางสังคม เช่น การบังคับไม่ให้ออกไปเจอครอบครัวหรือเพื่อนฝูง ซึ่งจำนวนดังกล่าวเป็นแค่เพียงส่วนหนึ่งที่ได้รับการเปิดเผยจากเหยื่อเท่านั้น ยังไม่รวมจำนวนเหยื่อที่ไม่กล้าออกมาพูด ซึ่งคาดว่าน่าจะมีอีกเป็นจำนวนมาก เนื่องจาก

สังคมไทยมีความเชื่อที่ว่าเรื่องในครอบครัวไม่ควรแพร่งพรายให้คนภายนอกได้รับรู้ และเป็นเรื่องน่าอายที่จะเปิดเผยเรื่องราวการเป็นเหยื่อความรุนแรงต่อที่สาธารณะ (กิ่งกานต์ แก้วผืน, 2550)

ตารางที่ 2

สถิติผู้ถูกระทำรุนแรงที่เป็นคดีและไม่เป็นคดี

ปี	เป็นคดี		ไม่เป็นคดี	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
2555	43	127	58	612
2556	35	178	61	599
2557	21	142	46	397
2558	16	117	51	513
2559	19	183	53	404
2560	12	146	72	441
รวม	146	893	341	2,966

หมายเหตุ. แหล่งที่มา www.violence.in.th

สังคมไทยมองว่าความรุนแรงระหว่างคู่รักเป็นเรื่องภายในครอบครัวและไม่ใช่อะไรใหญ่ อันสังเกตได้จากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงในครอบครัว เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ที่บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าความรุนแรงภายในครอบครัวเป็นความผิดทางอาญาที่สามารถขอมความกันได้ ซึ่งแยกจากความผิดฐานทำร้ายร่างกายอื่น ๆ อีกทั้งยังมีบทลงโทษที่ค่อนข้างเบาเมื่อเปรียบเทียบกับความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยบุคคลอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัว โดยจำคุกไม่เกิน 6 เดือน ปรับไม่เกิน 6,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมีเจตนารมณ์ให้คู่กรณีปรับความเข้าใจกันและให้โอกาสผู้ถูกระทำรุนแรงในการกลับตัวเพื่อรักษาไว้ซึ่งสถาบันครอบครัว ยิ่งไปกว่านั้น ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 กำลังจะถูกเปลี่ยนแปลงเป็นพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. 2562 แต่พระราชบัญญัติฉบับใหม่ก็ยังคงเน้นไปที่ความประสงค์ให้ผู้ถูกระทำรุนแรงในครอบครัวมีโอกาสกลับตัวและยับยั้งการกระทำผิดซ้ำมากกว่าที่จะเน้นไปที่การคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในครอบครัว จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติไม่ว่าจะเป็นฉบับเก่าหรือใหม่ล้วนให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและให้โอกาสผู้ถูกระทำรุนแรงมากกว่าการลงโทษผู้ถูกระทำรุนแรงหรือการคุ้มครองเหยื่อ แต่ในความเป็นจริงแล้วการไกล่เกลี่ยนอกจากจะไม่ช่วยเหยื่อแล้ว ยังอาจส่งผลให้เกิดอันตรายกับเหยื่อมากกว่าเดิมอีกด้วย (บุญเสริม หุตะแพทย์, 2552) และถึงแม้ว่าบทลงโทษจะไม่หนักหนา แต่การศึกษาวิจัยของวิชฌ พงศ์พันธุ์อนุสร

(2556) ยังคงพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่เลือกที่จะไกล่เกลี่ยให้คู่กรณีปรับความเข้าใจและยอมความกันมากกว่าบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มองว่าการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ยุ่งยากและมีขั้นตอนปฏิบัติหลายขั้นตอน อีกทั้งยังมีเจตคติที่ว่าปัญหาภายในครอบครัว เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของบุญเสริม หุตะแพทย์ (2552) ที่พบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มองว่าปัญหาภายในครอบครัวเป็นเรื่องส่วนตัวที่สามารถไกล่เกลี่ยได้ และยังพบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจบางคนมีแนวความคิดที่ว่าความรุนแรงในครอบครัวเกิดขึ้นโดยมีต้นเหตุมาจากผู้หญิงเอง

เจ้าหน้าที่ตำรวจคือกลุ่มสหวิชาชีพลำดับต้น ๆ ที่เหยื่อความรุนแรงในคู่จะขอความช่วยเหลือ ดังนั้น เจตคติเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในครอบครัวของตำรวจจึงส่งผลต่อแนวโน้มการขอความช่วยเหลือของเหยื่อเมื่อถูกกระทำรุนแรงในอนาคต กล่าวคือ เหยื่อที่มองว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมีเจตคติที่ว่าการใช้ความรุนแรงในคู่รักไม่ใช่เรื่องใหญ่ มีแนวโน้มที่ต่อไปจะไม่แจ้งความหรือขอความช่วยเหลือเมื่อตนเองถูกกระทำรุนแรงโดยคนรัก (Gracia, Garcia, & Lila, 2011)

เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มิว่าจะของบุคคลทั่วไปหรือของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศในสังคมได้เป็นอย่างดี (Obeid, Chang, & Ginges, 2010) ซึ่งแนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมทางเพศเป็นสิ่งฝังลึกอยู่ในโครงสร้างของสังคมไทย ตัวอย่างเช่น กลุ่มคนบางกลุ่มในประเทศไทยมีความเชื่อที่ว่า การที่ภรรยาถูกสามีทำร้าย มีเหตุมาจากการทำกรรมเมื่อชาติก่อน ส่งผลให้ชาตินี้ต้องเกิดเป็นผู้หญิงและประสบกับเคราะห์กรรมดังกล่าว เพราะฉะนั้น จึงอดทนให้เขาทำร้าย และจงเพียรทำบุญในชาตินี้ เพื่อชาติหน้าจะได้เกิดเป็นผู้ชายและไม่ถูกทำร้ายอีก (Xu, Kerley, & Sirisunyaluck, 2011) หรือคำสอนในครอบครัวที่มักปลูกฝังความคิดของลูกสาวว่า ภรรยาที่ดีต้องเชื่อฟัง ยอมตาม และปรนนิบัติสามีให้เต็มความสามารถ เป็นต้น จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่า ความไม่เท่าเทียมทางเพศในสังคมไทยสะท้อนให้เห็นผ่านแนวคิดและคำสอนต่าง ๆ มาตั้งแต่อดีต และสิ่งเหล่านี้เป็นรากฐานสำคัญที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อในสังคมไทย (สตางค์ ศุภผล, 2556)

หลักฐานเชิงประจักษ์อีกหนึ่งอย่างที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศในประเทศไทยคือ ผลการสำรวจการใช้ความรุนแรงต่อคู่รักเมื่อปี พ.ศ. 2559 ที่ดำเนินการโดยมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล กลุ่มตัวอย่างในการสำรวจนี้คือ ผู้ชายไทย จำนวน 1,617 คน ช่วงอายุ 20-35 ปี ผลการสำรวจพบว่า ตัวอย่างร้อยละ 80 เคยพูดตะคอกเสียงดังใส่คนรัก ตัวอย่างร้อยละ 74.7 มักจะใช้คำหยาบคายต่อคนรักเมื่อโมโหและต้องการระบายอารมณ์ ตัวอย่างร้อยละ 71.7 แอบนอกใจคนรัก ตัวอย่างร้อยละ 44.8 มักจะทำร้ายคนรักเมื่อตนเองดื่มเหล้าจนขาดสติ และตัวอย่างร้อยละ 42.4 บังคับให้คนรักมีเพศสัมพันธ์ด้วย นอกจากนี้ 1 ใน 3 ของตัวอย่าง มองว่า ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วเป็นสมบัติของสามี ต้องดูแลงานบ้าน ดูแลลูก และผู้ชายเท่านั้นที่มีความสามารถในการเป็นผู้นำครอบครัว

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้ชายไทยยังคงมีความคิดที่ว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ด้อยกว่าตน และคาดหวังว่าผู้หญิงต้องมีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศในประเทศไทยได้เป็นอย่างดี

ความไม่เท่าเทียมทางเพศส่งผลให้ผู้ชายมีอคติต่อผู้หญิง กล่าวคือ ผู้ชายหลายคนมักมีความรู้สึกต่อผู้หญิงในเชิงของความเกลียดชังและดูหมิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่มีระบบการปกครองแบบชายเป็นใหญ่ อย่างไรก็ตาม เจตคติที่มีต่อผู้หญิงค่อนข้างเป็นที่น่าพอใจ บุคคลส่วนใหญ่นิยมชมชอบและมีเจตคติที่ดีต่อผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย และยังอนุมานกลุ่มลักษณะนิสัยทางบวกว่าเป็นของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย (Eagly & Mladinic, 1989) ซึ่งการศึกษาวิจัยของ Glick และ Fiske (1996) พบว่า เจตคติการเหยียดเพศหญิงมีทั้งทางลบและทางบวก รวมเรียกว่าการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (Ambivalent sexism) โดยการเหยียดเพศทางลบหรือการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ (Hostile sexism) คือ การที่มองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนกว่า ด้อยกว่า และพยายามจะผลักดันตัวเองให้ขึ้นมามีอำนาจเหนือเพศชาย ในขณะที่การเหยียดเพศทางบวก หรือการเหยียดเพศแบบให้คุณ (Benevolent sexism) จะมองในลักษณะที่ว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ควรทะนุถนอม และต้องได้รับการปกป้องดูแล ซึ่งในสังคมมีทั้งผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และผู้ชายที่เหยียดเพศแบบให้คุณ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการเหยียดเพศแบบใดก็ล้วนแสดงถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศ นอกจากนี้ ยังมีผู้ชายที่มีระดับการเหยียดเพศทั้งสองแบบสูงพอ ๆ กัน เรียกว่าผู้ชายที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือ (Ambivalent sexist) กล่าวคือ ผู้ชายที่มีลักษณะการเหยียดเพศแบบคลุมเครือ จะแบ่งผู้หญิงออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้หญิงที่ดีหรือผู้หญิงที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศ และผู้หญิงที่ไม่ดีหรือผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศ โดยเลือกปฏิบัติแบบให้คุณกับผู้หญิงที่ดี ในขณะที่เลือกปฏิบัติแบบเป็นปฏิปักษ์กับผู้หญิงที่ไม่ดี ซึ่งระดับการเหยียดเพศของประชากรในประเทศไทยเป็นตัวบ่งบอกถึงระดับของความไม่เท่าเทียมทางเพศในประเทศนั้น ๆ และการเหยียดเพศทุกแบบมีความสัมพันธ์ต่อเจตคติและพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในคู่ทั้งสิ้น (Allen, Swan, & Raghavan, 2009; Anderson & Anderson, 2008; Glick, Sakalli-Ugurlu, Ferreira, & Souza, 2002; Renzetti, Lynch, & DeWall, 2018)

เป็นธรรมดาที่กลุ่มวิชาชีพที่มีประชากรในกลุ่มส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย และมีวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญเรื่องความเป็นชาย อย่างกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะมีความเชื่อในระบอบปิตาธิปไตย (Patriarchy) หรือชายเป็นใหญ่ ผนวกกับการที่สังคมไทยมีรากฐานแห่งความไม่เท่าเทียมทางเพศ จึงสามารถอนุมานได้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไทยมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติเหยียดเพศ ซึ่งการศึกษาวิจัยใน

ต่างประเทศส่วนใหญ่ พบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบแยกขั้ว ไม่ว่าจะแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุณ หรือแบบคลุมเครือ มักมองว่าการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้ เป็นเรื่องภายในครอบครัว และมีแนวโน้มที่จะดำเนินคดีต่อผู้กระทำความรุนแรงก็ต่อเมื่อเหยื่อแสดงเจตจำนงที่จะให้ดำเนินคดีเท่านั้น (Gölge, Sanal, Yavuz, & Arslanoglu-Çetin, 2016; Lila, Gracia, & Garcia, 2013) การศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจมักมีเจตคติยอมรับการใช้ความรุนแรงต่อภรรยามากกว่าอาชีพอื่น ๆ อาทิ อัยการตุลาการ (Gölge et al., 2016) นักสังคมสงเคราะห์ (Tam & Tang, 2005; Tang & Cheung, 1997) ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต (Tang & Cheung, 1997) เป็นต้น ซึ่งกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจมีระบบค่านิยม วัฒนธรรม และบรรทัดฐานร่วมกันในกลุ่มอาชีพที่ค่อนข้างแข็งแกร่งมาก โดยเมื่อมีความเชื่อหรือยึดถือสิ่งใดก็มักจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งหมด (Blumenstein, Fridell, & Jones, 2012) สนับสนุนด้วยงานของ Gölge และคณะ (2016) ที่พบว่า ตัวแปรอาชีพมีอิทธิพลต่อเจตคติการทำร้ายภรรยาแรงกว่าตัวแปรเพศ เนื่องจากในการศึกษาวิจัยดังกล่าวพบว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติยอมรับการใช้ความรุนแรงต่อภรรยาสูงกว่ากลุ่มอัยการตุลาการทั้งชายและหญิง

ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมถึงผู้ชายทั่วไปที่มีเจตคติเหยียดเพศทุกแบบ มักมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อ และเชื่อว่าเหยื่อเป็นสาเหตุของความรุนแรงที่เกิดขึ้นมากกว่าผู้ชายที่ไม่เหยียดเพศ (Valor-Segura, Expósito, & Moya, 2011) ซึ่งแนวโน้มในการกล่าวโทษเหยื่อที่ถูกกระทำรุนแรงจากคนรักจะอยู่ในระดับสูงในกรณีที่เหยื่อถูกทำร้ายเนื่องจากไม่สามารถปฏิบัติตามบทบาททางเพศที่ควรเป็น หรือเหยื่อถูกทำร้ายเนื่องจากพยายามท้าทายอำนาจของชายคนรัก (Capezza & Arriaga, 2008) อีกทั้งบางสถานการณ์ที่ฝ่าฝืนบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม เช่น การนอกใจหรือการแอบคุยกับชายอื่น ก็ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมองว่าการใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องที่สามารถเข้าใจได้เช่นกัน (Haj-Yahia, 2000; Rani & Bonu, 2009)

สำหรับในประเทศไทย การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่ที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมที่ผ่านมา มักมุ่งศึกษาไปในเชิงของกฎหมายหรือพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงในครอบครัว แต่ผู้วิจัยเห็นว่าปัจจัยภายใน เช่น เจตคติของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมที่ต้องปฏิบัติงานโดยตรงในการให้ความช่วยเหลือเหยื่อก็มีความสำคัญเช่นกัน เนื่องจากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ถึงแม้การตัดสินใจจับกุมผู้กระทำความรุนแรงในคู่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมักยึดเอาปัจจัยทางกฎหมาย เช่น หลักฐานที่สามารถมองเห็นได้ อย่างบาดแผลที่ปรากฏบนตัวเหยื่อ (Saunders, 1979, 1995) แต่กระนั้น ปัจจัยอื่น ๆ ก็ยังส่งผลต่อการตัดสินใจดำเนินการกับ

ผู้กระทำรุนแรงในคู่เช่นเดียวกัน ซึ่งเจตคติต่อเหยื่อ เจตคติต่อผู้หญิงโดยทั่วไป และเจตคติต่อการยอมรับการใช้ความรุนแรงถือเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นอย่างยิ่ง (Lockwood & Prohaska, 2015) ด้วยเหตุนี้การศึกษาถึงเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีเจตคติการเหยียดเพศที่แตกต่างกัน โดยเพิ่มเติมบทบาททางเพศของเหยื่อมาใช้ศึกษาร่วมถึงปฏิสัมพันธ์ จึงเป็นช่องว่างที่ควรได้รับความสนใจเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการช่วยเหลือผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในคู่

ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาอิทธิพลของการเหยียดเพศของเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งแบบเป็นปฏิบัติกร แบบให้คุณ แบบคลุมเครือ รวมทั้งการไม่เหยียดเพศ และบทบาททางเพศของผู้หญิงซึ่งเป็นเหยื่อความรุนแรงในคู่ (เป็นไปตามบทบาททางเพศ และไม่เป็นไปตามบทบาททางเพศ) ว่าส่งผลอย่างไรต่อเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และนำปัจจัยเกี่ยวกับระดับความรุนแรงของสถานการณ์เข้ามาศึกษาเพิ่มเติมในการศึกษาที่ 2 ซึ่งระดับความรุนแรงของสถานการณ์แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับความรุนแรงต่ำและระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง โดยในระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ เหยื่อจะมีบาดแผลปรากฏเป็นรอยข้ำจากการถูกทำร้ายโดยคู่รักเพียงเล็กน้อย ในขณะที่ระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงจะมีการปรากฏรอยข้ำและแผลที่ค่อนข้างรุนแรงจากการถูกทำร้ายโดยคู่รักบนร่างกายของเหยื่อ ผู้วิจัยคาดว่า การเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์จะส่งผลต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ในกรณีพบว่าการเหยียดเพศส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมองว่าการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นเรื่องในครอบครัวที่สามารถเข้าใจหรือยอมรับได้ในบางกรณีหรือส่งผลให้เกิดการกล่าวโทษว่าเหยื่อเป็นสาเหตุของความรุนแรง และพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่เหยียดเพศมีเจตคติทางลบต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และไม่กล่าวโทษเหยื่อก็คือเป็นโอกาสดีที่จะเริ่มผลักดันให้เกิดการอบรมหรือคัดเลือกเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงในคู่เพื่อให้เกิดผลดีต่อตัวเหยื่อมากที่สุด เพราะการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีปฏิริยาตอบโต้กับเหตุการณ์ดังกล่าวเสมือนว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ ทำให้ผู้กระทำรุนแรงมีเจตคติว่าการทำร้ายคนรักไม่ใช่เรื่องใหญ่เช่นกัน ดังนั้น การตอบโต้ที่เหมาะสมย่อมส่งผลให้ผู้กระทำรุนแรงตระหนักได้ว่าการใช้ความรุนแรงต่อภรรยาหรือคนรักไม่ได้เป็นเรื่องเล็ก ๆ ภายในครอบครัวอีกต่อไป และท้ายที่สุดการปฏิบัติงานที่เหมาะสมและจริงจังของเจ้าหน้าที่จะส่งผลให้เหยื่อกล้าที่จะขอความช่วยเหลือมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ โดยแบ่งออกเป็น 6 หัวข้อหลัก ได้แก่

1. ความรุนแรงในคู่
2. การกล่าวโทษเหยื่อ
3. การเหยียดเพศ
4. บทบาททางเพศของผู้หญิง
5. ความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และการใช้ความรุนแรงในคู่
6. ความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และการกล่าวโทษเหยื่อ

ความรุนแรงในคู่ (Intimate partner violence)

ความรุนแรงในคู่ หมายถึง พฤติกรรมใด ๆ ที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างคู่รัก แล้วก่อให้เกิดอันตรายต่ออีกฝ่าย ประกอบไปด้วย การทำร้ายทางร่างกาย การทำร้ายทางจิตใจ การกระทำรุนแรงทางเพศ และการควบคุมพฤติกรรม ดังตารางที่ 3 ซึ่งความรุนแรงในคู่ส่งผลเสียต่าง ๆ มากมายทั้งต่อตัวผู้กระทำและต่อตัวผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง เช่น การเป็นโรคจิตกังวลหรือโรคซึมเศร้า ความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย เป็นต้น (Basile, Arias, Desai, & Thompson, 2004; Krug, Mercy, Dahlberg, & Zwi, 2002; World Health Organization, 2009) และการศึกษาวิจัยของ Johnson, Giordano, Manning, และ Longmore (2015) พบว่า ความรุนแรงในคู่จะเริ่มมีมากขึ้นในช่วงวัยรุ่น และอยู่ในระดับที่สูงที่สุดในช่วงผู้ใหญ่ตอนต้น จากนั้นระดับความรุนแรงจะค่อย ๆ ลดลงเมื่อคู่รักมีอายุมากขึ้น

ตารางที่ 3

ประเภทและความหมายของการกระทำรุนแรงในคู่

ประเภทความรุนแรง	ความหมายและตัวอย่างการกระทำ
ความรุนแรงทางร่างกาย (Physical violence)	การใช้กำลังกายทำร้ายคู่รักโดยเจตนา ซึ่งอาจเป็นเหตุให้คู่รักถึงแก่ความตาย บาดเจ็บ พิการ หรือเป็นอันตราย ตัวอย่างของการใช้ความรุนแรงทางร่างกาย เช่น การชก การผลัก การกัด การตี การตบ การตี การเตะ การกระแทก การต่อย การเผาทั้งเป็น การใช้อาวุธ ในการทำร้ายอีกฝ่าย อีกทั้งการใช้ความรุนแรงทางร่างกายยังรวมถึงการบังคับให้ผู้อื่นกระทำการต่าง ๆ ข้างต้น
ความรุนแรงทางจิตใจ (Psychological violence)	การใช้ภาษาหรืออวัจนภาษาเพื่อทำร้ายจิตใจ หรือทำให้คู่รักหวาดกลัวโดยเจตนา รวมไปถึงการพยายามควบคุมอิสรภาพของคู่รัก ซึ่งการใช้ความรุนแรงทางจิตใจต่อคนรัก ประกอบไปด้วย การด่าทอ การใช้วาจาข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย การทำลายข้าวของของอีกฝ่าย เป็นต้น
ความรุนแรงทางเพศ (Sexual violence)	การบังคับ ขืนใจให้คู่รักมีความสัมพันธ์ทางเพศกับตน เช่น การข่มขืนคู่รัก การบังคับให้คู่รักมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่น การข่มขู่เพื่อให้คู่รักยินยอมมีเพศสัมพันธ์ การลวนลามโดยที่คู่รักไม่เต็มใจ ซึ่งการพยายามกระทำการใด ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ ถ้าคู่รักไม่ยินยอมหรือคู่รักถูกกระทำในขณะที่ไม่มีสติสัมปชัญญะก็ถือว่าเป็นความรุนแรงทางเพศทั้งหมด
การควบคุมพฤติกรรม (Controlling behavior)	การควบคุมหรือบังคับในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่าง ๆ การจำกัดอิสรภาพในการใช้เงิน การบังคับไม่ให้ไปเจอครอบครัวหรือเพื่อนฝูง การบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่คุมกำเนิด การบังคับไม่ให้ทำงานหรือเรียน เป็นต้น

หมายเหตุ. แหล่งที่มา World Health Organization (2009)

การศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ผู้หญิงและผู้ชายมีโอกาสเป็นผู้กระทำรุนแรงต่อคู่อีกด้วยกันทั้งคู่ แต่ผู้หญิงมักตกเป็นเหยื่อความรุนแรงมากกว่า และผลจากการถูกกระทำรุนแรงมักร้ายแรงมากกว่าผู้ชาย (Archer, 2000; Arias & Corso, 2005; Tjaden & Thoennes, 2000) โดย Sriyothin และ Maneesri (2017) ได้ดำเนินการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงในประเทศไทย จำนวน 1,010 คน พบว่า ผู้ชายมีค่าเฉลี่ยการเป็นผู้กระทำรุนแรงต่อคู่อีกโดยรวม กระทำรุนแรงต่อคู่อีกจนได้รับบาดเจ็บ และกระทำรุนแรงทางเพศสูงกว่าผู้หญิง

การศึกษาสำรวจขององค์การอนามัยโลกในประเทศต่าง ๆ 10 ประเทศ พบว่า ประเทศที่มีผู้หญิงรายงานการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในคู่อันในระดับสูง มักเป็นประเทศที่อยู่ในช่วงกำลังพัฒนา ด้านเศรษฐกิจ เช่น ประเทศไทย ประเทศบังคลาเทศ เป็นต้น (Garcia-Moreno, Jansen, Ellsberg, Heise, & Watts, 2006) ในขณะที่ประเทศพัฒนาแล้วจะมีรายงานการใช้ความรุนแรงในคู่อันในระดับที่ต่ำกว่า ตัวอย่างเช่น ประเทศออสเตรเลียเป็นประเทศที่มีรายงานการใช้ความรุนแรงในคู่อันต่ำที่สุดในบรรดาประเทศที่มีการสำรวจ การศึกษาวิจัยของ Archer (2006) อธิบายว่า เนื่องจากประเทศพัฒนาแล้วส่วนใหญ่ ผู้หญิงมีบทบาทในสังคมเทียบเท่ากับผู้ชาย และมุมมองเกี่ยวกับความเท่าเทียมทางเพศค่อนข้างแพร่หลายมากกว่าประเทศกำลังพัฒนา ดังนั้น ระดับการใช้ความรุนแรงในคู่อันจึงน้อยตามไปด้วย สำหรับในประเทศไทย การศึกษาวิจัยส่วนใหญ่ พบผลที่สอดคล้องกันว่า ผู้หญิงมักตกเป็นเหยื่อความรุนแรงทางจิตใจมากที่สุด รองลงมาคือ ทางร่างกาย และทางเพศ (Aekplakorn & Kongsakon, 2007; Sriyothin & Maneesri, 2017; ศรีล่ายอง สังข์ศิริ, 2545)

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการใช้ความรุนแรงในคู่อัน

การใช้ความรุนแรงในคู่อันมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย ทั้งปัจจัยจากตัวบุคคล ปัจจัยจากบริบทแวดล้อม ปัจจัยจากสถานะทางสังคม และปัจจัยจากวัฒนธรรม (Loveland, 2017) ปัจจัยจากตัวบุคคลที่ส่งเสริมให้การกระทำรุนแรงจากคู่อัน เช่น ประสบการณ์ความรุนแรงในวัยเด็ก (Childhood experience) กล่าวคือ ถ้าผู้ชายเติบโตมากับครอบครัวที่พ่อแม่ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน ก็มีความเป็นไปได้สูงที่ผู้ชายคนดังกล่าวจะซึมซับการใช้ความรุนแรง และนำมาใช้กับคู่อันของตนเองเมื่อเติบโตขึ้น (Maikovich, Jaffee, Odgers, & Gallop, 2008; Whitfield, Anda, Dube, & Felitti, 2003) ซึ่งการศึกษาวิจัยของ Sriyothin และ Maneesri (2017) พบว่า ประสบการณ์ความรุนแรงจากพ่อแม่ในวัยเด็กส่งผลให้บุคคลเป็นได้ทั้งผู้กระทำรุนแรงและผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง เนื่องจากวัยเด็กยังไม่มีทักษะในการแยกแยะความถูกต้อง การที่พ่อแม่ทำสิ่งใด เด็กมักจะอนุมานว่าสิ่งนั้นคือสิ่งที่สามารถทำได้ การใช้ความรุนแรงและการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงก็เช่นกัน การที่เด็กเห็นว่าพ่อใช้ความรุนแรงกับแม่ก็อาจส่งผลให้เด็กคนดังกล่าวเติบโตขึ้นมาแล้วใช้ความรุนแรงกับคนรักเพราะคิดว่า

เป็นสิ่งที่สามารถทำได้ หรือในทำนองเดียวกัน การที่เด็กเห็นว่าแม่ยอมตกเป็นเหยื่อความรุนแรงก็อาจส่งผลให้เด็กคนดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะไม่ออกจากความสัมพันธ์ที่มีการใช้ความรุนแรงเมื่อโตขึ้นเช่นกัน ถัดมารูปแบบความผูกพันระหว่างพ่อแม่กับลูก (Attachment style) ก็ส่งผลต่อการเกิดความรุนแรงในคู่เช่นกัน โดยการจับคู่รูปแบบความผูกพันระหว่างชายหญิงบางประเภท ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เช่น ผู้หญิงที่มีรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล (Anxious) กับผู้ชายที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจ (Dismissing) มักมีปัญหาเรื่องการสื่อสารระหว่างกันและกัน รวมถึงไม่สามารถแก้ปัญหาในความสัมพันธ์ได้ จึงนำมาสู่การใช้ความรุนแรงในที่สุด และผู้ชายที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) และผู้หญิงที่มีรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล (Anxious) สามารถทำนายการเกิดความรุนแรงในคู่ได้เช่นกัน โดยการจับคู่ผู้หญิงและผู้ชายที่มีรูปแบบความผูกพันดังกล่าวมีโอกาสเกิดความรุนแรงในคู่มากกว่ารูปแบบความผูกพันอื่นถึง 9 เท่า (Bond & Bond, 2004; Dumas, Pearson, Elgin, & McKinley, 2008)

ปัจจัยถัดมาที่สามารถส่งเสริมให้เกิดความรุนแรงในคู่คือ ปัจจัยจากสังคมและบริบทแวดล้อม เช่น การสนับสนุนจากสังคมนอกข้าง (Social support) กล่าวคือ ผู้ชายมักใช้ความรุนแรงต่อคนรักที่อาศัยอยู่กับตนเองตามลำพังแบบไม่มีครอบครัว ญาติ หรือเพื่อนที่พึ่งพาได้อาศัยอยู่ร่วมบริเวณ มากกว่าคนรักที่อาศัยอยู่ในบริเวณเดียวกันกับครอบครัว ญาติ หรือเพื่อน เนื่องจากผู้ชายมองว่าตนสามารถแสดงอำนาจเหนือฝ่ายหญิงได้อย่างเต็มที่แบบไม่จำเป็นต้องเกรงใจ ดังนั้น การสนับสนุนจากครอบครัวและคนรอบข้างจึงเป็นส่วนสำคัญในการลดปัญหาการตกเป็นเหยื่อความรุนแรง (Chalk & King, 1998) ปัจจัยถัดมาคือ ปัจจัยจากสถานะทางสังคม กล่าวคือ การศึกษาวิจัย พบว่า ครอบครัวที่สามีตงงาน หรือครอบครัวที่มีรายได้ครัวเรือนต่ำมักเป็นครอบครัวที่มีปัญหาการใช้ความรุนแรง หรือการที่สามีประสบการณ์ล้มเหลวต่อการมีอำนาจนอกบ้านก็ส่งผลให้เกิดการใช้ความรุนแรงต่อภรรยาเช่นกัน (Heise, 1998; Riggs, Caulfield, & Street, 2000)

อีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดการใช้ความรุนแรงในคู่คือ ปัจจัยจากวัฒนธรรมหรือความเชื่อที่ยึดถือ โดยปัจจัยทางวัฒนธรรมหรือความเชื่อบางอย่างส่งผลให้เกิดความรุนแรงในคู่ เช่น สังคมที่มีวัฒนธรรมยึดถือระบอบชายเป็นใหญ่ หรือสังคมที่มีความเชื่อว่าภรรยาเป็นสมบัติของสามีมักเป็นสังคมที่มีการใช้ความรุนแรงต่อคู่รักค่อนข้างสูง (Heise, 1998) วัฒนธรรมบางประเทศในแถบเอเชีย เช่น ประเทศไทย ประเทศจีน ประเทศกัมพูชา มักมีความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่ว่าเป็นเรื่องในบ้าน และห้ามเปิดเผยให้ผู้อื่นรับรู้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ปัญหาการใช้ความรุนแรงลุลกลามและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามในประเทศจีนเองก็มีความเชื่อที่ว่าการที่สามีใช้ความรุนแรงถือ

เป็นสัญลักษณ์ของความรัก ส่วนในประเทศกัมพูชาก็มีความเชื่อว่าหากผู้หญิงคนใดถูกสามีกระทำรุนแรง หรือความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ราบรื่น ผู้หญิงเหล่านั้นจะต้องรับเอาสิ่งที่เกิดขึ้นมาเป็นความผิดของตนเอง ทำให้ละอายแก่ใจตนเองที่ปฏิบัติตนเป็นภรรยาได้ไม่ดีพอ เพราะฉะนั้นผู้หญิงชาว กัมพูชาที่แต่งงานแล้วจะไม่บอกเล่า หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงที่ตรงตามความเป็นจริงให้ผู้อื่นรับรู้ (Hou, Yu, Ting, Sze, & Fang, 2011; Surtees, 2003) สำหรับในประเทศไทย เรามีแนวคิดที่ว่าภรรยาเป็นสมบัติของสามี และสามีมีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะปฏิบัติต่อภรรยา อย่างไม่รู้ได้ สังคมไทยยกให้ผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัว และเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว สามีที่เป็นผู้กระทำรุนแรงต่อภรรยาก็มีความคิดว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง และมีสิทธิ์ทำสิ่งใดต่อผู้หญิงก็ได้ ในขณะที่ผู้หญิงไทยบางส่วนก็ยอมรับในสถานะที่ด้อยกว่า โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีประสบการณ์ความรุนแรงครอบครัวในวัยเด็กมักเชื่อว่าผู้ชายมีสิทธิ์ทำร้ายผู้หญิงที่เป็นภรรยา (บุญเสริม หุตะแพทย์, 2557; ศิระชัย โชติรัตน์, 2537; สดางค์ ศุภผล, 2556)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดการใช้ความรุนแรงในคู่มือหลายอย่าง เช่น รูปแบบความผูกพันระหว่างพ่อแม่และลูก การมีประสบการณ์ความรุนแรงในวัยเด็ก เป็นต้น แต่ปัจจัยที่น่าสนใจ และยังไม่มีการศึกษาวิจัยในประเทศไทยคือ ปัจจัยเกี่ยวกับความไม่เท่าเทียมทางเพศ ในสังคม ประกอบกับรากฐานความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศในประเทศไทยคือ ความเชื่อในระบอบชายเป็นใหญ่ และผู้ที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงส่วนมากจะเป็นผู้หญิง ซึ่งเป็นเพศที่มีความอ่อนแอกว่าตามลักษณะทางกายภาพ ดังนั้น การให้ความช่วยเหลือเหยื่อจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรได้รับความสนใจ

เจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เจ้าหน้าที่ตำรวจคือ กลุ่มสหวิชาชีพลำดับต้น ๆ ที่เหยื่อความรุนแรงในคู่มือติดต่อขอความช่วยเหลือเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์การถูกกระทำรุนแรง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของประชาชนจึงทำให้อยู่ในสถานะที่สามารถตอบโต้ต่อสถานการณ์ความรุนแรงได้อย่างทันท่วงที อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยของบุญเสริม หุตะแพทย์ (2552) พบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจในประเทศไทยส่วนใหญ่มักมองว่าปัญหาการใช้ความรุนแรงในคู่มือไม่ใช่เรื่องใหญ่ อีกทั้งยังมองว่าไม่จำเป็นต้องลงโทษผู้กระทำรุนแรงเนื่องจากเป็นเพียงแค่ปัญหาสามีภรรยาทะเลาะกัน แค่ว่า ตักเตือนหรือไกล่เกลี่ยก็เพียงพอแล้ว แต่ทว่าเจตคติดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับส่งผลเสียต่อตัวเหยื่อมากกว่าเดิม กล่าวคือ เจตคติหรือปฏิกิริยาโต้ตอบทางลบที่เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการให้ความช่วยเหลือเหยื่อความรุนแรงในคู่มือสามารถส่งผลให้เหยื่อรู้สึกสิ้น

หวังมากกว่าเดิม มีแนวโน้มที่จะไม่แจ้งความหรือขอความช่วยเหลือเมื่อถูกทำร้ายร่างกายโดยคนรักในครั้งต่อไป และอาจทำให้เหยื่อเกิดความรู้สึกว่าการถูกคนรักทำร้ายเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงได้ ส่งผลให้เหยื่อไม่ยอมยุติความสัมพันธ์ และยอมถูกคนรักทำร้ายต่อไปจนเหยื่อบางรายอาจกลายเป็นโรคซึมเศร้า โรควิตกกังวล หรือขั้นร้ายแรงที่สุดคือ เหยื่อบางรายอาจเลือกใช้วิธีการฆ่าตัวตายเพื่อจบปัญหาที่เกิดขึ้น (Erez & Belknap, 1998) ยิ่งไปกว่านั้น เจตคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่มือไม่ใช่เรื่องใหญ่ยังเปรียบเสมือนการสนับสนุนผู้กระทำรุนแรงทางอ้อมทำให้ผู้กระทำรู้สึกว่าการที่ตนเองทำร้ายคนรักเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องใหญ่เพราะขนาดเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่ให้ความสำคัญ ดังนั้น เจตคติหรือมุมมองของเจ้าหน้าที่จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรศึกษาเพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานในสถานการณ์ลักษณะดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ในมุมมองของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ การใช้ความรุนแรงระหว่างคู่รักมักไม่รุนแรงเมื่อเทียบกับการใช้ความรุนแรงระหว่างคนแปลกหน้า โดยการศึกษาวิจัยของ Avakame และ Fyfe (2001) พบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีแนวโน้มที่จะจับกุมผู้กระทำความผิดที่เป็นคนแปลกหน้ากับผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อ มากกว่าผู้กระทำรุนแรงที่เป็นคนใกล้ชิด สนับสนุนประเด็นดังกล่าวด้วยการศึกษาวิจัยของ Logan, Shannon, และ Walker (2006) ที่ดำเนินการศึกษาวิจัยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 315 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำรุนแรงต่อคู่รักของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรใช้วิธีการส่งผู้กระทำรุนแรงต่อคนรักไปบำบัดมากกว่าที่จะลงโทษเนื่องจากคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่มือไม่ใช่เรื่องร้ายแรง แต่มองว่าควรใช้วิธีการลงโทษถ้าผู้กระทำรุนแรงต่อคนรักเป็นผู้ที่ติดยาเสพติดหรือแอลกอฮอล์ อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจมักมีความคิดเห็นว่าการใช้ความรุนแรงในคู่มือเป็นเรื่องส่วนตัวของคู่รัก เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว และมองว่าการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในครอบครัวเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ ไม่น่าสนใจ มักเกิดความลังเลที่จะบังคับใช้กฎหมายต่อผู้กระทำรุนแรง และมองว่าเป็นเรื่องเสียเวลาในการเข้าไปจัดการกับสถานการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของบุญเสริม หุตะแพทย์ (2552) ซึ่งพบผลลักษณะเดียวกันในกลุ่มตัวอย่างเจ้าหน้าที่ตำรวจไทย

นอกจากนี้ Johnson (2007) ได้รวบรวมข้อมูลคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่มือในเมืองอลาบามา สหรัฐอเมริกาจำนวน 130 คดี (แบ่งเป็นคดีที่ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อความรุนแรง 109 คดีและคดีที่ผู้ชายตกเป็นเหยื่อความรุนแรง 21 คดี) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อดูการจัดการและตอบโต้ต่อคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่มือของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจรายงานว่ามักเกิดความรู้สึกขัดข้องใจในการต้องรับมือกับสถานการณ์ความรุนแรงในคู่มือ เนื่องจากเหยื่อมักไม่ให้ความ

ร่วมมือต่อเจ้าหน้าที่และมักใจอ่อนต่อการแจ้งความจับผู้กระทำรุนแรง เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงยิ่งรู้สึกว่าเป็นเรื่องเสียเวลาในการเข้าไปดำเนินคดี และเจ้าหน้าที่ตำรวจยังมองว่ากลุ่มสหวิชาชีพที่ควรเข้าไปมีบทบาทให้ความช่วยเหลือหรือรับมือกับสถานการณ์ความรุนแรงในคู่คือ นักสังคมสงเคราะห์ที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจ (Mehrotra, 1999; Pleck, 1989)

Tam และ Tang (2005) ดำเนินการศึกษาวิจัยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในประเทศฮ่องกง ผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจมักมีเจตคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศไปในเชิงอนุรักษ์นิยม กล่าวคือ บทบาททางเพศของผู้ชายที่ถูกต้องเหมาะสมคือ การเป็นผู้นำและเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในบ้าน ส่วนบทบาททางเพศของผู้หญิงคือ ผู้ตามและต้องเชื่อฟังผู้ชาย อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจกว่าครึ่งยังมีความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายภรรยา เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจมักเชื่อว่าภรรยาที่ถูกสามีทำร้ายสามารถออกมาจากความสัมพันธ์ได้อย่างง่าย ๆ ภรรยาหลายคนมักเป็นผู้ช่วยุให้เกิดการกระทำรุนแรงจากสามีไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง การทำร้ายร่างกายภรรยาเป็นเรื่องส่วนตัวและสามีไม่ควรถูกจับกุมเพียงเพราะตบตีภรรยาของตนเอง และสามีมีสิทธิที่จะมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตนเองได้ทุกเมื่อที่ต้องการ ซึ่งการมีเจตคติและความเชื่อดังกล่าวมักส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจยอมรับความรุนแรงในคู่ได้มากขึ้น มีแนวโน้มที่จะจับกุมผู้กระทำรุนแรงน้อยลง และมีโอกาสที่จะกล่าวโทษเหยื่อมากขึ้น (Avakame & Fyfe, 2001; Finn & Stalans, 1995; Hillier & Foddy, 1993)

เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มองว่าการจับกุมหรือลงโทษผู้กระทำรุนแรงในคู่ไม่ใช่การจัดการกับสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่ที่เหมาะสม โดยวิธีการที่เหมาะสมคือ การไกล่เกลี่ยหรือให้โอกาสผู้กระทำรุนแรงในการกลับตัว โดยผลการศึกษาวิจัยของ Leung (2014) ที่ดำเนินการศึกษาวิจัยด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกเจ้าหน้าที่ตำรวจในประเทศฮ่องกง พบว่า สาเหตุที่ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเลือกที่จะไกล่เกลี่ยหรือไม่ดำเนินการใด ๆ ต่อผู้กระทำรุนแรง เนื่องจากมีบางส่วนเชื่อว่าเหยื่อพูดโกหกหรือเล่าเกินจริง หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจบางคนให้เหตุผลว่าการไกล่เกลี่ยเป็นวิธีที่เหมาะสมกว่าเนื่องจากจะช่วยรักษาไว้ซึ่งสถาบันครอบครัว อย่างไรก็ตาม วิธีไกล่เกลี่ยไม่ใช่วิธีที่ดีในการลดสถานการณ์ความรุนแรงในคู่ (Wylie, Basinger, Heinecke, & Rueckert, 1976) แต่กลับเป็นวิธีที่ส่งผลเสียต่อเหยื่อ เพราะนอกจากจะทำให้เหยื่อต้องอยู่ในความสัมพันธ์ที่เสี่ยงในการถูกทำร้ายต่อไปแล้ว การไกล่เกลี่ยยังเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ในการบอกให้สังคมรับรู้ว่าการใช้ความรุนแรงในคู่เป็นเรื่องที่สามารถยอมรับและเข้าใจได้

นอกจากนี้ Saunders (1979) ยังพบว่า เจตคติต่อความรุนแรงในคู่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมีความสัมพันธ์ต่อขอบเขตการเข้าไปแทรกแซงเหตุการณ์ความรุนแรงในคู่ เช่น การจะเข้าไปจับกุมผู้กระทำความรุนแรงหรือเพียงแค่ตักเตือนด้วยวาจา นอกจากนี้ยังพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ยึดถือการเป็นไปพบทางเพศแบบดั้งเดิมของผู้หญิงหรือมีเจตคติยอมรับการใช้ความรุนแรงในคู่มักมีแนวโน้มที่จะไม่จับกุมผู้ที่กระทำความรุนแรงต่อคู่รักหรือให้คำปรึกษาในภาวะวิกฤตแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ กล่าวโดยสรุปก็คือ แนวโน้มในการจับกุมผู้กระทำความรุนแรงในคู่สัมพันธ์กับเจตคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าเจตคติเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่งผลโดยตรงต่อการตัดสินใจให้ในการเลือกวิธีให้ความช่วยเหลือเหยื่อ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ก็มีเจตคติว่าความรุนแรงในคู่เป็นเรื่องภายในครอบครัวและไม่ใช่อะไรใหญ่ จึงทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่เลือกใช้วิธีการไกล่เกลี่ยในการรับมือกับคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงระหว่างคู่รัก แต่ทว่าการไกล่เกลี่ยอาจส่งผลให้เกิดผลเสียต่อตัวเหยื่อมากกว่าเดิม ดังนั้น การศึกษาถึงเจตคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อการใช้ความรุนแรงในคู่จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรได้รับการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้การรับมือต่อคดีในลักษณะดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่งผลดีต่อเหยื่อความรุนแรงในคู่มากที่สุด

การกล่าวโทษเหยื่อ (Victim blaming)

การกล่าวโทษเหยื่อ หมายถึง เจตคติที่มองว่าเหยื่อของอาชญากรรม ความรุนแรง หรือการทารุณกรรมมีส่วนผิดหรือมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับตัวของพวกเขาเอง หรือเจตคติที่มองว่าเหยื่อต้องทำบางอย่างที่ผิดหรือไม่เหมาะสมจนทำให้ตนเองต้องเป็นเหยื่อ (Gracia, 2014; Meyer, 2016) ซึ่งการกล่าวโทษเหยื่อนอกจากจะส่งผลเสียต่อจิตใจเหยื่อแล้ว ยังเพิ่มความเสียหายให้เหยื่อกลับไปอยู่ในความสัมพันธ์ และไม่กล้าพอที่จะเลิกกับคนรักที่เป็นผู้กระทำความรุนแรง อีกทั้งยังส่งผลให้ผู้กระทำความรุนแรงถูกมองว่าสมควรได้รับการให้อภัยกับพฤติกรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นอีกด้วย (Tang, Wong, & Cheung, 2002)

Worden และ Carlson (2005) ได้ทำการเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันจำนวน 1,200 คน เพื่อศึกษาความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างบางส่วนยังมีความเชื่อที่ว่าตัวเหยื่อเองเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว อีกทั้ง 1 ใน 4 ของกลุ่มตัวอย่างยังเชื่อว่าผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อเป็นผู้ที่ต้องการและเรียกร้องให้สามีใช้ความรุนแรง และเชื่อว่าผู้หญิงสามารถจบความสัมพันธ์ที่ถูกทำร้ายได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยในประเทศออสเตรเลียที่พบว่า ประชากรชาวออสเตรเลีย

ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่าทำไมเหื่อความรุนแรงในคู่จึงไม่สามารถออกมาจากความสัมพันธ์ที่ถูกทำร้ายได้ และกล่าวโทษว่าอาจเป็นเพราะเหื่อไม่ต้องการออกมาจากความสัมพันธ์เองจึงทำให้ถูกทำร้ายอยู่ เช่นนั้น (Vichealth, 2014, อ้างถึงใน Meyer, 2016)

Bryant และ Spencer (2003) ดำเนินการศึกษาวิจัยกับกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยเพชหญิง และเพศชายในประเทศสหรัฐอเมริกา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการอนุমানสาเหตุให้เกิดความรุนแรงในครอบครัว แบ่งเป็น 4 สาเหตุ ได้แก่ สาเหตุเพราะปัจจัยแวดล้อม เช่น เกิดความรุนแรงเพราะอาศัยอยู่ในสลัม สาเหตุเพราะผู้กระทำรุนแรง เช่น เกิดความรุนแรงเพราะสามีอารมณ์ร้อนจนควบคุมตัวเองไม่ได้ สาเหตุเพราะปัจจัยบางประการทางสังคม เช่น เกิดความรุนแรงเพราะมีสื่อที่เป็นตัวอย่างการใช้ความรุนแรง และสาเหตุเพราะตัวเหื่อ เช่น เกิดความรุนแรงเพราะภรรยาไม่เอาใจสามี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีแนวโน้มอนุমানว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดความรุนแรงในครอบครัวมาจากตัวเหื่อเองมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่รายงานว่าตนเองเคยใช้ความรุนแรงต่อคู่รัก และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การอยู่ในครอบครัวที่มีการใช้ความรุนแรงมักมีแนวโน้มอนุমানว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดความรุนแรงในครอบครัวมาจากปัจจัยทางสังคมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ครอบครัวปราศจากการใช้ความรุนแรง

Gracia และ Tomás (2014) ดำเนินการศึกษาวิจัยในกลุ่มตัวอย่างชาวสเปนจำนวน 1,006 คน พบว่า การกล่าวโทษเหื่อมักเกิดมากในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากและมีการศึกษาไม่สูง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่อายุมากมักมีความเชื่อว่าการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นเรื่องธรรมดาและยึดถือในความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมในระดับที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า ดังนั้นกลุ่มดังกล่าวจึงเชื่อว่าเป็นความผิดของผู้หญิงที่ยั่วยุผู้ชายจนทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในคู่ สำหรับประเด็นเรื่องการศึกษา นั้น กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการศึกษาสูงกว่ามักมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหื่อน้อยกว่า ซึ่งอาจอนุমানได้ว่าการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเท่าเทียมทางเพศ และความรุนแรงในครอบครัว จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการศึกษามากกว่าสามารถเข้าใจว่าไม่ควรกล่าวโทษผู้หญิงจากการตกเป็นเหื่อความรุนแรงในครอบครัว

เจตคติการกล่าวโทษเหื่อส่งผลต่อการลดความรู้สึกรับผิดชอบต่อหน้าที่ของกลุ่มสหวิชาชีพที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือเหื่อ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ เป็นต้น กล่าวคือ การที่บุคลากรในกลุ่มสหวิชาชีพดังกล่าวมีเจตคติการกล่าวโทษเหื่อจะส่งผลต่อการตอบสนองต่อเหื่อเมื่อเหื่อมาร้องขอความช่วยเหลือ (Finn & Stalans, 1995; Gracia, Garcia, &

Lila, 2008; Saunders & Size, 1986) โดย Lavoie, Jacob, Hardy, และ Martin (1989) ได้ดำเนินการศึกษาวิจัยในเจ้าหน้าที่ตำรวจชาวแคนาดา 235 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมีเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ และเหยื่อที่ถูกกระทำรุนแรงในคู่อย่างไร ผลการวิจัยพบว่าลักษณะการใช้ความรุนแรงต่อภรรยาส่งผลต่อเจตคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจมองว่าสามีคือ ผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำรุนแรงต่อภรรยามากที่สุดในเดือนไซท์ที่เป็นการกระทำรุนแรงทางร่างกาย ในขณะที่จะหันไปโทษว่าเป็นความผิดของภรรยาทันทีในกรณีที่มีรายงานว่าภรรยาเป็นผู้ช่วยให้เกิดการใช้ความรุนแรง จากที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีเจตคติกล่าวโทษเหยื่อมักเกิดความลังเลในการให้ความช่วยเหลือเหยื่อความรุนแรงในคู่ รวมถึงเกิดความลังเลในการตัดสินใจดำเนินคดีกับผู้กระทำรุนแรง

การเหยียดเพศ (Sexism)

การเหยียดเพศ หมายถึง การที่บุคคลมีเจตคติทางลบต่อเพศตรงข้าม หรือการที่เพศหนึ่งมองว่ากลุ่มเพศของตนดีกว่า สูงส่งกว่า หรืออยู่เหนือกว่าอีกเพศหนึ่ง โดยเจตคติเหยียดเพศที่มีอยู่ในสังคมส่วนใหญ่จะเป็นไปในลักษณะของเจตคติทางลบที่เพศชายมีต่อเพศหญิง ซึ่งเจตคติทางลบดังกล่าวมักนำไปสู่การปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมทางเพศ (Swim, Aikin, Hall, & Hunter, 1995) การเหยียดเพศทางลบ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ (Hostile sexism) เป็นลักษณะดั้งเดิมของรูปแบบการเหยียดเพศที่เคยมีมา โดยการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์จะเป็นการมองผู้หญิงไปในเชิงลบ ผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ด้อยกว่า อ่อนแอกว่า และพยายามจะมีอำนาจเหนือผู้ชาย ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 สังคมเริ่มต้นตัวเกี่ยวกับความเท่าเทียมทางเพศมากขึ้น และกลุ่มสตรีนิยมเริ่มมีบทบาทในสังคมมากขึ้น จึงเป็นสาเหตุให้เริ่มมีการศึกษาเกี่ยวกับการเหยียดเพศรูปแบบต่าง ๆ

การศึกษาวิจัยของ Glick และ Fiske (1996) ได้เสนอแนวคิดของการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (Ambivalent sexism) ซึ่งประกอบไปด้วย การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ (Hostile sexism) และการเหยียดเพศแบบให้คุณ (Benevolent sexism) การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์เป็นลักษณะดั้งเดิมของรูปแบบการเหยียดเพศที่เคยมีมาดังที่กล่าวไปในตอนต้น ในขณะที่การเหยียดเพศแบบให้คุณเป็นทิศทางตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง โดยการเหยียดเพศแบบให้คุณจะเป็นการมองผู้หญิงไปในเชิงบวก ผู้ชายเหยียดเพศแบบให้คุณจะมองว่าผู้หญิงนั้นอ่อนโยน น่าทะนุถนอม เป็นเพศที่บริสุทธิ์ และเป็นหน้าที่ของผู้ชายที่ต้องปกป้องดูแลผู้หญิง (Glick & Fiske, 1996) ซึ่งการเหยียดเพศแบบแยกขั้วเหมาะสำหรับการนำมาศึกษาในการวิจัยนี้มากกว่าการเหยียดเพศแบบอื่น ๆ เนื่องจากการเหยียดเพศ

แบบอื่น ๆ เช่น การเหยียดเพศแบบนีโอ ซึ่งเชื่อว่าผู้หญิงได้รับความเท่าเทียมในทุก ๆ แง่ของสังคม แล้วและการที่ผู้หญิงออกมาเรียกร้องก็เหมือนการเรียกร้องหาผลประโยชน์เพิ่มเติมให้ตนเอง (Tougas, Brown, Beaton, & Joly, 1995) และการเหยียดเพศแบบนีโอเหมาะกับการศึกษาในเชิงเกี่ยวกับเจตคติเหยียดผู้หญิงในบริบทการเมืองการปกครอง ในขณะที่การเหยียดเพศแบบแยกขั้วเหมาะกับการศึกษาในเชิงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Glick & Fiske, 1996)

การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์กับการเหยียดเพศแบบให้คุณมีสัมพันธ์ทางบวก โดยทั้ง 2 แบบ มี 3 องค์ประกอบเหมือนกันคือ การปกครองแบบชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) การแบ่งแยกทางเพศ (Gender differentiation) และการสืบเผ่าพันธุ์ (Sexual reproduction) (Glick & Fiske, 1996; Glick et al., 2000) องค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน จะแสดงออกถึงความรู้สึกที่มีต่อผู้หญิงในรูปแบบที่ต่างกันขึ้นอยู่กับลักษณะของการเหยียดเพศ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4

เจตคติต่อผู้หญิงจำแนกตามองค์ประกอบและรูปแบบการเหยียดเพศ

องค์ประกอบ	การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์	การเหยียดเพศแบบให้คุณ
การปกครองแบบชายเป็นใหญ่ (Patriarchy)	ต้องการควบคุมและมีอำนาจเหนือเพศหญิง	ต้องการดูแลให้ความช่วยเหลือและปกป้องดูแลผู้หญิง
การแบ่งแยกทางเพศ (Gender differentiation)	ผู้หญิงอ่อนแอหรือด้อยกว่าผู้ชาย	ผู้หญิงอ่อนโยนกว่า และน่าทะนุถนอม เป็นเพศที่บริสุทธิ์กว่าเพศชาย
การสืบเผ่าพันธุ์ (Sexual reproduction)	ผู้หญิงมีไว้เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศ	ผู้หญิงมีไว้เพื่อเติมเต็มเรื่องความรักใคร่ และความใกล้ชิด

หมายเหตุ. ปรับมาจาก Glick และ Fiske (1996)

ถึงแม้ว่าการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและการเหยียดเพศแบบให้คุณจะมีรูปแบบเจตคติต่อผู้หญิงที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่บุคคลหนึ่งสามารถมีทั้งเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คุณต่อผู้หญิงได้โดยเกิดความไม่คล่องจองทางปัญญา (Cognitive dissonance) ซึ่งหมายถึงสถานการณ์ที่บุคคลมีเจตคติ ความเชื่อ หรือพฤติกรรมบางประการที่ขัดแย้งกัน ซึ่งนำมาสู่ความรู้สึกไม่สบายใจ โดยปกติแล้วถ้าเกิดสถานการณ์ดังกล่าวขึ้น บุคคลมักเลือกปรับหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความเชื่อ หรือพฤติกรรมที่ขัดแย้งกันให้กลับมากล่องจองกันที่สุดในที่สุด เพื่อลดความรู้สึกไม่สบายใจที่เกิดขึ้น และในส่วนของทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกขั้วนั้น บุคคลใช้วิธีแบ่งผู้หญิงออกเป็นประเภทย่อย (Female subtype) มากกว่ามีเจตคติเหยียดเพศต่อผู้หญิงโดยทั่วไป กล่าวคือ ผู้ชายแบ่งผู้หญิงออกเป็น 2 ประเภทย่อยคือ ผู้หญิงประเภทที่ดีและไม่ดี โดยผู้หญิงประเภทที่ดีคือ ผู้หญิงที่มีพฤติกรรมตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม เช่น ผู้หญิงที่เป็นแม่ศรีเรือน หรือผู้หญิงที่ยอมตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย เป็นต้น ผู้ชายมักจะมีเจตคติเหยียดเพศแบบให้คุณต่อผู้หญิงประเภทนี้เหมือนการให้รางวัลที่พวกเขาประพฤติตนได้ถูกต้องเหมาะสมตามแบบที่ผู้ชายควรจะเป็น ในขณะที่เดียวกัน ผู้หญิงประเภทไม่ดีคือ ผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม เช่น ผู้หญิงที่ทำงานเก่ง ผู้หญิงที่ชอบเรียกร้องสิทธิสตรี ผู้หญิงที่มีความคิดเป็นของตนเอง เป็นต้น ผู้ชายมักมีเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติต่อผู้หญิงประเภทนี้ เหมือนเป็นการลงโทษที่ชัดเจนจากบทบาททางเพศในอุดมคติที่พวกเขาควรจะเป็น และด้วยวิธีการแบ่งประเภทนี้ ผู้ชายก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนเจตคติใด ๆ ที่มีต่อผู้หญิงเพื่อลดความไม่คล่องจองทางปัญญา อย่างไรก็ตาม การแบ่งผู้หญิงออกเป็นประเภทย่อยถือเป็นเครื่องมือที่สนับสนุนให้ความไม่เท่าเทียมทางเพศยังมีอยู่ต่อไป เนื่องจากผู้ชายสามารถอ้างได้ว่าตนเองไม่ได้มีเจตคติเหยียดเพศต่อผู้หญิงทั้งหมด การที่เหยียดหรือมีเจตคติทางลบต่อผู้หญิงบางคนเป็นเพราะพวกเขาทำตัวไม่ดี สรุปคือ ผู้ชายที่เหยียดเพศตามทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกขั้วมักมีความรู้สึกไม่ดีต่อผู้หญิงที่พยายามทำหน้าที่หรือมีบทบาทแบบเดียวกับที่ผู้ชายเป็น แต่ความรู้สึกไม่ดีนี้จะไม่เกิดขึ้นต่อผู้หญิงที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศ เช่น ผู้หญิงที่เป็นแม่ศรีเรือน เป็นต้น (Sibley & Wilson, 2004)

การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติไม่ได้รับการยอมรับในสังคม เนื่องจากการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติเป็นเจตคติทางลบที่มีต่อเพศหญิง ในขณะที่การเหยียดเพศแบบให้คุณ ถึงจะเป็นสิ่งที่นำสู่ความไม่เท่าเทียมทางเพศ และสามารถสื่อไปในเชิงว่าผู้หญิงมีสถานะต่ำกว่าผู้ชาย แต่การเหยียดเพศแบบให้คุณนั้นกลับเป็นที่ยอมรับในสังคม และถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมที่น่ายกย่อง (Glick et al., 2000) ยิ่งไปกว่านั้น การศึกษาวิจัยของ Bohner, Ahlborn, และ Steiner (2010) พบว่า ผู้หญิงส่วน

ใหญ่ให้คะแนนความชอบต่อผู้ชายที่เหยียดเพศแบบให้คุณในระดับที่ค่อนข้างสูง ซึ่งคะแนนดังกล่าวสูงกว่าผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ และสูงกว่าผู้ชายที่ไม่มีเจตคติเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม การเหยียดเพศทั้งแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คุณล้วนส่งผลเสียต่อผู้หญิงทั้งสิ้น โดยการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศทั้งสองแบบกับการโทษเหยื่อจากการถูกข่มขืน (Viki & Abrams, 2002) การมองว่าการล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องเล็กน้อย (Sakalli-Ugurlu, Salman, & Turgut, 2010) และการโทษว่าเป็นความผิดของผู้หญิงจากการตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว (Glick et al., 2002)

นอกจากผู้ชายประเภทเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและประเภทเหยียดเพศแบบให้คุณแล้ว ในสังคมยังมีผู้ชายประเภทเหยียดเพศแบบคลุมเครือ และผู้ชายที่ไม่เหยียดเพศ โดยผู้ชายที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบคลุมเครือคือ ผู้ชายที่มีระดับเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ และเจตคติเหยียดเพศแบบให้คุณอยู่ในระดับที่สูงเท่า ๆ กัน การศึกษาวิจัยของ Glick, Diebold, Bailey-Werner, และ Zhu (1997) ดำเนินการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย พบว่า ผู้ชายที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือประเมินความชอบต่อผู้หญิงที่มีพฤติกรรมตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมในระดับที่สูงมาก ในทางกลับกัน พวกเขาประเมินความชอบต่อผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมในระดับที่ต่ำมาก หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้ชายที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือจะมีเจตคติต่อผู้หญิงแบบสุดโต่ง ในขณะที่ผู้ชายที่ไม่เหยียดเพศคือ ผู้ชายที่มีระดับเจตคติเหยียดเพศทั้งแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คุณอยู่ในระดับที่ต่ำ กล่าวคือ ผู้ชายที่ไม่เหยียดเพศจะมีความเชื่อว่าผู้ชายและผู้หญิงมีความสามารถเท่าเทียมกันไม่ว่าจะในหน้าที่ หรือบทบาทใด ๆ ก็ตาม ไม่จำเป็นต้องยึดติดตามความคาดหวังของสังคม หรือบทบาททางเพศในอุดมคติแบบดั้งเดิม (King & King, 1997)

การศึกษาวิจัยของ Glick และ Hilt (2000) พบว่า กฎเกณฑ์สำคัญในการเริ่มมีเจตคติเหยียดเพศแบบแยกตัวของผู้ชายคือ การเริ่มมีความสนใจในเพศตรงข้าม ช่วงวัยที่ผู้ชายจะเริ่มพัฒนาเจตคติเหยียดเพศหญิงของตนเองคือ ช่วงวัยรุ่นตอนต้น เจตคติดังกล่าวจะค่อย ๆ พัฒนาไปตามอายุและประสบการณ์ที่มีต่อผู้หญิง อาจกล่าวได้ว่าในช่วงวัยเด็กนั้น เด็กผู้ชายยังไม่มีความรู้สึกที่อยากจะเป็นมิตร หรือมีเจตคติแบบให้คุณต่อเพศตรงข้าม เด็กมักมุ่งพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองด้วยวิธีการเปรียบเทียบทางสังคม กล่าวคือ เด็กมักจะชื่นชมหรือชื่นชอบกลุ่มเพศตนเอง คบหาสมาคมกับกลุ่มเพศตนเองเป็นส่วนใหญ่ และไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับกลุ่มเพศตรงข้าม แต่เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ธรรมชาติจะทำให้ผู้ชายเริ่มมีความสนใจต่อเพศตรงข้าม จากที่วัยเด็กไม่เคยสนใจเพศตรงข้ามเลย พอเป็นวัยรุ่นก็

เริ่มเกิดความรู้สึกชอบพอเพศตรงข้ามขึ้นมา และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการมีเจตคติเหยียดเพศแบบแยกขั้วคือมีทั้งความรู้สึกทางลบและทางบวกต่อผู้หญิง (Hoffmann & Powlishta, 2001)

ในประเทศไทยมีการศึกษาวิจัยที่น่าตัวแปรการเหยียดเพศแบบแยกขั้วมาใช้อยู่บ้าง โดยนลินทิพย์ คชพงษ์ (2550) ศึกษาว่าการกระตุ้นให้เกิดความเด่นชัดในความตายจะเพิ่มระดับการเหยียดเพศแบบแยกขั้วของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ โดยผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขที่ถูกเหนี่ยวนำความเด่นชัดในความตายได้คะแนนจากมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วไม่แตกต่างจากเงื่อนไขควบคุม แต่ผลที่น่าสนใจของการศึกษาวิจัยนี้คือ การค้นพบว่าผู้ชายไทยมีคะแนนการเหยียดเพศแบบแยกขั้วสูงกว่าผู้หญิงไทย สาเหตุที่จุดนี้น่าสนใจเพราะยังไม่เคยมีการศึกษาวิจัยใดที่สำรวจระดับการเหยียดเพศแบบแยกขั้วในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยมาก่อน

การศึกษาวิจัยถัดมาที่มีการนำตัวแปรการเหยียดเพศแบบแยกขั้วมาใช้คือ การศึกษาวิจัยของธารวิมล ดิษฐรักษ์ และ ศักนงศ์ มณีศรี (2558) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการกระทำเพื่อกลุ่มโดยมีคำถามวิจัยว่าการที่ผู้หญิงเผชิญกับการเหยียดเพศจะทำให้รับรู้ความยุติธรรมและข้อได้เปรียบของการเป็นผู้หญิงส่งผลให้ผู้หญิงกระทำเพื่อกลุ่มมากขึ้นหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงที่รับรู้ถึงความเหลื่อมล้ำทางเพศในแง่ที่ต่ำกว่าจะส่งผลให้ผู้หญิงกระทำเพื่อกลุ่มมากขึ้น และสุดท้ายการศึกษาวิจัยของนันทมน อินทร, ประภาศรี กระจ่างวุฒิชัย, และ อารียา การุณกร (2556) ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น (ชอบการมีอำนาจ ชอบลำดับชั้นทางสังคม มักเลือกปฏิบัติ) และบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวา (เคร่งครัดต่อขนบธรรมเนียมและบรรทัดฐานของสังคมแบบไม่สามารถยืดหยุ่นได้) ต่อการเหยียดเพศโดยมีการรู้ซึ่งถึงความรู้สึกของผู้อื่นและความรู้สึกแปลกแยกจากสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพแบบแสดงอำนาจเหนือผู้อื่นและบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาสัมพันธ์ทางบวกกับการเหยียดเพศแบบแยกขั้วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $r = .23, p < .01$ และ $r = .48, p < .01$ ตามลำดับ จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าการเหยียดเพศแบบแยกขั้วในประเทศไทยยังคงได้รับความสนใจไม่มากเท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่มีการศึกษาวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่ที่นำตัวแปรการเหยียดเพศแบบแยกขั้วเข้ามาศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการนำตัวแปรดังกล่าวมาใช้เพื่อศึกษาเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้ได้ผลการศึกษาวิจัยที่เป็นประโยชน์และน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

วิธีการวัดการเหยียดเพศ

Benson และ Vincent (1980 อ้างถึงใน McHugh & Frieze, 1997) ได้พัฒนามาตรวัดเจตคติการเหยียดเพศฉบับแรกขึ้นมา มีชื่อว่า The Sexist Attitudes Toward Women Scale (SATWS) มีข้อกระทงทั้งหมด 40 ข้อ โดยมาตรวัดดังกล่าวให้ความหมายของการเหยียดเพศว่า การจัดให้ผู้หญิงอยู่ในสถานะทางสังคมที่ต่ำกว่าผู้ชาย โดยการจำกัดสิทธิทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ

มาตรนี้แบ่งเป็น 7 องค์ประกอบ ได้แก่ เจตคติว่าผู้หญิงต่ำต้อยกว่าผู้ชาย การสนับสนุนให้ผู้ชายมีสิทธิและอำนาจเหนือผู้หญิง การสนับสนุนการเลือกปฏิบัติทางเพศ ความเป็นปฏิกษต่อผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศ การไม่สนับสนุนกลุ่มเคลื่อนไหวทางสิทธิสตรี การเหมารวมผู้หญิงในทางลบ และการประเมินผู้หญิงด้วยความดึงดูดใจทางกายภาพ แต่ภายหลังเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปมาตร The Sexist Attitudes Toward Women Scale ก็ไม่ได้รับความนิยมในการนำมาใช้วัดเจตคติการเหยียดเพศอีกต่อไป

Swim และคณะ (1995) ได้พัฒนามาตรวัดเจตคติเหยียดเพศที่มีชื่อว่า Modern Sexism Scale ขึ้นมา ซึ่งมาตรวัดดังกล่าวมีข้อกระทง 8 ข้อ แบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การปฏิเสธการคงอยู่ของการเลือกปฏิบัติทางเพศในปัจจุบัน การเป็นปฏิกษต่อการเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ของผู้หญิง และความไม่พอใจที่ผู้หญิงมีสิทธิพิเศษต่าง ๆ เป็นมาตรวัดการเหยียดเพศในลักษณะแอบแฝงแตกต่างจากมาตร The Sexist Attitudes Toward Women Scale ที่วัดการเหยียดเพศในลักษณะเปิดเผยใจความหลักของมาตรวัดนี้คือ การที่ผู้ชายมีความเชื่อว่าการแบ่งแยกหรือเลือกปฏิบัติทางเพศหมดไปแล้วในสังคมปัจจุบัน ทำให้ผู้ชายมองว่าการเรียกร้องของผู้หญิงไม่ใช่เรียกร้องความเท่าเทียม แต่เป็นการเรียกร้องสิทธิที่เหนือกว่าผู้ชาย และในปีเดียวกัน Tougas และคณะ (1995) ได้พัฒนามาตรวัดการเหยียดเพศที่มีชื่อว่า Neosexism Scale ขึ้นมา ซึ่งมาตรวัดดังกล่าวมีข้อกระทงจำนวน 11 ข้อ แบ่งเป็น 3 องค์ประกอบเหมือนกันกับมาตรวัด Modern Sexism Scale โดยมาตรวัด Neosexism Scale มีความคล้ายคลึงกับมาตรวัด Modern Sexism Scale แตกต่างกันตรงที่ผู้ที่ได้คะแนนจากมาตรวัด Modern Sexism Scale ในระดับสูงมักไม่เชื่อในค่านิยมความเท่าเทียมกันของสังคม เช่น ความยุติธรรมหรือเท่าเทียมกันของแต่ละบุคคล แต่จะสนับสนุนค่านิยมในเชิงปัจเจกบุคคล เช่น มีความเชื่อมั่นในการทำงานหนักและการพึ่งพาตนเอง ในขณะที่ผู้ที่ได้คะแนนมาตรวัด Neosexism Scale ในระดับสูงจะไม่มีความเห็นต่างใด ๆ ในค่านิยมที่กล่าวไป (Huber, 2016)

Glick และ Fiske (1996) ได้พัฒนามาตรวัดการเหยียดเพศ Ambivalent Sexism Inventory ซึ่งเป็นมาตรวัดตามทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกขั้วตามทฤษฎีที่ได้อธิบายในข้างต้น โดยมาตรวัดนี้จะมีข้อกระทงทั้งหมด 22 ข้อ เป็นข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกษ 11 ข้อ และข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ 11 ข้อ ผู้ที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิกษคือ ผู้ที่ได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกษสูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกษ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่เหยียดเพศแบบให้คุณ

คือ ผู้ที่ได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณสูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ ถัดมาผู้ที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือคือ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าค่ามัธยฐานทั้งข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ และผู้ที่ไม่เหยียดเพศคือ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่ามัธยฐานทั้งข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ

มาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วได้รับการพัฒนาเป็นภาษาไทยโดยนลินทิพย์ คชพงษ์ (2550) มีข้อกระทงทั้งหมด 30 ข้อ (ข้อกระทงจากต้นฉบับจำนวน 22 ข้อ และข้อกระทงที่คิดใหม่จำนวน 8 ข้อ) แบ่งเป็น 2 องค์ประกอบคือ การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและการเหยียดเพศแบบให้คุณ กลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ความเที่ยงของมาตรคือ นิสิตปริญญาตรีทั้งเพศชายและเพศหญิงจำนวน 122 คน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .81 และวิเคราะห์ความตรงของมาตรด้วยวิธีทดสอบกับกลุ่มที่รู้ลักษณะอยู่แล้ว โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาเพศชายจำนวน 140 คน กลุ่มที่คาดว่ามีการเหยียดเพศในระดับสูงคือ นักศึกษาช่างกล ($M = 4.00, SD = 0.31$) กลุ่มที่คาดว่ามีการเหยียดเพศในระดับต่ำคือ นิสิตนักศึกษาคณะนิติศาสตร์และคณะสังคมสงเคราะห์ ($M = 3.77, SD = 0.35$) ทั้งสองกลุ่มได้คะแนนจากมาตรวัดการเหยียดเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะพัฒนามาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วขึ้นมาใหม่ โดยนำมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วต้นฉบับ ของ Glick และ Fiske (1996) มาพัฒนาเป็นฉบับภาษาไทย

บทบาททางเพศของผู้หญิง (Woman gender role)

เจตคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศ (Gender role attitude) หมายถึง ความคิดเห็นและความเชื่อเกี่ยวกับหน้าที่และวิถีที่ผู้ชายและผู้หญิงพึงปฏิบัติในบริบทของสังคม ครอบครัว และการทำงาน (Harris & Firestone, 1998) บทบาททางเพศในอุดมคติ (Gender role ideology) คือ เจตคติต่อบทบาท สิทธิและความรับผิดชอบที่ผู้หญิงและผู้ชายในสังคมพึงมี รวมถึงความคาดหวังว่าผู้หญิงและผู้ชายควรมีความประพฤติปฏิบัติตนอย่างไรถึงจะเหมาะสม โดยบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม (Traditional gender role) ผู้หญิงควรเชื่อฟัง และควรอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย ส่วนผู้ชายควรเป็นผู้นำ และคุ้มครองปกป้องผู้หญิง ยิ่งไปกว่านั้น ในหลาย ๆ วัฒนธรรมได้ผูกติดความดีงามของผู้หญิงไว้กับความบริสุทธิ์ ความอ่อนน้อม และความซื่อสัตย์ (Ortner, 1978) โดยผู้หญิงมักถูกคาดหวังว่าต้องเป็นผู้เสียสละเพื่อครอบครัวและสามี อีกทั้งต้องเป็นผู้ที่อยู่ในโอวาทและไม่ได้เถียง ในขณะที่การมีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม (Non-traditional gender role) หมายถึง การ

ที่ผู้ชายและผู้หญิงในสังคมไม่เป็นไปตามหน้าที่หรือวิถีปฏิบัติที่สังคมคาดหวัง (Harris & Firestone, 1998)

บทบาททางเพศแบบดั้งเดิมเป็นสิ่งที่สังคมส่วนใหญ่ยึดถือ โดยการศึกษาวิจัยของ Chen, Fiske, และ Lee (2009) กล่าวว่า สังคมแบบคตริรวมหมู่ (Collectivism) มักยึดถือบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมมากกว่าสังคมแบบปัจเจกนิยม (Individualism) ดังนั้น ผู้หญิงในสังคมแบบคตริรวมหมู่มักถูกตั้งความหวังไว้สูงว่าควรจะมีประพฤติดไปตามแบบแผน และนอกจากนั้น การศึกษาวิจัยของ Eastwick และคณะ (2006) พบว่า ประเทศที่กำลังพัฒนายึดมั่นบทบาทเพศแบบดั้งเดิมมากกว่าประเทศที่พัฒนาแล้วหรือพัฒนามากกว่า ในส่วนของประเทศไทยเป็นประเทศที่มีสังคมแบบคตริรวมหมู่ และเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา จึงสามารถอนุมานได้ว่า คนไทยค่อนข้างให้ความสำคัญต่อบทบาทของผู้ชายและผู้หญิงในสังคมแบบดั้งเดิม มีการศึกษาวิจัยที่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศแบบให้คุณ และการใช้ความรุนแรงต่อคู่รักในสังคมที่มีการยึดถือบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม หรือมีระบบครอบครัวที่เหนียวแน่น หรือมีการปกครองแบบชายเป็นใหญ่ (Delgado, Prieto, & Bond, 1997) จะเห็นได้ว่าคุณลักษณะที่กล่าวมาล้วนตรงกับสังคมไทยทั้งสิ้น และสังคมที่มีค่านิยมทางวัฒนธรรมดังที่กล่าวไป ผู้หญิงต้องยอมรับการปกครองแบบชายเป็นใหญ่ และประพฤติดนตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม จึงจะสามารถลดความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อความรุนแรง

การศึกษาวิจัยตั้งแต่ปี 1970 ที่ผ่านมามีผลที่ตรงกันว่าปัจจุบันคนในสังคมคาดหวังให้ผู้หญิงมีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมน้อยลงกว่าในอดีต (Helmreich, Spence, & Gibson, 1982; McBroom, 1987) กล่าวคือ ปัจจุบันคนในสังคมยอมรับผู้หญิงที่ได้รับการศึกษาและผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านมากขึ้น อีกทั้งผู้หญิงไม่ถูกจำกัดว่าควรยุ่งเกี่ยวเฉพาะงานบ้านงานเรือนอีกต่อไป แต่ถึงกระนั้นการศึกษาวิจัยของ Maass, Cadinu, Guarnieri, และ Grasselli (2003) ที่ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายก็ยังคงพบผลที่ว่าผู้ชายส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมคุกคามทางเพศต่อผู้หญิงที่มีแนวคิดแบบสตรีนิยมมากกว่าผู้หญิงที่มีคุณลักษณะความเป็นหญิงหรือมีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม

ผู้หญิงที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศคือ ผู้หญิงที่มีคุณลักษณะความเป็นหญิง (Feminine) และผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศคือ ผู้หญิงที่มีลักษณะความเป็นชาย (Masculinity) Bem (1974) ได้พัฒนามาตร Bem Sex-Role Inventory (BSRI) เพื่อใช้สำหรับวัดลักษณะบทบาททางเพศของแต่ละบุคคล ซึ่งมาตรดังกล่าวใช้คำคุณศัพท์จำนวน 60 คำในการแบ่งลักษณะบทบาททางเพศ สามารถแบ่งได้เป็น 3 แบบ คือ ลักษณะความเป็นหญิง ลักษณะความเป็น

ชาย และลักษณะที่มีทั้งความเป็นหญิงและความเป็นชาย (Androgyny) ตัวอย่างคำคุณศัพท์ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ตัวอย่างคำคุณศัพท์แสดงคุณลักษณะความเป็นหญิง ความเป็นชาย และมีทั้งความเป็นหญิงและความเป็นชาย

คุณลักษณะความเป็นหญิง	คุณลักษณะความเป็นชาย	คุณลักษณะที่มีทั้งความเป็นหญิงและความเป็นชาย
อ่อนโยน	พึ่งพาตนเอง	ชอบช่วยเหลือ
ขี้อาย	มีความเป็นผู้นำ	อารมณ์ดี
รักเด็ก	ชอบการแข่งขัน	เป็นมิตร
ซื่อสัตย์	มีความทะเยอทะยานสูง	มีไหวพริบ
ขี้สงสาร	ก้าวร้าว	คาดเดาไม่ได้
ช่างประจบ	ชอบเสี่ยง	ซื่อสัตย์สุจริต
พูดจาไพเราะ	มุ่งมั่นแน่วแน่	สามารถปรับตัวได้

หมายเหตุ. แหล่งที่มา Bem Sex-Role Inventory (BSRI; Bem, 1974)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าถึงแม้สังคมจะเปลี่ยนไปมากเพียงใด แต่ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาททางเพศยังคงเป็นสิ่งที่คนในสังคมยึดถือ คุณลักษณะความเป็นหญิงเปรียบเทียบกับผู้หญิงที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม และเป็นสิ่งที่สังคมยังคงยึดถือว่าผู้หญิงที่ดีจะต้องมีคุณลักษณะเช่นนั้น ในขณะที่ผู้หญิงที่มีคุณลักษณะความเป็นชายก็สามารถเปรียบเทียบกับผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม และผู้หญิงที่มีคุณลักษณะความเป็นชายมักถูกสังคมมองว่าก้าวร้าวและไม่ใช่นักหญิงที่ดีแบบที่ควรเป็น

อย่างไรก็ดี คำคุณศัพท์ความเป็นชายและหญิงจากมาตรวัด Bem Sex-Role Inventory (BSRI; Bem, 1974) เป็นคำคุณศัพท์บ่งบอกความเป็นชายและหญิงที่ได้รับการพัฒนามาตั้งแต่ปีค.ศ. 1974 ซึ่งผ่านมาเป็นเวลานานแล้ว อีกทั้งบทบาททางเพศในประเทศไทยยังมีความเฉพาะตัวที่ค่อนข้างแตกต่างจากประเทศในฝั่งตะวันตกอยู่พอสมควร สำหรับประเทศไทยในอดีต บทบาททางเพศแบบดั้งเดิมของผู้หญิงเป็นไปในลักษณะของสิ่งที่เรียกว่ากุลสตรีไทย หรือการเป็นแม่ศรีเรือน ผู้หญิงที่ดีต้องเป็นทั้งภรรยาและแม่ที่ดี ผู้หญิงมีสถานะต่ำกว่าผู้ชายค่อนข้างมาก ทั้งในด้านสังคม การศึกษา และการทำงาน กล่าวคือ ผู้หญิงไม่มีโอกาสได้เรียนและทำงาน หน้าที่หลักคือ การดูแลบ้านและปรนนิบัติสามี จนกระทั่งเข้าสู่ยุคของจอมพล ป.พิบูลสงคราม นโยบายสร้างชาติในขณะนั้นเอื้อให้ผู้หญิงมี

บทบาทในสังคมมากขึ้น ผู้หญิงเริ่มได้รับการศึกษา และเนื่องด้วยเศรษฐกิจที่ตกต่ำในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงส่งผลให้ผู้หญิงเริ่มออกไปทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับผู้ชาย

การศึกษาวิจัยนิยายและวรรณกรรมในยุคของจอมพลป. พิบูลสงครามของอาทิตยา จารุจินดา (2555) พบว่า ค่านิยมของผู้หญิงที่ดีได้เปลี่ยนไปจากในอดีตแล้ว ผู้หญิงตามค่านิยมแบบดั้งเดิมที่ต้องเป็นกุลสตรีที่มีความอ่อนหวาน สุภาพ เรียบร้อย อ่อนน้อมถ่อมตน และอยู่ดูแลบ้านเพียงอย่างเดียว กลับถูกมองว่าคร่ำครึ ในขณะที่ผู้หญิงตามค่านิยมสมัยใหม่ที่ชอบเที่ยวเตร่ ชอบเข้าสังคม คบเพื่อนต่างเพศหลายคน ก็ไม่เป็นที่ชื่นชม โดยสรุปคือ บทบาททางเพศของผู้หญิงที่ดีและเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมต้องมีความผสมผสานกันระหว่างค่านิยมแบบเก่าและใหม่ กล่าวคือ ผู้หญิงที่ดีต้องมีความอ่อนหวานนุ่มนวล มีความเข้มแข็งแต่ไม่ก้าวร้าว ทันสมัย มีการศึกษา ดูแลปรนนิบัติสามี และลูกเป็นอย่างดี และที่สำคัญต้องรักษาสมดุลระหว่างการทำหน้าที่ในบ้านและการทำงานนอกบ้าน ได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของคนไทยโดยทั่วไปทั้งผู้ชายและผู้หญิง ถึงความคิดเห็นที่มีต่อผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในยุคปัจจุบัน โดยแบ่งเป็น 3 แง่มุม ได้แก่ สถานภาพและบทบาท ลักษณะนิสัย และการแต่งกาย โดยสถานภาพและบทบาทของผู้หญิง ผู้วิจัยนิยามว่าหมายถึง สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงทั้งในบ้านและนอกบ้าน เช่น การเป็นภรรยา การเป็นแม่ รวมถึงการเป็นผู้หญิงทำงาน เป็นต้น ถัดมา ผู้วิจัยนิยามลักษณะนิสัยว่าหมายถึง ลักษณะนิสัย รวมถึงการแสดงออกทั้งทางกายและทางวาจา และสุดท้ายคือการแต่งกาย ผู้วิจัยนิยามว่าหมายถึง ลักษณะเสื้อผ้าที่บุคคลสวมใส่เป็นปกติ

ผลการสำรวจของผู้วิจัยสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของอาทิตยา จารุจินดา (2555) โดยพบว่า สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่ถึงจะทำงานนอกบ้าน แต่ก็มีเวลาให้คนรักสม่ำเสมอ ผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านเก่งและทำงานบ้านได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง และผู้หญิงที่ดูแลปรนนิบัติคนรักเป็นอย่างดี ในขณะที่สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่ไม่ค่อยชอบอยู่บ้าน แต่จะชอบการอยู่กับเพื่อนทั้งเพื่อนชายและเพื่อนหญิง ผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านเก่ง แต่ไม่ทำงานบ้านหรือดูแลปรนนิบัติคนรักเลย และผู้หญิงที่ทำงานจนไม่มีเวลาให้คนรัก ถัดมา ลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่รู้จักกาลเทศะ สุภาพและประณีตระนอม รวมถึงต้องพูดจาไพเราะ มีหางเสียง ในขณะที่ลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่พูดจาเสียงดัง ไม่มีหางเสียง พูดและแสดงออกอย่างที่คิดหรือรู้สึก ไม่ค่อยใส่ใจกาลเทศะ โผงผาง แข็ง ไม่อ่อนหวาน ไม่

นุ้มนวล และสุดท้ายคือ การแต่งกายของผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สามารถสรุปได้ว่า การแต่งกายของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ชุดที่มิดชิดและเรียบร้อย ในขณะที่การแต่งกายของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ชุดที่เผยให้เห็นเนื้อหนังมากจนเกินไป ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสำรวจถูกนำมาใช้ในการจัดกระทำตัวแปรบทบาททางเพศของผู้หญิงในการศึกษาวิจัยนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และการใช้ความรุนแรงในคู่

การเหยียดเพศแบบแยกขั้วส่งผลต่อเจตคติและพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในคู่ โดย Glick และคณะ (2002) ดำเนินการศึกษาวิจัยในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและชายจากประเทศตุรกีและประเทศบราซิล 1,251 คน เพื่อศึกษาถึงเจตคติต่อการทำร้ายภรรยาของบุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศ ผลการวิจัยพบว่า การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และการเหยียดเพศแบบให้คุณเป็นตัวแทนที่สามารถทำนายเจตคติทางบวกต่อการทำร้ายภรรยา กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศหญิงและชายที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และแบบให้คุณมองว่าการที่สามีลงมือทำร้ายภรรยาเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับและเข้าใจได้ สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Herrero, Rodríguez, และ Torres (2017) สำรวจข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 72,730 คน จาก 51 ประเทศทั่วโลก พบว่า บุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศมักยอมรับการใช้ความรุนแรงในคู่มากกว่าบุคคลที่ไม่เหยียดเพศ

ในบริบทของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การศึกษาวิจัยของ DeJong, Burgess-Proctor, และ Elis (2008) พบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีความเชื่อในระบอบปีศาจปีศาจหรือชายเป็นใหญ่มักมีแนวโน้มที่จะมองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่เป็นเรื่องที่เข้าใจได้และมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง ซึ่งระบอบปีศาจปีศาจเป็นรากฐานของการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีเจตคติว่าเพศชายอยู่ในสถานะเหนือกว่าผู้หญิงในสังคมมีเจตคติว่าการใช้ความรุนแรงระหว่างสามีภรรยามีเหตุผลบางประการที่สามารถเข้าใจได้ ซึ่งเจตคติดังกล่าวไม่ใช่เรื่องที่ดี เนื่องจากการเหยียดเพศเป็นหนึ่งในตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในการตัดสินใจเลือกที่จะตอบโต้ต่อสถานการณ์การใช้ความรุนแรงต่อคู่ด้วยวิธีใด และการศึกษาวิจัยของ Muftić และ Cruze (2014) ยังพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีเจตคติเหยียดเพศหญิงมักมองว่าการใช้กำลังต่อภรรยาบางกรณี เป็นเรื่องที่สามารถยอมรับและเข้าใจได้ จึงส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเหล่านี้มองว่าไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องการทะเลาะกันระหว่างสามีภรรยาเนื่องจากเป็นเรื่องส่วนตัว

บทบาททางเพศของผู้หญิงส่งผลอย่างยิ่งต่อเจตคติที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิง รวมถึงส่งผลต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ กล่าวคือ ผู้ชายเหยียดเพศไม่ว่าจะแบบปฏิปักษ์หรือแบบให้คุณมักมีเจตคติทางลบต่อผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศ หรือผู้หญิงที่พยายามท้าทายอำนาจของผู้ชาย

โดย Berkel, Vandiver, และ Bahner (2004) ดำเนินการศึกษาวัยในนักศึกษามหาวิทยาลัย 316 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าเจตคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศและความเชื่อเกี่ยวกับศาสนาส่งผลอย่างไรต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ ผลวิจัยพบว่า เจตคติยอมรับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมเป็นตัวแปรที่ดีที่สุดที่สามารถทำนายเจตคติยอมรับการใช้ความรุนแรงในคู่ของกลุ่มตัวอย่าง จากที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า บทบาททางเพศแบบดั้งเดิมส่งผลต่อเจตคติของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ชายที่มีเจตคติเหยียดเพศ รวมถึงบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมมีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของผู้หญิง และการใช้ความรุนแรงของผู้ชาย

การศึกษาวัยของ Glick และคณะ (1997) พบว่า เจตคติต่อผู้หญิงที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศของผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ถึงจะเป็นไปในทางบวก แต่กลับไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีเจตคติต่อผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $r = -.25, p < .05$ ผู้วิจัยจึงมีสมมติฐานว่า **“ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม”** นอกจากนี้ผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มักมีการแสดงออกหรือมีปฏิกิริยาก้าวร้าวต่อคู่รักของตน มากกว่าผู้ชายที่เหยียดเพศแบบให้คุณและผู้ชายทั่วไปที่ไม่เหยียดเพศ ซึ่งการศึกษาวัยที่ผ่านมาพบผลไปในทิศทางเดียวกันว่า ผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีโอกาสที่จะเป็นผู้กระทำความรุนแรงต่อคู่รักทั้งทางกาย ทางใจ และทางเพศ รวมถึงมีเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ (Allen et al., 2009; Anderson & Anderson, 2008; Forbes & Adams-Curtis, 2001; Forbes, Jobe, White, Bloesch, & Adams-Curtis, 2005; Glick et al., 2002; Hammond & Overall, 2013; Renzetti et al., 2018; Sakall, 2001) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ชายเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์รู้สึกว่าการอำนาจของตนถูกคู่รักทำลาย หรือรู้สึกว่าตนกำลังจะถูกคู่รักเอาเปรียบจะยิ่งแสดงความก้าวร้าวต่อคู่รักมากเป็นพิเศษ (Hammond & Overall, 2013) เนื่องจากความก้าวร้าวเป็นปฏิกิริยาตอบโต้เพื่อป้องกันตนเองในกรณีที่คุณรู้สึกกลัวว่าความเป็นอิสระกำลังจะถูกกลืน สำหรับผู้ชายที่มีเจตคติเหยียดเพศ การถูกกลืนอิสรภาพหรือการถูกทำลายอำนาจโดยผู้หญิงจะกระทบต่อลักษณะความเป็นชาย จนส่งผลให้ผู้ชายเหล่านี้แสดงความก้าวร้าวมากขึ้นกว่าผู้ชายทั่วไป จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานว่า **“ทั้งในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น”**

ขณะที่ผลการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ และ การเป็นผู้กระทำรุนแรงต่อคู่รักค่อนข้างชัดเจน แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศแบบให้คุณ และการเป็นผู้กระทำรุนแรงต่อคู่รัก รวมถึงเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่ยังมีผลที่ค่อนข้างคลุมเครือ Allen และคณะ (2009) ดำเนินการศึกษาวิจัยในกลุ่มตัวอย่างชาวสเปนทั้งเพศหญิงและเพศชาย จำนวน 232 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ และแบบให้คุณว่าส่งผลอย่างไรต่อการเป็นผู้กระทำรุนแรงต่อคู่รัก ผลการวิจัยพบว่า การเหยียดเพศ แบบให้คุณมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการเป็นผู้กระทำรุนแรงต่อคู่รักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.22, p < .05$) กล่าวคือ การเหยียดเพศแบบให้คุณทำให้ผู้ชายมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติว่าผู้หญิงไม่ควรถูก กระทำรุนแรง สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Sakall (2001) ที่ดำเนินการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างชาว ตุรกีที่เป็นชนชั้นกลางและชนชั้นสูงของประเทศ จำนวน 221 คน วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าเจตคติ การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คุณส่งผลต่อเจตคติการใช้ความรุนแรงต่อภรรยาอย่างไร ผลวิจัยพบว่า ผู้ชายที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบให้คุณมักมองว่าสามีคือ ผู้ที่ต้องรับผิดชอบการกระทำ รุนแรงต่อภรรยา ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากผู้ที่ยึดเพศแบบให้คุณมักมีความเชื่อว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ อ่อนแอและสมควรได้รับการปกป้อง

ในทางกลับกัน Renzetti และคณะ (2018) กลับไม่พบความสัมพันธ์ใด ๆ ระหว่างการ เหยียดเพศแบบให้คุณและการเป็นผู้กระทำรุนแรงต่อคู่รัก โดยการศึกษาวิจัยนี้มีกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำนวน 255 คน ดำเนินการเก็บข้อมูลผ่านทางการทำมาตรวัดออนไลน์ สมมติฐานในตอนต้นคือ การ คาดการณ์ว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณน่าจะมีสหสัมพันธ์ทางลบต่อการกระทำรุนแรง กล่าวคือ ผู้ที่ได้ คะแนนเหยียดเพศแบบให้คุณในระดับสูงควรได้คะแนนจากมาตรวัดความถี่ในการเป็นผู้กระทำรุนแรง ต่อคู่รักในระดับต่ำ แต่ผลวิจัยกลับไม่เป็นไปตามสมมติฐาน การเหยียดเพศแบบให้คุณไม่ส่งผลให้ ผู้ชายมีเจตคติว่าผู้หญิงไม่ควรถูกกระทำรุนแรง (ในขณะที่การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมี สหสัมพันธ์ทางบวกต่อการเป็นผู้กระทำรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นไปตามสมมติฐาน) สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Glick และคณะ (2002) ที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ แบบให้คุณและเจตคติที่มองว่าการทำร้ายร่างกายภรรยาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งความไม่สอดคล้องกัน ของการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศแบบให้คุณและความรุนแรงในคู่ข้างต้นอาจ สามารถอธิบายได้ด้วยการศึกษาวิจัยของ Viki และ Abrams (2002) ที่พบว่าบุคคลที่มีระดับการ เหยียดเพศแบบให้คุณสูงมีแนวโน้มที่จะแสดงออกทางลบต่อเหยื่อการถูกข่มขืนที่ไม่เป็นไปตามความ คาดหวังของสังคม ด้วยเหตุนี้จึงสามารถสรุปได้ว่า การเหยียดเพศส่งผลให้ผู้ชายมีเจตคติว่าผู้หญิงไม่

ควรถูกกระทำรุนแรง เฉพาะในกรณีที่ผู้หญิงเหล่านั้นปฏิบัติตนเหมาะสมตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมเท่านั้น (Glick et al., 2002; Viki & Abrams, 2002) จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานว่า **“ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเจอนของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม”**

การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ หมายถึง การที่บุคคลที่เจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ และแบบให้คุณอยู่ในระดับสูงพอ ๆ กัน โดยจะเลือกใช้การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม และเลือกใช้การเหยียดเพศแบบให้คุณต่อผู้หญิงที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม ผู้วิจัยจึงมีสมมติฐานว่า **“ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเจอนของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม”** และถึงแม้ว่ากลุ่มผู้ที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือมีระดับการเหยียดเพศแบบให้คุณสูง แต่กลุ่มดังกล่าวก็มีระดับการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์สูงด้วยเช่นเดียวกัน จึงนำสู่สมมติฐานที่ว่า **“ทั้งในเจอนของผู้หญิงที่เป็นหรือไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ”**

Goicolea, Öhman, Salazar Torres, Morras, และ Edin (2012) ดำเนินการศึกษาวิจัยด้วยวิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายในประเทศเอกวาดอร์ พบว่า ผู้ชายที่ไม่เหยียดเพศมีเจตคติทางลบต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอน กล่าวคือ ผู้ชายที่ไม่เหยียดเพศ มองว่า ผู้หญิงและผู้ชายไม่ควรมีใครตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในคู่นอน ทั้งสิ้น และความไม่เท่าเทียมทางเพศคือ สาเหตุที่ทำให้เกิดความรุนแรงต่อคู่รัก การขจัดความรุนแรงในคู่นอนให้หมดไปต้องเริ่มจากการจัดการเหยียดเพศให้หมดไปจากสังคมก่อน ในขณะที่ผู้ชายเหยียดเพศ ถึงแม้จะมองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่นอนไม่เหมาะสม แต่ถ้าเป็นการใช้ความรุนแรงเมื่อผู้หญิงปฏิบัติตนขัดจากบทบาททางเพศ หรือพยายามท้าทายอำนาจของผู้ชาย เช่น เมื่อผู้หญิงเถียง ต่อว่า ด่าทอ หรืออัยยุ การใช้ความรุนแรงก็ถือเป็นเรื่องที่สามารถเข้าใจได้ เนื่องจากพื้นฐานของผู้ชายเป็นเพศที่อารมณ์ร้อน และการใช้ความรุนแรงเป็นวิธีที่ทำให้ผู้หญิงสงบลง จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า สำหรับผู้ชายที่ไม่เหยียดเพศ การใช้ความรุนแรงในคู่นอนเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม แต่สำหรับผู้ชายที่มีเจตคติเหยียดเพศ ถึงแม้จะไม่สนับสนุนการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง แต่ความรุนแรงที่เกิดกับผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศ กลับกลายเป็นเรื่องที่ได้รับการยอมรับ จากที่กล่าวมาจึงนำสู่สมมติฐานที่ว่า **“ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ**

มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนของผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน” และ “ทั้งในคู่นอนของผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น”

ความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และการกล่าวโทษเหยื่อ

การเหยียดเพศแบบแยกตัวสัมพันธ์กับการกล่าวโทษเหยื่อ ไม่ว่าจะเป็นเหยื่อจากการถูกข่มขืนหรือเหยื่อจากการถูกทำร้ายในคู่นอน โดยบุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คุณมักเชื่อว่าเหยื่อเป็นต้นเหตุหรือมีส่วนผิดต่อสถานการณ์อันไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้น

การศึกษาวิจัยของ Sakalli-Ugurlu, Yalçın, และ Glick (2007) ดำเนินการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างในประเทศตุรกี 425 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศแบบแยกตัวและเจตคติต่อเหยื่อที่ถูกข่มขืน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและการเหยียดเพศแบบให้คุณในกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการกล่าวโทษเหยื่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $r = .48, p < .01$ และ $r = .19, p < .01$ ตามลำดับ และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและการเหยียดเพศแบบให้คุณก็มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการกล่าวโทษเหยื่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $r = .56, p < .01$ และ $r = .36, p < .01$ ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าผลของการเหยียดเพศแบบแยกตัวต่อการกล่าวโทษเหยื่อสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิงซึ่งในบริบทเกี่ยวกับเหยื่อที่ถูกข่มขืน บุคคลที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงมักมีความเชื่อว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายทำตัวยั่วยวนผู้ชายจนทำให้ถูกข่มขืน และการที่ธรรมชาติของผู้ชายเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมักจะมีความรู้สึกที่เป็นปฏิบัติต่อผู้หญิงอยู่แล้ว (ส่วนผู้หญิงที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมักจะมีความรู้สึกเป็นปฏิบัติเฉพาะกับผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม) ดังนั้น การกล่าวโทษเหยื่อของผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติจึงไม่น่าแปลกใจ แต่สิ่งที่น่าสนใจคือ การกล่าวโทษเหยื่อก็เกิดขึ้นในบุคคลเหยียดเพศแบบให้คุณเช่นกัน ซึ่งประเด็นดังกล่าวอาจสามารถอธิบายได้ตามทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกตัว (Glick & Fiske, 1996) โดยการเหยียดเพศแบบให้คุณมักมีความรู้สึกทางลบต่อผู้หญิงที่มีพฤติกรรมไม่เป็นไปตามบทบาททางเพศแบบที่พวกเขาคาดหวังให้เป็น ซึ่งเหยื่อที่ถูกข่มขืนที่รายงานว่าเป็นผู้เริ่มการมีปฏิสัมพันธ์ทางเพศต่อผู้ชายก่อนแม้เพียงเล็กน้อย ผู้ชายเหยียดเพศแบบให้คุณก็จะเชื่อว่าเหยื่อเป็นต้นเหตุที่ทำให้ตนเองถูกข่มขืนทันที สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Viki และ Abrams (2002) ที่ดำเนินการทดลองกับนักศึกษาหญิงและชาย 57 คน โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาว่าบุคคลที่มีการเหยียดเพศแบบให้คุณจะมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อเหยื่อการถูกข่มขืนที่มีพฤติกรรมขัดกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่ได้คะแนนเหยียดเพศแบบให้คุณในระดับสูงมีแนวโน้มที่จะ

กล่าวโทษเหยื่อที่มีพฤติกรรมไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม ซึ่งพฤติกรรมในการวิจัยดังกล่าวคือ การถูกข่มขืนขณะมีพฤติกรรมนอกใจคนรัก

Masser, Lee, และ McKimmie (2010) ดำเนินการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างในประเทศออสเตรเลีย จำนวน 120 คน เพื่อศึกษาว่าเจตคติการเหยียดเพศแบบให้คุณส่งผลกระทบต่อมุมมองของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเหยื่อการถูกข่มขืนอย่างไร โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับเหยื่อคนหนึ่งถูกข่มขืนโดยคนแปลกหน้า ซึ่งเหยื่อมีลักษณะนิสัยแตกต่างกันในแต่ละเงื่อนไข โดยเหยื่อที่ถูกข่มขืนเป็นแม่หม้าย มีลูก 1 คน ซึ่งในเงื่อนไขเหยื่อที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม เหยื่อจะฝากลูกไว้กับพี่เลี้ยงที่สามารถไว้ใจได้ และในเงื่อนไขเหยื่อที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม เหยื่อจะทิ้งลูกเอาไว้คนเดียวแบบไม่มีใครดูแล ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่เหยียดเพศแบบให้คุณจะกล่าวโทษเหยื่อเฉพาะในเงื่อนไขที่เหยื่อมีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม

การกล่าวโทษเหยื่อของบุคคลที่เหยียดเพศส่งผลในบริบทของการใช้ความรุนแรงในคู่เช่นกัน โดยบุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศมักมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อความรุนแรงในคู่มากกว่าบุคคลที่ไม่เหยียดเพศ โดย Valor-Segura และคณะ (2011) ดำเนินการทดลองในกลุ่มตัวอย่างชาวสเปนทั้งชายและหญิง จำนวน 485 คน เพื่อศึกษาว่าเจตคติการเหยียดเพศส่งผลอย่างไรต่อการกล่าวโทษเหยื่อความรุนแรงในคู่ โดยวิธีการวิจัยคือ ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่ตามเงื่อนไข ซึ่งเรื่องราวในตอนต้นของทุกเงื่อนไขเหมือนกันคือ ผู้หญิงคนหนึ่งโทรมาขอคำปรึกษาจากสายด่วนช่วยเหลือเหยื่อความรุนแรงในครอบครัว เธอเล่าว่าเมื่อวานตอนเย็น เธอถูกสามีที่แต่งงานกันมา 13 ปี ทำร้ายร่างกาย โดยสาเหตุในการทำร้ายแบ่งตามเงื่อนไขได้เป็น 4 สาเหตุดังนี้

1. ถูกทำร้ายเนื่องจากเหยื่อเรียกร้องขอออกไปเจอเพื่อนชาย ตัวอย่างวลีในสถานการณ์ คือ “...เขาเริ่มโมโหหลังจากเพื่อนผู้ชายตั้งแต่สมัยเด็กของฉันที่หายไปนาน โทรมาเพื่อชวนฉันออกไปทานข้าวเย็นกับเขาสองต่อสอง และฉันตอบตกลง...”
2. ถูกทำร้ายเนื่องจากเหยื่อต้องการยุติความสัมพันธ์ ตัวอย่างวลีในสถานการณ์ คือ “...เขาเริ่มโมโหหลังจากฉันบอกเขาว่าฉันตัดสินใจแล้วว่าอยากยุติความสัมพันธ์...”
3. ถูกทำร้ายเนื่องจากเหยื่อต้องการออกไปเที่ยวกับเพื่อนผู้หญิง ตัวอย่างวลีในสถานการณ์ คือ “...เขาเริ่มโมโหหลังจากเล่าว่าเพื่อนสาวของฉันวางแผนจะไปเที่ยวกันในวันหยุด และฉันตัดสินใจว่าจะไปกับพวกเธอ...”
4. ถูกทำร้ายแบบไม่บอกสาเหตุ

หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทำมาตรวัดการกล่าวโทษเหยื่อ ผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มักกล่าวโทษเหยื่อและหาเหตุผลเข้าข้างผู้กระทำรุนแรงในคู่ และ

กล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขที่บอกสาเหตุการใช้ความรุนแรงมากกว่าในเงื่อนไขที่ไม่บอกสาเหตุ โดยสาเหตุที่เหยื่อโดนกล่าวโทษมากที่สุดคือ การขอลอกไปเจอเพื่อนชาย

เหยื่อที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมมักได้รับการกล่าวโทษจากบุคคลทั่วไปในสังคม กล่าวคือ แนวโน้มในการกล่าวโทษเหยื่อและเข้าข้างผู้กระทำรุนแรงในคู่มักเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเหยื่อคนดังกล่าวมีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม เช่น ไม่เป็นแม่บ้าน แม่เรือน หรือพยายามที่จะทำทายอำนาจของผู้ชาย (Capezza & Arriaga, 2008) การศึกษาวิจัยของ Meyer (2016) ดำเนินการศึกษาวิจัยโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่เคยมีประสบการณ์การถูกกระทำรุนแรงในคู่อีกจำนวน 28 คน ในประเทศออสเตรเลีย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประสบการณ์ของเหยื่อที่ถูกกล่าวโทษจากสังคมนอกข้าง ผลการวิจัยพบว่า เหยื่อส่วนใหญ่รู้สึกว่าการจะได้รับความช่วยเหลือหรือเห็นใจจากสังคมนอกข้างเมื่อตกเป็นเหยื่อความรุนแรง พวกเขาจำเป็นต้องมีคุณสมบัติเป็นไปตามที่สังคมกำหนดไว้ว่าเหยื่อควรมีลักษณะอย่างไร ซึ่งเหยื่อที่สังคมมองว่าควรเป็นคือ ต้องมีความอ่อนแอ ไร้เดียงสา มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม แต่เมื่อเหยื่อความรุนแรงในคู่นี้ไม่มีคุณสมบัติตามที่บุคคลทั่วไปมองว่าควรเป็น เหยื่อกลุ่มนั้นก็อาจได้รับการตอบสนองทางลบหรือถูกกล่าวโทษเมื่อถูกกระทำรุนแรงจากคู่อีก และคุณลักษณะที่เหยื่อควรจะเป็นของการศึกษาวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Strobl (2004) ที่พบว่า ลักษณะของเหยื่อความรุนแรงในคู่นี้ที่บุคคลในสังคมมองว่าควรเป็นคือ ต้องเป็นผู้ที่อ่อนแอ ใสซื่อ และเปราะบาง รวมถึงเหยื่อในอุดมคติต้องไม่มีพฤติกรรมใด ๆ ที่ส่อไปในทางช่วยผู้กระทำรุนแรงให้ลงไม้ลงมือ และเหยื่อต้องให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี

จากคุณสมบัติดังกล่าวสามารถอนุมานได้ว่าเหยื่อต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม อีกทั้ง การศึกษาวิจัยของ Howard (1984) ยังพบว่า การกล่าวโทษเหยื่อความรุนแรงในคู่มักเกิดในเหยื่อที่เป็นผู้หญิงมากกว่าเหยื่อที่เป็นผู้ชาย และการกล่าวโทษเหยื่อมักขึ้นอยู่กับว่าลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของเหยื่อเป็นอย่างไร ตรงกับบทบาททางเพศที่ควรเป็นหรือไม่ กล่าวคือ ผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมมักถูกกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของพวกเธอเองที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง จากที่กล่าวมาทั้งหมดจึงนำสู่สมมติฐานที่ว่า **“ในกลุ่มเหยียดเพศทั้งแบบเป็นปฏิบัติ และแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม”** ในขณะที่ **“ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน”** และเนื่องด้วยบุคคลที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมักมีเจตคติทางลบต่อผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นหรือไม่เป็นไปตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม ดังนั้น ผู้ชายที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติจึงมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อในระดับสูงกว่าผู้ที่เหยียดเพศแบบอื่น ๆ ไม่ว่าเหยื่อจะมีบทบาททางเพศแบบใด ดังนั้น

ผู้วิจัยจึงมีสมมติฐานว่า “ทั้งในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น” และผู้ชายที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือคือ ผู้ที่มีการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ และแบบให้คุณสูงพอ ๆ กัน จึงนำสู่สมมติฐานที่ว่า “ทั้งในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ” สอดคล้อง เนื่องจากผู้ที่ไม่เหยียดเพศมักไม่สนับสนุนการใช้ความรุนแรงในคู่ ไม่ว่าเพศใดก็ตาม ไม่ควรลงมือทำร้ายกันเพื่อยุติสถานการณ์อันไม่น่าพึงประสงค์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า “ทั้งในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น”

ตัวแปรในการศึกษาที่ 1

การศึกษาที่ 1 มีตัวแปรอิสระ 2 ตัว และตัวแปรตาม 2 ตัว ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 การเหยียดเพศ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ

1.1.1 การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ

1.1.2 การเหยียดเพศแบบให้คุณ

1.1.3 การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ

1.1.4 การไม่เหยียดเพศ

1.2 บทบาททางเพศของผู้หญิง แบ่งออกเป็น 2 ระดับ

1.2.1 ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

1.2.2 ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

2. ตัวแปรตาม

2.1 เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

2.2 การกล่าวโทษเหยื่อ

การศึกษาที่ 1 เป็นการทดลอง 8 เงื่อนไข ปรากฏตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6

เงื่อนไขการทดลองการศึกษาก่อนที่ 1

การเหยียดเพศ บทบาททางเพศ	การเหยียดเพศ แบบเป็นปฏิบัติ	การเหยียดเพศ แบบให้คุณ	การเหยียดเพศ แบบคลุมเครือ	การไม่เหยียดเพศ
ผู้หญิงที่เป็นไปตาม ความคาดหวังของสังคม	(1)	(3)	(5)	(7)
ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตาม ความคาดหวังของสังคม	(2)	(4)	(6)	(8)

สมมติฐานการศึกษาก่อนที่ 1

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ
 - 1.1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่
 - 1.1.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม แตกต่างกัน
 - 1.1.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
 - 1.1.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
 - 1.1.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
 - 1.1.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน

- 1.1.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แต่งงานกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
- 1.1.2.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.1.2.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.1.2.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 1.1.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แต่งงานกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
- 1.1.3.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.1.3.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.1.3.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 1.2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ
- 1.2.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม แตกต่างกัน
 - 1.2.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
 - 1.2.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

- 1.2.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
- 1.2.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน
- 1.2.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 1.2.2.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.2.2.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.2.2.3. การไม่เหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 1.2.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 1.2.3.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.2.3.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.2.3.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

จากสมมติฐานการศึกษาวิจัยที่ 1 สามารถสรุปออกมาได้เป็นแผนภูมิเส้นตามภาพที่ 1

สถานการณ์สั้น ๆ 8 ข้อ เช่น “ผู้หญิงคนหนึ่งถูกคนรักข่มขู่และด่าทอเป็นประจำ ซึ่งคนรักของเธอ บางครั้งก็จะผลักและตีเธอด้วย” โดยให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาว่าในมุมมองของพวกเขา สถานการณ์ดังกล่าวมีระดับความรุนแรงมากน้อยเพียงใด ตั้งแต่ 1-10 ผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ประเมินว่าสถานการณ์มีระดับความรุนแรงสูง มักเลือกใช้การตอบสนองต่อสถานการณ์แบบเต็มรูปแบบ เช่น จับกุมผู้กระทำรุนแรง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Yamawaki, Ostenson, และ Brown (2009) ซึ่งทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันและชาวญี่ปุ่นจำนวน 204 คน วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อดูว่าระดับความรุนแรงของสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่ ส่งผลอย่างไรต่อมุมมองต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่ เงื่อนไขที่ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นสถานการณ์ที่มีความรุนแรงระดับสูง ระบุว่าเหยื่อมีแผลที่ถูกสามีกระทำให้ระหว่างทะเลาะกันและเหยื่อถูกกระทำรุนแรงโดยสามีบ่อยครั้ง ส่วนเงื่อนไขที่ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นสถานการณ์ที่มีระดับความรุนแรงต่ำ ไม่ระบุถึงแผลของเหยื่อและความบ่อยของการถูกกระทำรุนแรง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่น มองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่มีระดับความรุนแรงสูง เมื่อเหยื่อปรากฏแผลที่เห็นได้บนร่างกายและ ผู้กระทำใช้ความรุนแรงกับเหยื่อเป็นประจำ โดยเหยื่อที่ไม่มีแผลและถูกกระทำรุนแรงเป็นครั้งแรก กลุ่มตัวอย่างมองว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเพียงแค่อุบัติเหตุ

ยิ่งไปกว่านั้น Lane และ Knowles (2000) ได้ดำเนินการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง 32 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าการที่ผู้กระทำรุนแรงอยู่ในอาการมินเมา และการที่เหยื่อปรากฏรอยแผลจากการถูกกระทำรุนแรงบนร่างกาย ส่งผลอย่างไรต่อเจตคติในการให้ลงโทษผู้กระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยการให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องสั้นที่มีเงื่อนไขตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 40 ของกลุ่มตัวอย่างมองว่า ถ้าเหยื่อไม่มีบาดแผลจากการถูกกระทำรุนแรงบนร่างกาย และผู้กระทำรุนแรงไม่ได้อยู่ในอาการมินเมาก็ไม่มีความจำเป็นต้องลงโทษ และร้อยละ 25 ของกลุ่มตัวอย่างระบุว่าควรจับกุมผู้กระทำรุนแรงเข้าคุก ในกรณีที่เหยื่อมีบาดแผลและผู้กระทำรุนแรงอยู่ในอาการมินเมา

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า ระดับความรุนแรงของสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่ส่งผลอย่างยิ่งต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ และถึงแม้จะไม่มีวรรณกรรมที่กล่าวถึงระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อการกล่าวโทษเหยื่อ ผู้วิจัยก็สามารถอนุมานได้ว่าสถานการณ์ที่มีระดับความรุนแรงสูงจะส่งผลให้การกล่าวโทษเหยื่อลดลง เนื่องจากสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าเหยื่อตกเป็นรองและไม่สามารถต่อสู้หรือขัดขืนผู้กระทำรุนแรงได้ ยิ่งไปกว่านั้น สถานการณ์การใช้ความรุนแรงในระดับสูงอาจมีแนวโน้มที่จะบานปลายจนทำให้เหยื่อถึงแก่ความตาย

ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ในการศึกษาที่ 2 แบ่งเป็น 2 เงื่อนไข ได้แก่ ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ผู้วิจัยคาดว่า การเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์จะส่งผลกระทบต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตัวแปรในการศึกษาที่ 2

การศึกษาที่ 2 มีตัวแปรอิสระ 2 ตัว และตัวแปรตาม 2 ตัว ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 การเหยียดเพศ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ

1.1.1 การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ

1.1.2 การเหยียดเพศแบบให้คุณ

1.1.3 การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ

1.1.4 การไม่เหยียดเพศ

1.2 ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ

1.2.1 ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ

1.2.2 ระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง

2. ตัวแปรตาม

2.1 เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

2.2 การกล่าวโทษเหยื่อ

การศึกษาที่ 2 เป็นการทดลอง 8 เงื่อนไข ปรากฏตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7

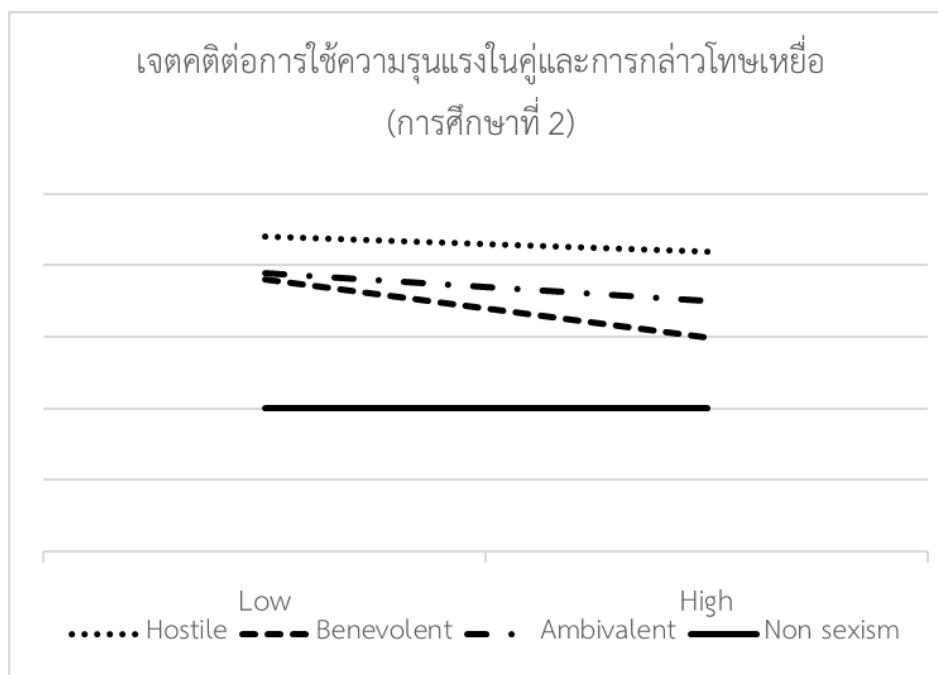
เงื่อนไขการทดลองการศึกษาที่ 2

การเหยียดเพศ ระดับความรุนแรงสถานการณ์	การเหยียดเพศ แบบเป็นปฏิบัติ	การเหยียดเพศ แบบให้คุณ	การเหยียดเพศ แบบคลุมเครือ	การไม่เหยียดเพศ
ระดับความรุนแรงของ สถานการณ์ต่ำ	(1)	(3)	(5)	(7)
ระดับความรุนแรงของ สถานการณ์สูง	(2)	(4)	(6)	(8)

สมมติฐานการศึกษาที่ 2

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่
 - 1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 1.5.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.5.2. การเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.5.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

- 2.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
- 2.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
- 2.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
- 2.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
- 2.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 2.5.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 2.5.2. การเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 2.5.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 2.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาพที่ 2 แผนภูมิเส้นแสดงเจตคติตามสมมติฐานการศึกษาที่ 2

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิง ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
2. ศึกษาอิทธิพลของการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุณ แบบคลุมเครือ และการไม่เหยียดเพศของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ
3. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
4. พัฒนาเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวัดเจตคติการเหยียดเพศฉบับภาษาไทย
5. พัฒนารูปแบบการทดลองเกี่ยวกับเจตคติการเหยียดเพศ

คำจำกัดความที่เกี่ยวข้องในการวิจัย

การวิจัยมีคำจำกัดความที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. การเหยียดเพศ หมายถึง การที่บุคคลมีเจตคติทางลบต่อเพศตรงข้าม หรือการที่เพศหนึ่งมองว่ากลุ่มเพศของตนดีกว่า สูงส่งกว่า หรืออยู่เหนือกว่าอีกเพศหนึ่ง
 - 1.1 การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ หมายถึง การที่บุคคลมองผู้หญิงว่าไม่เท่าเทียมกับผู้ชายในแง่ลบ โดยบุคคลที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติจะมองว่าผู้หญิงอ่อนแอกว่า ต้อยกว่า และอยู่ต่ำกว่าผู้ชายในแง่ของสถานะทางสังคม ในการวิจัยนี้ บุคคลที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติคือ ผู้ชายที่ได้คะแนนจากมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกชั้นฉบับภาษาไทยในข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติสูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.2 การเหยียดเพศแบบให้คุณ หมายถึง การที่บุคคลมองผู้หญิงว่าไม่เท่าเทียมกับผู้ชายในแง่บวก โดยบุคคลที่เหยียดเพศแบบให้คุณจะมองว่าผู้หญิงอ่อนแอกว่า บริสุทธ์กว่า และเป็นหน้าที่ของผู้ชายที่ต้องปกป้องดูแลผู้หญิงให้ได้รับความปลอดภัยและความสะดวกสบาย ในการวิจัยนี้ บุคคลที่เหยียดเพศแบบให้คุณคือ ผู้ชายที่ได้คะแนนจากมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกชั้นฉบับภาษาไทยในข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณสูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ
 - 1.3 การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ หมายถึง การที่บุคคลมีเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คุณในระดับที่สูงพอ ๆ กัน โดยบุคคลที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือจะมองว่า ผู้หญิงที่มีลักษณะสอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมคือ ผู้หญิงที่ดีและควรได้รับการปกป้องดูแล ในขณะที่ผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม คือ ผู้หญิงที่ไม่ดีและไม่จำเป็นต้องปกป้องดูแลแต่อย่างใด ในการวิจัยนี้ บุคคลที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือคือ ผู้ชายที่ได้คะแนนจากมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกชั้นฉบับภาษาไทยสูงกว่าค่ามัธย

ฐานทั้งข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ

- 1.4 การไม่เหยียดเพศ หมายถึง การที่บุคคลมองว่าผู้หญิงและผู้ชายมีความเท่าเทียมกันโดยไม่มีเพศใดอยู่เหนือกว่า หรือเก่งกว่าเพศใด ในการวิจัยนี้ บุคคลที่ไม่เหยียดเพศคือ ผู้ชายที่ได้คะแนนจากมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกชั่วฉบับภาษาไทยต่ำกว่าค่ามัธยฐานทั้งข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ
2. บทบาททางเพศ หมายถึง บทบาทที่สังคมกำหนดว่าผู้ชายและผู้หญิงควรประพฤติปฏิบัติอย่างไร
 - 2.1 ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่มีสถานภาพและบทบาทลักษณะนิสัย รวมถึงการแต่งกายเป็นไปตามที่คนในสังคมคาดหวัง ในการวิจัยนี้ ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่สามารถรักษาสมดุลของสถานภาพและบทบาทการเป็นแม่ศรีเรือนและการเป็นผู้หญิงทำงานได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง มีเวลาดูแลปรนนิบัติคนรักสม่ำเสมอ เป็นผู้หญิงที่รู้จักกาลเทศะ สุขภาพ ประณีประนอม พุดจาไพเราะ มีหางเสียง และ เป็นผู้หญิงที่แต่งกายเรียบร้อยมีดชิติ
 - 2.2 ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่มีสถานภาพและบทบาท ลักษณะนิสัย รวมถึงการแต่งกายไม่เป็นไปตามที่คนในสังคมคาดหวัง ในการวิจัยนี้ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่ไม่สามารถรักษาสมดุลของการเป็นแม่ศรีเรือนและการเป็นผู้หญิงทำงานได้ ไม่ค่อยชอบอยู่บ้าน แต่ชอบใช้เวลาอยู่กับเพื่อนฝูง ทำงานนอกบ้านเก่ง แต่ไม่ทำงานบ้านหรือดูแลปรนนิบัติคนรัก พุดจาเสียงดัง ไม่มีหางเสียง พุดและแสดงออกอย่างที่คิดหรือรู้สึก ไม่ค่อยใส่ใจกาลเทศะ โฝงผาง แข็ง ไม่อ่อนหวาน ไม่นุ่มนวล และเป็นผู้หญิงที่แต่งตัวไม่มีดชิติ เผยเนื้อหนังมากจนเกินไป
3. ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ หมายถึง ความรุนแรงของสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่
 - 3.1 ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำคือ สถานการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่มีความรุนแรงไม่มากนัก โดยอาจเป็นการโต้เถียงระหว่างคู่รัก และมีการทำร้าย

โดยปรากฏแผลบนตัวเหยื่อไม่มากนัก ในการวิจัยนี้ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ คือ เงื่อนไขที่เหยื่อมีบาดแผลปรากฏตามร่างกายจากการถูกคนรักกระทำรุนแรงไม่มากโดยเป็นเพียงแค่แผลฟกช้ำและไม่มีเลือด

3.2 ระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงคือ สถานการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่มีความรุนแรงมาก โดยเหยื่อได้รับบาดเจ็บจากการถูกกระทำรุนแรงโดยคนรัก ในการวิจัยนี้ระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงคือ เงื่อนไขที่เหยื่อมีบาดแผลปรากฏตามร่างกายจากการถูกคนรักกระทำรุนแรงโดยเป็นแผลที่รุนแรงและมีเลือด

4. เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ หมายถึง ความคิดเห็นต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ มองว่าเป็นเรื่องใหญ่หรือไม่ เป็นสิ่งที่สามารถยอมรับและเข้าใจได้หรือไม่ โดยในการวิจัยนี้ เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
5. การกล่าวโทษเหยื่อ หมายถึง เจตคติที่มองว่าเหยื่อของความรุนแรงในคู่มีส่วนผิดหรือมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับตัวของพวกเขาเอง โดยในการวิจัยนี้ การกล่าวโทษเหยื่อ หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยมุ่งศึกษาอิทธิพลของการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ การเหยียดเพศแบบให้คูณ การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ และการไม่เหยียดเพศ ตลอดจนบทบาททางเพศของผู้หญิง ทั้งผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมที่มีต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และในการศึกษาที่ 2 มีการเพิ่มตัวแปรระดับความรุนแรงของสถานการณ์เพื่อศึกษาว่าอิทธิพลของการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ ส่งผลต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

ประโยชน์ที่ได้รับ

การวิจัยครั้งนี้มีประโยชน์ที่ได้รับ ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
2. ทำให้ทราบถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
3. ได้มาตรฐานวัดเจตคติการเหยียดเพศฉบับภาษาไทย
4. ได้รูปแบบงานวิจัยการเหยียดเพศกับกลุ่มตัวอย่างไทยที่มีประสิทธิภาพ

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

การศึกษาที่ 1

การศึกษาที่ 1 เป็นการศึกษาการเหยียดเพศของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ เมื่อผู้หญิงที่ถูกกระทำรุนแรงเป็นหรือไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาที่ 1 มีเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
2. อยู่ในสายงานสอบสวนและสายงานป้องกันและปราบปราม (เนื่องจากเป็นสายงานที่มีโอกาสเผชิญกับเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่โดยตรง)

ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อขอความร่วมมือจากสถานีตำรวจในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 8 แห่ง ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกและมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัย โดยสถานีตำรวจทั้ง 8 แห่งใช้วิธีการคัดเลือกแบบจำเพาะเจาะจง (Purposive sampling) ผู้วิจัยติดต่อประสานงานสถานีตำรวจที่ได้รับการแนะนำจากคนรู้จัก หลังจากนั้นให้เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นผู้ประสานงานดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) เพื่อเข้าร่วมการวิจัย

จากการคำนวณขนาดอิทธิพล (Effect size) ซึ่งมีขนาดเท่ากับ .078 และนำไปใช้คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป G*Power โดยกำหนดอำนาจในการวิเคราะห์ (Power analysis) ที่ระดับ .80 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) เท่ากับ .05 ได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาที่ 1 จำนวน 128 คน (8 เจื่อนไซ เจื่อนไซละ 16 คน) ผู้วิจัยเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละเจื่อนไซ เพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูล ทำให้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาที่ 1 มีจำนวนที่คำนวณเบื้องต้นเท่ากับ 160 คน (8 เจื่อนไซ เจื่อนไซละ 20 คน)

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

การศึกษาที่ 1 มีเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบไปด้วย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
2. วิดีโอจำลองสถานการณ์
3. มาตรการวัดการเหยียดเพศแบบแยกข้อ
4. แบบวัดเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่
5. แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปมีทั้งหมด 10 ข้อ ประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้

1. อายุของผู้เข้าร่วมการวิจัย (..... ปี)
2. สถานภาพ แบ่งเป็น 4 สถานภาพ คือ
 - 2.1. โสด
 - 2.2. สมรส
 - 2.3. หย่าร้าง
 - 2.4. หม้าย
3. รสนิยมทางเพศ แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ
 - 3.1. ชอบเพศตรงข้าม
 - 3.2. ชอบเพศเดียวกัน
 - 3.3. ไม่ต้องการระบุ
4. ระดับการศึกษา แบ่งเป็น 3 ระดับการศึกษา คือ
 - 4.1. มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า
 - 4.2. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
 - 4.3. สูงกว่าปริญญาตรี
5. สถาบันที่จบการศึกษาก่อนบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ แบ่งเป็น 4 รูปแบบ คือ
 - 5.1. โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
 - 5.2. นักเรียนนายสิบตำรวจ
 - 5.3. เนติบัณฑิต
 - 5.4. มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ
6. อายุราชการตำรวจ (..... ปี)

7. ระดับชั้นยศ แบ่งเป็น 14 ระดับ คือ
 - 7.1. สิบตำรวจตรี
 - 7.2. สิบตำรวจโท
 - 7.3. สิบตำรวจเอก
 - 7.4. จำสิบตำรวจ
 - 7.5. ดาบตำรวจ
 - 7.6. ร้อยตำรวจตรี
 - 7.7. ร้อยตำรวจโท
 - 7.8. ร้อยตำรวจเอก
 - 7.9. พันตำรวจตรี
 - 7.10. พันตำรวจโท
 - 7.11. พันตำรวจเอก
 - 7.12. พลตำรวจตรี
 - 7.13. พลตำรวจโท
 - 7.14. พลตำรวจเอก
8. ปฏิบัติสายงาน แบ่งเป็น 3 สายงาน คือ
 - 8.1. สายงานสอบสวน
 - 8.2. สายงานป้องกันและปราบปราม
 - 8.3. สายงานอื่น ๆ (โปรดระบุ
9. อายุงานในสายงาน (..... ปี)
10. ท่านเคยรับแจ้ง / ทำคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวหรือไม่ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ
 - 10.1. เคย (จำนวนคดีโดยประมาณ คดี)
 - 10.2. ไม่เคย

2. วิดีโอจำลองสถานการณ์

วิดีโอจำลองสถานการณ์ที่ใช้ในการศึกษาที่ 1 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งที่มาแจ้งความที่สถานีตำรวจ เนื่องจากถูกสามีขู่ฆ่าและทำร้ายร่างกาย โดยวิดีโอจำลองสถานการณ์ดังกล่าว แบ่งเป็น 2 รูปแบบ ซึ่งทั้ง 2 รูปแบบมีเนื้อเรื่อง ผู้แสดง และเหตุการณ์เกิดขึ้นเหมือนกันทุกประการ แตกต่างเพียงบทบาททางเพศและลักษณะโดยรวมของตัวละครผู้หญิงที่ปรากฏเป็นตัวแสดงหลักของเรื่อง ผู้หญิงในวิดีโอจำลองสถานการณ์ที่ 1 มีบทบาททางเพศและลักษณะโดยรวมเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ในขณะที่ผู้หญิงในวิดีโอจำลองสถานการณ์ที่ 2 มีบทบาททางเพศและลักษณะ

โดยรวมไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ซึ่งการพัฒนาตัวละครและวิดีโอจำลองสถานการณ์ทั้ง 2 รูปแบบ มีรายละเอียดดังนี้

1. ออกแบบและจัดกระทำบทบาททางเพศของตัวละครในวิดีโอจำลองสถานการณ์

ผู้วิจัยออกแบบและจัดกระทำบทบาททางเพศและลักษณะโดยรวมของผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับบทบาททางเพศของผู้หญิงไทย
- 2) แบ่งแ่งมุมการนำเสนอตัวละครหญิงที่มีบทบาททางเพศเป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมออกเป็น 3 องค์กรประกอบ ได้แก่
 - (1) สถานภาพและบทบาทของตัวละคร โดยเกี่ยวข้องกับการรักษาสมดุลของการเป็นภรรยา / คนรักที่ดีกับการเป็นผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้าน
 - (2) ลักษณะนิสัยและท่าทีการแสดงออกของตัวละคร โดยเกี่ยวข้องกับการพฤติกรรมทำทาง การแสดงออก และการพูดจา
 - (3) การแต่งกายของตัวละคร โดยเกี่ยวข้องกับการเลือกเสื้อผ้าที่สวมใส่
- 3) คัดเลือกคำ คำคุณศัพท์ วลี และรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับองค์กรประกอบต่าง ๆ ที่ระบุข้างต้น โดยแบ่งชุดคำออกเป็น 2 ชุดคือ ชุดคำที่แสดงถึงบทบาทเพศหญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและชุดคำที่แสดงถึงบทบาทเพศหญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม โดยยึดจากการศึกษาวิจัยของอาทิตยา จารุจินดา (2555) และจิราภรณ์ เจริญกุล (2556) รวมถึงคำคุณศัพท์ที่แสดงลักษณะความเป็นหญิงจากมาตรวัด Bem Sex-Role Inventory (BSRI)
- 4) นำคำ คำคุณศัพท์ วลี และรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับบทบาททางเพศในองค์กรประกอบต่าง ๆ ทั้ง 3 องค์กรประกอบไปให้กลุ่มตัวอย่างบุคคลทั่วไป จำนวน 298 คน ($M = 28.96$, $SD = 7.28$) ให้คะแนนเพื่อนำคำ คำคุณศัพท์ วลี และรูปภาพที่ได้ความถี่สูงสุด 3-5 อันดับแรกในแต่ละแ่งมุมไปใช้ในการออกแบบและจัดกระทำบทบาททางเพศของตัวละครหญิงในวิดีโอจำลองสถานการณ์ทั้ง 2 รูปแบบ

ผลการสำรวจ 3 อันดับแรกที่ได้ความถี่สูงสุดในแต่ละแ่งมุม พบว่า สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่ถึงจะทำงานนอกบ้าน แต่ก็มีเวลาให้คนรักสม่ำเสมอ (คิดเป็นร้อยละ 77.85) ผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านเก่งและทำงานบ้านได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง (คิดเป็นร้อยละ 61.41) และผู้หญิงที่ดูแลปรนนิบัติคนรักเป็นอย่างดี (คิดเป็นร้อยละ 50.34)

ในขณะที่สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่ไม่ค่อยชอบอยู่บ้าน แต่จะชอบการอยู่กับเพื่อนทั้งเพื่อนชายและเพื่อนหญิง (คิดเป็นร้อยละ 55.37) ผู้หญิงที่ทำงานนอกร้านแก่ง แต่ไม่ทำงานบ้านหรือดูแลปรนนิบัติคนรักเลย (คิดเป็นร้อยละ 53.02) ผู้หญิงที่ขยันทำงานและทำงานแก่ง แต่บางครั้งทำงานจนไม่มีเวลาให้คนรัก (คิดเป็นร้อยละ 52.01) (ดูตาราง ก 1.1 และ ก 1.2 ที่ภาคผนวก ก)

ลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่รู้จักกาลเทศะ (คิดเป็นร้อยละ 85.91) ผู้หญิงที่สุภาพ (คิดเป็นร้อยละ 82.21) และผู้หญิงที่ประนีประนอม (คิดเป็นร้อยละ 77.52) ในขณะที่ลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ผู้หญิงที่พูดจาเสียงดัง ไม่มีหางเสียง (คิดเป็นร้อยละ 80.87) ผู้หญิงพูดและแสดงออกอย่างที่คิดหรือรู้สึก ไม่ค่อยใส่ใจกาลเทศะ (คิดเป็นร้อยละ 72.15) และผู้หญิงที่แข็งกระด้าง ไม่อ่อนหวาน ไม่นุ่มนวล (คิดเป็นร้อยละ 67.11) (ดูตาราง ก 2.1 และ ก 2.2 ที่ภาคผนวก ก)

สุดท้ายคือ การแต่งกายของผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จากการนำภาพให้ผู้ตอบแบบสำรวจประเมินสามารถสรุปได้ว่า การแต่งกายของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมจะเป็นกระโปรงหรือกางเกงก็ได้รับคะแนนไม่แตกต่างกัน แต่ต้องมิดชิดและเรียบร้อย ในขณะที่การแต่งกายของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมคือ ชุดที่เผยให้เห็นเนื้อหนังมากจนเกินไป เช่น กระโปรงหรือกางเกงที่สั้นมาก ๆ หรือเสื้อสายเดี่ยว เสื้อเปิดไหล่ เป็นต้น (ดูตาราง ก 3.1 และ ก 3.2 ที่ภาคผนวก ก)

2. การประเมินคุณภาพวิดีโอจำลองสถานการณ์ทั้ง 2 รูปแบบ

ภายหลังจากสร้างตัวละครหญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมตามชุดคำที่ได้จากการสำรวจเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการถ่ายทำวิดีโอสถานการณ์แบบทดลอง จากนั้นผู้วิจัยนำวิดีโอ 2 รูปแบบที่ได้จากการถ่ายทำแบบทดลองไปให้ผู้เชี่ยวชาญและบุคคลทั่วไป จำนวน 3 ท่าน รับชมและแนะนำว่ามีสิ่งใดที่ยังไม่ชัดเจน ไม่เหมาะสม หรือควรปรับปรุงก่อนเริ่มถ่ายทำจริง เพื่อให้วิดีโอจำลองสถานการณ์ฉบับจริงเป็นไปได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม หลังจากนั้นผู้วิจัยนำคำแนะนำที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญและบุคคลทั่วไปไปปรับปรุงก่อนถ่ายทำจริง

เมื่อถ่ายทำวิดีโอจำลองสถานการณ์ฉบับจริง ทั้ง 2 รูปแบบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการประเมินคุณภาพ โดยนำวิดีโอจำลองสถานการณ์ฉบับจริงไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิสาขาจิตวิทยา ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ และผู้ทรงคุณวุฒิ

สาขาสื่อสารมวลชนที่เชี่ยวชาญประเด็นเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว จำนวน 3 ท่าน ประเมินคุณภาพของวิดีโอ โดยแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

- 1.2.1. ประเมินความชัดเจนของวิดีโอทั้ง 2 รูปแบบ เช่น ความชัดเจนของบท สามารถรับทราบได้หรือไม่ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น ความชัดเจนของสถานที่ สามารถรับทราบได้หรือไม่ว่าเหตุการณ์ตามวิดีโอเกิดขึ้นที่ใด
 - 1.2.2. ประเมินความชัดเจนของตัวละครหญิงในวิดีโอที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ซึ่งตัวแปรบทบาททางเพศเป็นตัวแปรจัดกระทำของการวิจัยนี้
- เกณฑ์ในการประเมินคุณภาพคือ ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ใน 3 ท่านต้องสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องจึงถือว่าวิดีโอจำลองสถานการณ์มีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้เก็บ ซึ่งวิดีโอจำลองสถานการณ์ผ่านเกณฑ์การประเมินคุณภาพทั้ง 2 ด้าน

3. มาตรการวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว

มาตรการวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว พัฒนามาจากมาตร Ambivalent Sexism Inventory ของ Glick และ Fiske (1996) มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ 2) องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณ โดยมาตรดังกล่าวมีทั้งหมด 22 ข้อกระทง แบ่งเป็นข้อกระทงการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ 11 ข้อ และข้อกระทงการเหยียดเพศแบบให้คุณ 11 ข้อ

มาตรการวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วต้นฉบับทำการทดสอบคุณภาพของมาตรวัดกับกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลาย มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ของมาตรวัดโดยรวม อยู่ในระหว่าง .82 ถึง .92 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ขององค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ อยู่ในระหว่าง .80 ถึง .92 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ขององค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณ อยู่ในระหว่าง .73 ถึง .85 องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และการเหยียดเพศแบบให้คุณของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย มีค่าสหสัมพันธ์กันที่ $r = .31$ ถึง $r = .55$, $p < .01$ และองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และการเหยียดเพศแบบให้คุณของกลุ่มตัวอย่างหญิง มีค่าสหสัมพันธ์กันที่ $r = .45$ ถึง $r = .61$, $p < .01$ (Glick & Fiske, 1996)

มาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วต้นฉบับประกอบด้วยข้อกระทงทั้งทางบวกและทางลบ แต่มาตรวัดฉบับภาษาไทยเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด เนื่องจากผู้พัฒนามาตรต้นฉบับแนะนำ การนำมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วไปพัฒนาเป็นภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ควรปรับข้อ กระทงทางลบให้กลายเป็นทางบวกเพื่อป้องกันความกำกวมของภาษา อีกทั้งมาตรวัดการเหยียดเพศ ถึงแม้ข้อกระทงจะปรับให้ข้อกระทงเป็นทางบวกทั้งหมด แต่เนื้อความของข้อกระทงก็มีความหมาย เชิงลบในบางข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อกระทงขององค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ จึงทำ ให้สามารถลดความเสี่ยงในการตอบไปในทิศทางเดียวกันโดยไม่ตั้งใจอ่านข้อกระทง

มาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วในการศึกษาวิจัยนี้เป็นมาตรวัดประมาณค่าแบบ 6 ช่วง คะแนนเช่นเดียวกับกับมาตรวัดต้นฉบับ โดยให้ผู้ตอบระบุว่าเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อย เพียงใด (รายละเอียดดูในภาคผนวก ข) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

0	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
4	หมายถึง	เห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วฉบับภาษาไทยวิธีการ
ดังนี้

1. แปลข้อกระทงมาตรวัด Ambivalent Sexism Inventory ของ Glick และ Fiske (1996) เป็นภาษาไทย โดยผศ. ดร. ศักนาค มณีศรี และนางสาวปิยภุตา เครือ หิรัญ
2. ขอคำแนะนำเรื่องความถูกต้องเหมาะสมของภาษาไทยที่ใช้ในมาตรวัด จากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย
3. นำมาตรวัดที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษแปลข้อ คำถามกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Back translation)
4. นำข้อกระทงในมาตรวัดภาษาอังกฤษที่ได้รับการแปลกลับ และข้อกระทงในมาตรวัด ภาษาอังกฤษต้นฉบับ ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ (ทั้งผู้เชี่ยวชาญที่เป็นเจ้าของ ภาษาและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษที่เป็นคนไทย) จำนวน 4 ท่าน ให้คะแนน ความสอดคล้องของภาษาในมาตรวัดภาษาอังกฤษทั้งสองฉบับ โดยผู้เชี่ยวชาญด้าน

ภาษาอังกฤษ แบ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญที่เป็นเจ้าของภาษา จำนวน 3 ท่าน และ
ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษที่เป็นคนไทย จำนวน 1 ท่าน

- เกณฑ์การประเมินความสอดคล้องของภาษา แบ่งเป็น 2 แบบ คือ ความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบภาษา (Comparability of language) และความสอดคล้องเหมาะสมของความหมาย (Similarity of interpretability) ระดับการให้คะแนนตั้งแต่ 1 – 6 (ไม่สามารถเปรียบเทียบกันได้เลย ถึง สามารถเปรียบเทียบกันได้อย่างใกล้เคียงมาก) โดยข้อกระทงที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยจากผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่ 4 ขึ้นไป จะถูกพิจารณาว่ามีความใกล้เคียงกับต้นฉบับ และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างได้
- ข้อกระทงทั้งหมด 22 ข้อ ผ่านเกณฑ์การประเมินทั้งหมด 19 ข้อ และมีข้อกระทง 3 ข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ โดยได้รับคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3 – 3.75
- ผู้วิจัยนำข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์ ทั้งรูปแบบภาษาไทย ภาษาอังกฤษที่ได้รับการแปลโดยผู้เชี่ยวชาญ และภาษาอังกฤษต้นฉบับ ไปขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำว่าข้อกระทงภาษาไทยเหมาะสมกับข้อกระทงภาษาอังกฤษต้นฉบับดีแล้ว สามารถนำไปใช้ได้ สาเหตุที่ข้อกระทงแต่ละข้อไม่ผ่านเกณฑ์อาจเนื่องมาจากคำศัพท์บางคำในมาตรวัดที่ถูกแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษเป็นศัพท์ทางจิตวิทยาที่ค่อนข้างเฉพาะทาง จึงส่งผลให้ผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ต่างสาขาวิชาแปลได้ไม่ตรงบริบทเท่าที่ควร

5. นำมาตรวัดที่ได้มาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างชั้นพัฒนามาตรวัด
การเหยียดเพศแบบแยกขั้ว จำนวน 220 คน

การตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วฉบับภาษาไทย

ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 220 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 90 คน และเพศหญิงจำนวน 130 คน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 – 38 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.5 รองลงมา มีอายุอยู่ในช่วง 39 – 53 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.8 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภูมิลำเนามาจากภาคกลาง (รวมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล) คิดเป็นร้อยละ 35.9 รองลงมา มีภูมิลำเนามาจากภาคเหนือ คิดเป็นร้อยละ 28.2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุดหรือระดับการศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ที่ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 65.9 รองลงมา อยู่ที่ระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 22.3 กลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 15,001 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาอยู่ในช่วง 30,001 – 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23.6 และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในสังกัดหน่วยงานราชการ / รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 33.6 รองลงมาประกอบอาชีพในสังกัดบริษัท / หน่วยงานเอกชน คิดเป็นร้อยละ 21.8 รายละเอียดปรากฏตาม ตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกตัว (N = 220)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	90	40.9
- หญิง	130	59.1
อายุ		
- 54 - 72 ปี	28	12.7
- 39 - 53 ปี	48	21.8
- 21 - 38 ปี	122	55.5
- ตั้งแต่ 20 ปี ลงไป	22	10
ภูมิลำเนา		
- ภาคเหนือ	62	28.2
- ภาคอีสาน	28	12.7
- ภาคกลาง (รวมภาคตะวันออก ภาคตะวันตก กรุงเทพมหานครและปริมณฑล)	79	35.9
- ภาคใต้	51	23.2
ระดับการศึกษาสูงสุดหรือที่กำลังศึกษาอยู่		
- ปริญญาเอก	6	2.7
- ปริญญาโท	49	22.3
- ปริญญาตรี	145	65.9
- ปวช. / ปวส.	9	4.1
- มัธยมศึกษาตอนปลาย	11	5.0

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
รายได้ต่อเดือน (บาท/เดือน)		
- ต่ำกว่า 5,000 บาท	32	14.5
- 5,000 - 9,000 บาท	17	7.7
- 9,001 - 15,000 บาท	37	16.8
- 15,001 - 30,000 บาท	65	29.5
- 30,001 - 50,000 บาท	52	23.6
- มากกว่า 50,001 บาท	17	7.7
อาชีพ		
- นักเรียน / นักศึกษา	45	20.5
- สังกัดบริษัท / หน่วยงานเอกชน	48	21.8
- สังกัดหน่วยงานราชการ / รัฐวิสาหกิจ	74	33.6
- ธุรกิจส่วนตัว	29	13.2
- รับจ้างอิสระ	11	5.0
-ว่างงาน / ไม่ได้ประกอบอาชีพ	13	5.9

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างขึ้นตอนการพัฒนาคุณภาพเครื่องมือตามการเหยียดเพศประเภทต่าง ๆ ออกเป็น 4 ประเภท ใช้เกณฑ์การแบ่งจาก Glick และ Fiske (1996) มีรายละเอียด ดังนี้

1. ผู้ที่มีการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ คือ ผู้ที่ได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติสูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ
2. ผู้ที่เหยียดเพศแบบให้คุณ คือ ผู้ที่ได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณสูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ
3. ผู้ที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือ คือ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าค่ามัธยฐานทั้งข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ
4. ผู้ที่ไม่เหยียดเพศ คือ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่ามัธยฐานทั้งข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ

กลุ่มตัวอย่างขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือมีค่ามัธยฐานข้อกระทงด้านการเหยียด
 เพศแบบเป็นปฏิบัติ เท่ากับ 2.73 และมีค่ามัธยฐานข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ เท่ากับ
 2.64 จึงทำให้การเก็บข้อมูลขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือมีผู้ที่มีการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ คิด
 เป็นร้อยละ 21.4 มีผู้ที่มีการเหยียดเพศแบบให้คุณ คิดเป็นร้อยละ 12.3 มีผู้ที่มีการเหยียดเพศแบบ
 คลุมเครือ คิดเป็นร้อยละ 25.9 และมีผู้ที่ไม่เหยียดเพศ คิดเป็นร้อยละ 40.5 รายละเอียดปรากฏตาม
 ตารางที่ 9

ตารางที่ 9

การแบ่งกลุ่มตัวอย่างขั้นตอนการพัฒนาคุณภาพเครื่องมือตามการเหยียดเพศประเภทต่าง ๆ (N = 220)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทการเหยียดเพศ		
- ผู้ที่เหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ	47	21.4
- ผู้ที่เหยียดเพศแบบให้คุณ	27	12.3
- ผู้ที่เหยียดเพศแบบคลุมเครือ	57	25.9
- ผู้ที่ไม่เหยียดเพศ	89	40.5

วิเคราะห์ค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการคำนวณค่าความเที่ยงแบบสอดคล้อง
 ภายใน (Internal consistency) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha
 coefficient) และค่าความสัมพันธ์รายข้อกับข้อคำถามรวม (Corrected item total correlation:
 CITC) พบว่า ข้อคำถามทั้งหมด 22 ข้อผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค
 (Cronbach's alpha coefficient) ของมาตรฐานวัดโดยรวม เท่ากับ **.91** ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบค
 รอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ขององค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ
 เท่ากับ **.87** และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ของ
 องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณ เท่ากับ **.88** และมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง 2 องค์ประกอบที่ r
 $= .51, p < .001$ รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 10 โดยมีรายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานตามตารางที่

ตารางที่ 10

การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนามาตรของมาตรการเหยียดเพศแบบแยกชั้น (N = 220)

ข้อ	ทิศทาง	ประโยค	CITC	ข้อสรุปทางสถิติ
การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ				
2	+	ความจริงแล้ว ผู้หญิงจำนวนมากแสวงหาสิทธิพิเศษเหนือผู้ชาย เช่น นโยบายการจ้างงาน โดยยกเรื่องความเท่าเทียมมาเป็นข้ออ้าง	.59	ผ่าน
4	+	ผู้หญิงส่วนมากตีความคำพูดหรือการกระทำที่ไม่มีเจตนาร้ายว่าเป็นการเหยียดเพศ	.59	ผ่าน
5	+	ผู้หญิงถูกระทบกระแทงได้ง่ายเกินไป	.47	ผ่าน
7	+	นักเรียนร้องสิทธิสตรีกำลังเรียกร้องให้ผู้หญิงมีอำนาจเหนือผู้ชาย	.49	ผ่าน
10	+	ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ได้ซาบซึ้งอย่างเต็มที่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ชายทำเพื่อพวกเขา	.42	ผ่าน
11	+	ผู้หญิงแสวงหาการได้อำนาจด้วยการควบคุมผู้ชาย	.69	ผ่าน
14	+	ผู้หญิงพูดถึงปัญหาที่เจตนาทำงานเกินจริง	.52	ผ่าน
15	+	เมื่อผู้หญิงผูกมัดใจผู้ชายได้แล้ว เธอมักจะพยายามคุมเข้มผู้ชายทุกฝีก้าว	.60	ผ่าน
16	+	เมื่อผู้หญิงแพ้ผู้ชายในการแข่งขันที่ยุติธรรมดีแล้ว พวกเธอมักจะบ่นว่าถูกเลือกปฏิบัติ	.74	ผ่าน
18	+	ผู้หญิงจำนวนมากสนุกกับการยั่วเย้าผู้ชายโดยทำเหมือนพร้อมที่จะมีอะไรเกินเลยด้วย จากนั้นก็ปฏิเสธเมื่อผู้ชายเข้ามา	.52	ผ่าน
21	+	นักเรียนร้องสิทธิสตรีมักจะเรียกร้องสิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลจากผู้ชาย	.54	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาคขององค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ				.87
การเหยียดเพศแบบให้คุณ				
1	+	ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จเพียงใด ผู้ชายจะไม่นับบุคคลที่สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริงจนกว่าเขาจะได้รับความรักจากผู้หญิง	.59	ผ่าน
3	+	เมื่อเกิดภัยพิบัติ ควรช่วยชีวิตผู้หญิงก่อนผู้ชาย	.58	ผ่าน
6	+	คนเราจะมีความสุขในชีวิตอย่างแท้จริงไม่ได้เลย หากขาดเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ กับเพศตรงข้าม	.49	ผ่าน

ข้อ	ทิศทาง	ประโยค	CITC	ข้อสรุปทางสถิติ
8	+	ผู้หญิงจำนวนมากมีความใสซื่อบริสุทธิ์อย่างผู้ชายน้อยคนจะมี	.60	ผ่าน
9	+	ผู้หญิงควรได้รับการทะนุถนอมและการปกป้องคุ้มครองจากผู้ชาย	.65	ผ่าน
12	+	ผู้ชายทุกคนควรจะมีผู้หญิงที่เขาเทิดทูน	.64	ผ่าน
13	+	ผู้ชายจะไม่สมบูรณ์แบบหากขาดผู้หญิง	.65	ผ่าน
17	+	ผู้หญิงที่ดีควรได้รับการเทิดทูนบูชาโดยผู้ชายของเธอ	.52	ผ่าน
19	+	เมื่อเปรียบเทียบกัน ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเหนือกว่าผู้ชาย	.53	ผ่าน
20	+	ผู้ชายควรยินดีที่จะเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อเลี้ยงดูผู้หญิงของตน	.67	ผ่าน
22	+	เมื่อเปรียบเทียบกัน ผู้หญิงมักมีความพิถีพิถันในเรื่องของวัฒนธรรมและรสนิยมมากกว่าผู้ชาย	.59	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาคขององค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณ			.88	
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาคของมาตรวัดโดยรวม			.91	

หมายเหตุ. ข้อ 6, 15, 19 คือ ข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินความสอดคล้องของภาษา แต่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญว่าแปลได้เหมาะสมดีแล้วและสามารถนำไปใช้ได้ จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าค่า CITC ของทั้ง 3 ข้อผ่านเกณฑ์และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาคไม่ส่งผลให้เกิดปัญหาต่อมาตรวัด

ตารางที่ 11

แสดงค่าสถิติพื้นฐานของมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกตัว (N = 220)

องค์ประกอบ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ	2.63	0.99	-0.45	-0.60
2. ความจริงแล้ว ผู้หญิงจำนวนมากแสวงหาสิทธิพิเศษเหนือผู้ชาย เช่น นโยบายการจ้างงาน โดยยกเรื่องความเท่าเทียมมาเป็นข้ออ้าง	2.85	1.65	-0.30	-1.08
4. ผู้หญิงส่วนมากตีความคำพูดหรือการกระทำที่ไม่มีเจตนาร้ายว่าเป็นการเหยียดเพศ	2.54	1.48	-0.17	-0.81
5. ผู้หญิงถูกกระทบกระทั่งได้ง่ายเกินไป	3.34	1.44	-0.72	-0.17
7. นักร้องหรือสตรีกำลังเรียกร้องให้ผู้หญิงมีอำนาจเหนือผู้ชาย	2.29	1.53	0.01	-0.93

องค์ประกอบ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
10. ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ได้ซาบซึ้งอย่างเต็มที่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ชายทำเพื่อพวกเธอ	2.90	1.41	-0.40	-0.51
11. ผู้หญิงแสวงหาการได้อำนาจด้วยการควบคุมผู้ชาย	2.33	1.56	-0.004	-0.97
14. ผู้หญิงพูดถึงปัญหาที่เจอตอนทำงานเกินจริง	2.70	1.43	-0.31	-0.66
15. เมื่อผู้หญิงผูกมัดใจผู้ชายได้แล้ว เธอมักจะพยายามคุมเข้มผู้ชายทุกฝีก้าว	2.62	1.63	-0.27	-1.03
16. เมื่อผู้หญิงแพ้ผู้ชายในการแข่งขันที่ยุติธรรมดีแล้ว พวกเธอมักจะบ่นว่าถูกเลือกปฏิบัติ	2.58	1.61	-0.16	-1.09
18. ผู้หญิงจำนวนมากสนุกกับการยั่วเย้าผู้ชายโดยทำเหมือนพร้อมที่จะมีอะไรเกินเลยด้วย จากนั้นก็ปฏิเสธเมื่อผู้ชายเข้าหา	2.10	1.53	0.10	-0.98
21. นักเรียกร้องสิทธิสตรีมักจะเรียกร้องสิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลจากผู้ชาย	2.69	1.44	-0.21	-0.67
การเหยียดเพศแบบให้คุณ	2.63	1.08	-0.40	-0.18
1. ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จเพียงใด ผู้ชายจะไม่เป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริงจนกว่าเขาจะได้รับความรักจากผู้หญิง	2.19	1.73	0.15	-1.25
3. เมื่อเกิดภัยพิบัติ ควรช่วยชีวิตผู้หญิงก่อนผู้ชาย	2.86	1.68	-0.41	-0.94
6. คนเราจะมีความสุขในชีวิตอย่างแท้จริงไม่ได้เลยหากขาดเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ กับเพศตรงข้าม	1.82	1.60	0.43	-0.98
8. ผู้หญิงจำนวนมากมีความใสซื่อบริสุทธิ์อย่างที่ผู้ชายน้อยคนจะมี	2.19	1.62	0.10	-0.93
9. ผู้หญิงควรได้รับการทะนุถนอมและการปกป้องคุ้มครองจากผู้ชาย	3.20	1.52	-0.58	-1.04
12. ผู้ชายทุกคนควรมีผู้หญิงที่เขาเทิดทูน	2.72	1.60	-0.30	-0.87
13. ผู้ชายจะไม่สมบูรณ์แบบหากขาดผู้หญิง	1.90	1.66	0.42	-0.99
17. ผู้หญิงที่ดีควรได้รับการเทิดทูนบูชาโดยผู้ชายของเธอ	2.89	1.64	-0.43	0.87
19. เมื่อเปรียบเทียบกัน ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเหนือกว่าผู้ชาย	2.86	1.61	-0.50	-0.81

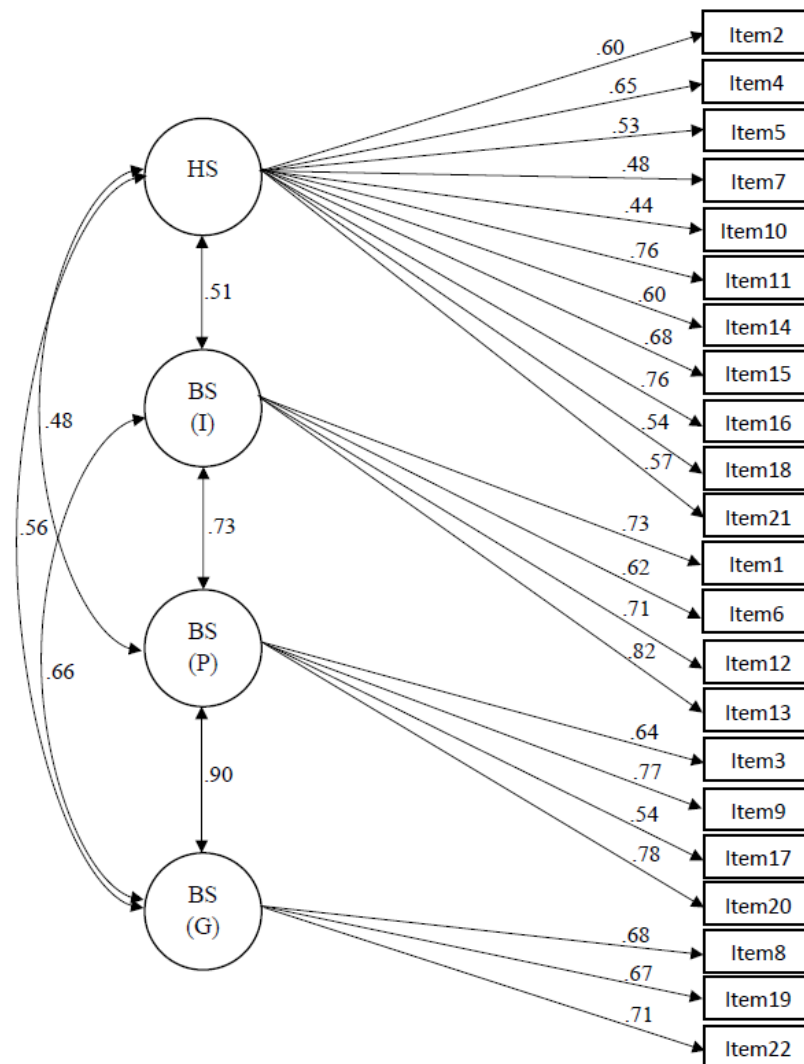
องค์ประกอบ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
20. ผู้ชายควรรยินดีที่จะเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อ เลี้ยงดูผู้หญิงของตน	2.90	1.52	-0.51	-0.61
22. เมื่อเปรียบเทียบกับ ผู้หญิงมักมีความพิถีพิถันใน เรื่องของวัฒนธรรมและรสนิยมมากกว่าผู้ชาย	3.42	1.47	-0.94	0.14
การเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (ทั้งฉบับ)	2.63	1.08	-0.40	-0.018

ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน (Construct validity) ตามมาตรฐานฉบับด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis) โดยจากมาตรฐานฉบับ แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบหลักตามทฤษฎี ได้แก่ 1) การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ และ 2) การเหยียดเพศแบบให้คุณ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบหลักประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ 1) การปกครองแบบชายเป็นใหญ่ (Hostile – Dominative, Benevolent – Protective) 2) การแบ่งแยกทางเพศ (Hostile – Competitive, Benevolent – Complementary) และ 3) การสืบเผ่าพันธุ์ (Hostile – Hostile, Benevolent – Intimate) ดังนั้น มาตรฐานการเหยียดเพศแบบแยกขั้วควรประกอบไปด้วย 6 องค์ประกอบย่อย แต่ผู้พัฒนามาตรฐานฉบับ พบว่า มาตรฐานการเหยียดเพศแบบแยกขั้วแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบย่อย โดย 3 องค์ประกอบย่อยของการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์รวมกันเป็นเพียงแค่ 1 องค์ประกอบเท่านั้น ไม่สามารถแยกย่อยออกมาได้ เนื่องจากข้อกักรงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ต้องใช้คำที่ไม่แสดงออกถึงความเป็นปฏิปักษ์แต่ละด้านอย่างชัดเจนเกินไปเพื่อป้องกันการตอบตามความต้องการของสังคม จึงทำให้องค์ประกอบย่อยของด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์รวมเป็นเพียงหนึ่งเดียว ในขณะที่การเหยียดเพศแบบให้คุณสามารถแบ่งได้เป็น 3 องค์ประกอบย่อยตามทฤษฎีด้วยเหตุนี้ การพัฒนามาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วที่ใช้ในการวิจัยนี้ จึงแบ่งวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันออกเป็น 4 องค์ประกอบ (Tetrafactorial) ตามมาตรฐานฉบับ ประกอบด้วย 1) การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ (HS) 2) การเหยียดเพศแบบให้คุณด้านการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางเพศกับเพศตรงข้าม (Heterosexual intimacy; I) 3) การเหยียดเพศแบบให้คุณด้านการดูแลปกป้องแบบพ่อปกครองลูก (Protective paternalism; P) และ 4) การเหยียดเพศแบบให้คุณด้านการเติมเต็มทางเพศซึ่งกันและกัน (Complementary gender differentiation; G) (Glick & Fiske, 1996, 2001)

โมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ควรเป็นไปตามเกณฑ์เบื้องต้น ดังนี้

- องศาอิสระ (Degree of freedom) ต้องมีค่าเป็นบวก
- ค่าอัตราส่วนระหว่างไค - สแควร์กับองศาอิสระ ควรค่าน้อยกว่า 2
- ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเปรียบเทียบ (Comparative fit index; CFI) ควรมากกว่า .90
- ดัชนีค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (Root mean square error of approximation; RMSEA) ควรน้อยกว่า .05
- ดัชนีแสดงการยอมรับของโมเดล (Tucker-Lewis index; TLI) ควรมากกว่า .90
- ค่าน้ำหนักของแต่ละองค์ประกอบ (Factor loading) มีค่ามากกว่า .30

หลังจากผู้วิจัยวิเคราะห์ด้วยองค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรม M - PLUS พบว่า โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงทำการปรับแก้โดยอนุโลมให้ความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตได้สามารถสัมพันธ์กันได้ ผลปรากฏว่า โมเดลสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์พอสมควร โดย $X^2=264.01$, $df = 201$, $X^2/ df = 1.31$, $CFI = .926$, $RMSEA = .038$ และ $TLI = .914$ และข้อกระทงทุกข้อมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ (รายละเอียดปรากฏตามภาพที่ 3) สามารถสรุปได้ว่ามาตรการเหยียดเพศแบบแยกชั้นฉบับภาษาไทยมีความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน

ภาพที่ 3 โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยัน มาตรการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว

หมายเหตุ. HS หมายถึง องค์ประกอบด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ, BS (I) หมายถึง องค์ประกอบด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณด้านการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางเพศกับเพศตรงข้าม, BS (P) หมายถึง องค์ประกอบด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณด้านการดูแลปกป้องแบบพ่อปกครองลูก, BS (G) หมายถึง องค์ประกอบด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณด้านการเติมเต็มทางเพศซึ่งกันและกัน

4. แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่หลังจากผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมวิดีโอจำลองสถานการณ์ที่เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีข้อกระทงทั้งหมด 6 ข้อ ตัวอย่างเช่น “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ [ชื่อตัวละคร] เป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้” “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ [ชื่อตัวละคร] ไม่ใช่เรื่องใหญ่” (รายละเอียดดูในภาคผนวก ค) แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่เป็นแบบวัดประมาณค่าแบบ 5 ช่วงคะแนน โดยให้ผู้ตอบระบุว่าเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด ซึ่งคะแนนสูง หมายถึง ผู้ตอบมีเจตคติทางบวกต่อใช้ความรุนแรงในคู่ มีเกณฑ์การให้คะแนนข้อ 1 - 5 ดังนี้

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วย
ข้อ 6 มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้		
1	หมายถึง	น้อยที่สุด
2	หมายถึง	น้อย
3	หมายถึง	ปานกลาง
4	หมายถึง	มาก
5	หมายถึง	มากที่สุด

5. แบบวัดแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

แบบวัดแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อหลังจากผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมวิดีโอจำลองสถานการณ์ที่เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ ตัวอย่างเช่น “[ชื่อตัวละคร] มีส่วนผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” “[ชื่อตัวละคร] มีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” (รายละเอียดดูในภาคผนวก ง) แบบวัดแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อเป็นแบบวัดประมาณค่าแบบ 5 ช่วงคะแนน โดยให้ผู้ตอบระบุว่าเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด ซึ่งคะแนนสูง หมายถึง ผู้ตอบมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อ มีเกณฑ์การให้คะแนนข้อ 1 - 4 ดังนี้

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วย

ข้อ 5 มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1	หมายถึง	น้อยที่สุด
2	หมายถึง	น้อย
3	หมายถึง	ปานกลาง
4	หมายถึง	มาก
5	หมายถึง	มากที่สุด

ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแบบวัดแนวโน้มนการกล่าวโทษเหยื่อ

ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแบบวัดแนวโน้มนการกล่าวโทษเหยื่อมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 70 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มตามเงื่อนไขของวิดีโอจำลองสถานการณ์ อันได้แก่ 1) เงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จำนวน 36 คน และ 2) เงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จำนวน 34 คน กลุ่มตัวอย่างต้องรับชมวิดีโอจำลองสถานการณ์ตามเงื่อนไขที่ได้รับ ก่อนทำแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ โดยอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมปรากฏ เท่ากับ 29.97 ($SD = 9.70$) และอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมปรากฏ เท่ากับ 25.91 ($SD = 6.24$) ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมปรากฏตาม ตารางที่ 12 และข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมปรากฏตาม ตารางที่

ตารางที่ 12

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด (N = 36)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	10	27.8
- หญิง	25	69.4
- อื่น ๆ	1	2.8
ระดับการศึกษาสูงสุดหรือที่กำลังศึกษาอยู่		
- ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	0	0
- มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	0	0
- ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	22	61.1
- สูงกว่าปริญญาตรี	14	38.9
อาชีพ		
- นักเรียน / นักศึกษา	7	19.4
- สังกัดบริษัท / หน่วยงานเอกชน	18	50.0
- สังกัดหน่วยงานราชการ / รัฐวิสาหกิจ	3	8.3
- ธุรกิจส่วนตัว	3	8.3
- รับจ้างอิสระ	1	2.8
-ว่างงาน / ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4	11.1

ตารางที่ 13

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด (N = 34)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	17	50
- หญิง	17	50
- อื่น ๆ	0	0

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุดหรือที่กำลังศึกษาอยู่		
- ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	1	2.9
- มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	4	11.8
- ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	23	67.6
- สูงกว่าปริญญาตรี	6	17.6
อาชีพ		
- นักเรียน / นักศึกษา	9	26.5
- สังกัดบริษัท / หน่วยงานเอกชน	12	35.3
- สังกัดหน่วยงานราชการ / รัฐวิสาหกิจ	3	8.8
- ธุรกิจส่วนตัว	3	8.8
- รับจ้างอิสระ	5	14.7
-ว่างงาน / ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	5.9

ผู้วิจัยพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแบบวัด
แนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ ด้วยวิธีการดังนี้

- สร้างข้อกระทงที่เหมาะสมกับนิยามของตัวแปร ตัวอย่างเช่น คำนิยามของเจตคติของ
การใช้ความรุนแรงในคู่คือ ความคิดเห็นต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ มองว่าเป็นเรื่องใหญ่
หรือไม่ เป็นสิ่งที่สามารถยอมรับและเข้าใจได้หรือไม่ ข้อกระทงที่เหมาะสมควร
ครอบคลุมคำนิยาม เช่น “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ [ชื่อตัวละคร] ไม่ใช่เรื่องใหญ่”
“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ [ชื่อตัวละคร] เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สามารถเข้าใจได้” เป็นต้น
- ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของข้อกระทงในทั้ง 2 แบบวัด ด้วย
วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective
Congruence : IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้องจำนวน 3 ท่าน ได้แก่
ผู้ทรงคุณวุฒิสาขาจิตวิทยา ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ และผู้ทรงคุณวุฒิสาขา
สื่อสารมวลชนที่เชี่ยวชาญประเด็นเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว โดยมีเกณฑ์การให้
คะแนนการประเมินแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

-1	หมายถึง	ไม่สอดคล้องกับนิยามของตัวแปร
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
1	หมายถึง	สอดคล้องกับนิยามของตัวแปร

คะแนนจากแบบประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิถูกนำมาใช้ในการพิจารณาเลือกใช้หรือตัดข้อ
 กระทบ โดยข้อกระทบที่ผ่านเกณฑ์ต้องได้รับการประเมิน “1 สอดคล้องกับนิยามของตัว
 แปร” จากผู้ประเมิน 2 ใน 3 ท่าน

3. นำแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อที่ได้มา
 ตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 70 คน
 (เงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จำนวน 36 คน และเงื่อนไขผู้หญิงที่
 ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จำนวน 34 คน) กลุ่มตัวอย่างต้องรับชมวิดีโอ
 จำลองสถานการณ์ตามเงื่อนไขที่ได้รับ ก่อนทำแบบวัดทั้ง 2 แบบวัด
4. วิเคราะห์ค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการคำนวณค่าความเที่ยงแบบสอดคล้อง
 ภายใน (Internal consistency) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค
 (Cronbach's alpha coefficient) และค่าความสัมพันธ์รายข้อกับข้อคำถามรวม
 (Corrected item total correlation: CITC) มีรายละเอียดดังนี้

เงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

- แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ พบว่า ข้อคำถามทั้งหมด 6 ข้อ ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่า
 สัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ .83
 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 14 โดยมีรายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานตามตารางที่ 15

ตารางที่ 14

การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เองใจ
ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 36)

ข้อ	ทิศทาง	ประโยค	CITC	ข้อสรุปทาง สถิติ
1	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับ ได้	.68	ผ่าน
2	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงไม่ใช่เรื่องใหญ่	.74	ผ่าน
3	+	หญิงไม่เห็นมีความจำเป็นต้องแจ้งความลงบันทึก ประจำวัน	.45	ผ่าน
4	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ สามารถเข้าใจได้	.69	ผ่าน
5	+	หญิงมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหญ่เกินจริง	.74	ผ่าน
6	-	จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ หญิงมีความรุนแรงอยู่ในระดับใด	.40	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค				.83

ตารางที่ 15

ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เองใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวัง
ของสังคม (N = 36)

ข้อกระทง	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความ โด่ง (Kurtosis)
1. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องที่ สามารถยอมรับได้	1.53	0.74	1.04	-0.32
2. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงไม่ใช่เรื่องใหญ่	1.58	0.81	1.62	2.74
3. หญิงไม่เห็นมีความจำเป็นต้องแจ้งความลง บันทึกประจำวัน	1.83	1.08	1.21	0.80
4. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องปกติ ธรรมดาที่สามารถเข้าใจได้	1.72	0.78	0.93	0.60
5. หญิงมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหญ่เกินจริง	1.92	0.94	0.83	-0.06
6. จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นกับหญิงมีความรุนแรงอยู่ในระดับใด	2.36	0.90	0.44	0.82

- แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ พบว่า ข้อคำถามทั้งหมด 5 ข้อ ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ **.89** รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 16 โดยมีรายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานตามตารางที่ 17

ตารางที่ 16

การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 36)

ข้อ	ทิศทาง	ประโยค	CITC	ข้อสรุปทางสถิติ
1	+	หญิงมีส่วนผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	.73	ผ่าน
2	+	หญิงเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว	.70	ผ่าน
3	+	หญิงมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	.88	ผ่าน
4	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สามารถโทษกายเพียงฝ่ายเดียวได้ ต้องโทษหญิงด้วย	.74	ผ่าน
5	+	จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าหญิงมีส่วนผิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับใด	.72	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค				.89

ตารางที่ 17

ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 36)

ข้อกระทง	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
1. หญิงมีส่วนผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	2.56	0.91	-0.17	-0.65
2. หญิงเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว	2.42	0.91	0.02	-0.70
3. หญิงมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	2.17	0.85	-0.03	1.00
4. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สามารถโทษกายเพียงฝ่ายเดียวได้ ต้องโทษหญิงด้วย	2.69	1.28	0.01	-1.26
5. จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าหญิงมีส่วนผิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับใด	2.31	1.01	0.22	-1.00

เงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

- แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ พบว่า ข้อคำถามทั้งหมด 6 ข้อ ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ **.82** รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 18 โดยมีรายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานตามตารางที่ 19

ตารางที่ 18

การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 34)

ข้อ	ทิศทาง	ประโยค	CITC	ข้อสรุปทางสถิติ
1	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้	.62	ผ่าน
2	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงไม่ใช่เรื่องใหญ่	.71	ผ่าน
3	+	หญิงไม่เห็นมีความจำเป็นต้องแจ้งความลงบันทึกประจำวัน	.38	ผ่าน
4	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สามารถเข้าใจได้	.67	ผ่าน
5	+	หญิงมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหญ่เกินจริง	.63	ผ่าน
6	-	จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงมีความรุนแรงอยู่ในระดับใด	.55	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค				.82

ตารางที่ 19

ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ เงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 34)

ข้อกระทง	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
1. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้	2.24	0.99	0.30	-0.88
2. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงไม่ใช่เรื่องใหญ่	2.29	0.97	0.63	0.51
3. หญิงไม่เห็นมีความจำเป็นต้องแจ้งความลงบันทึกประจำวัน	2.47	1.21	0.62	-0.30

ข้อกระทง	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
4. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สามารถเข้าใจได้	2.59	0.96	-0.16	-0.82
5. หญิงมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหญ่เกินจริง	2.53	1.02	0.37	-0.31
6. จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงมีความรุนแรงอยู่ในระดับใด	2.32	0.84	-0.05	-0.62

- แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ พบว่า ข้อคำถามทั้งหมด 5 ข้อ ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ **.79** รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 20 โดยมีรายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานตามตารางที่ 21

ตารางที่ 20

การวิเคราะห์ข้อกระทงขั้นพัฒนาเครื่องมือของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจอนไซผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม (N = 34)

ข้อ	ทิศทาง	ประโยค	CITC	ข้อสรุปทางสถิติ
1	+	หญิงมีส่วนผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	.45	ผ่าน
2	+	หญิงเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว	.49	ผ่าน
3	+	หญิงมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	.63	ผ่าน
4	+	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สามารถโทษกายเพียงฝ่ายเดียวได้ ต้องโทษหญิงด้วย	.62	ผ่าน
5	+	จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าหญิงมีส่วนผิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับใด	.64	ผ่าน
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแบบครอนบาค				.79

ตารางที่ 21

ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เจือนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
(N = 34)

ข้อกระทง	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
1. หญิงมีส่วนผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	3.47	0.71	-0.44	-0.16
2. หญิงเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ ดังกล่าว	2.68	0.73	0.09	-0.29
3. หญิงมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น	3.03	0.90	0.20	0.10
4. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สามารถโทษกาย เพียงฝ่ายเดียวได้ ต้องโทษหญิงด้วย	3.71	0.76	-0.32	0.06
5. จากคะแนน 1 – 5 คุณคิดว่าหญิงมีส่วน ผิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับใด	3.18	0.97	-0.59	0.75

วิธีการทดลอง

การศึกษาที่ 1 มีขั้นตอนการทดลองและการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. หลังโครงการวิจัยการศึกษาที่ 1 ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม
ในคน (Institutional Review Board) เพื่อรับรองการวิจัยเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยติดต่อขออนุญาตเก็บ
ข้อมูลการวิจัยผ่านผู้กำกับการศึกษาที่ตำรวจแต่ละแห่งที่ติดต่อไปโดยแจ้งรายละเอียดคุณสมบัติของ
ผู้เข้าร่วมการวิจัยตามเกณฑ์ พร้อมประสานงานรายละเอียดในการเข้าเก็บข้อมูล โดยแจ้งว่าต้องการ
เก็บข้อมูลทั้งหมด 2 ครั้ง ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้การเข้าร่วมการวิจัยเป็นไปโดยความสมัครใจ และการ
วิจัยทั้งหมดดำเนินการโดยผู้วิจัย นางสาวปิยภฤตา เครือศิริธัญ นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาจิตวิทยา
สังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้ประสานงานประจำแต่ละสถานีตำรวจ ผู้วิจัย
แจ้งให้ทราบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดย
ไม่ต้องให้เหตุผลและ ไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ ไม่สอบถามชื่อ - นามสกุลของผู้เข้าร่วมการวิจัย
และไม่เปิดเผยข้อมูลใด ๆ ของผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นรายบุคคล

2. หลังจากประชาสัมพันธ์โครงการวิจัยผ่านผู้ประสานงานแต่ละสถานีดำรงแล้ว ผู้วิจัยนำเอกสารวิจัยชุดแรกให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยแจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัยว่าการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ต้องเข้าร่วมทั้งหมด 2 ครั้ง โดยแจ้งว่าเป็นการสำรวจมุมมองของเจ้าหน้าที่ ดำรงที่มีต่อสถานการณ์จำลองการแจ้งความของเหยื่อความรุนแรงในคู่ เพื่อไม่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับรู้หัวข้อวิจัยที่แท้จริง หลังจากนั้นให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยอ่านเอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากร และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่สมัครใจและมีความประสงค์ร่วมการทดลองต้องเซ็นรับทราบในใบยินยอม พร้อมระบุช่องทางการติดต่อกลับออนไลน์ให้ผู้วิจัยได้รับทราบ

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำเพื่อแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่มด้วยวิธีแยกข้อมูลด้วยค่ามัธยฐาน (Median split) ซึ่งเป็นวิธีดังกล่าวเป็นวิธีที่ผู้คิดค้นทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว ระบุว่า ควรใช้เมื่อต้องการแบ่งกลุ่มผู้ชายเหยียดเพศออกเป็น 4 กลุ่มตามทฤษฎีเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (Glick & Fiske, 1996) มีรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ ได้แก่ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์สูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ
2. กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบให้คุณ ได้แก่ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณสูงกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ และได้คะแนนจากข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ต่ำกว่าค่ามัธยฐานของข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์
3. กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ได้แก่ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนสูงกว่าค่ามัธยฐานทั้งข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และข้อกระทงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ

4. กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ไม่เหยียดเพศ ได้แก่ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้คะแนนต่ำกว่า ค่านัยฐานทั้งข้อกระหนงด้านการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติกษและข้อกระหนงด้านการเหยียดเพศแบบให้คุณ

3. แจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัยว่าจะมีการติดต่อกลับทางช่องทงทงที่ได้ให้ไว้ เพื่อส่งวิดีโอจำลองสถานการณ์และแบบสอบถามความคิดเห็นให้ผู้เข้าร่วมการวิจัย เป็นอันเสร็จสิ้นการวิจัยครั้งที่ 1 การทดลองครั้งที่ 2 เป็นการส่งวิดีโอจำลองสถานการณ์ผ่านช่องทงทงออนไลน์ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเนื่องจากภารกิจของตำรวจทำให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่สามารถมาเจอผู้วิจัยพร้อม ๆ กันได้ในการวิจัยครั้งที่ 2 ด้วยเหตุนี้ผู้ประสานงานที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจในแต่ละสถานีตำรวจส่วนใหญ่จึงแนะนำให้ผู้วิจัยส่งวิดีโอจำลองสถานการณ์ผ่านช่องทงทงออนไลน์

4. ผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าสู่เงื่อนไขการวิจัยทั้ง 8 เงื่อนไขของการศึกษาที่ 1 โดยการสุ่มด้วยระบบคอมพิวเตอร์ เงื่อนไขการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

การเหยียดเพศ	บทบาททางเพศของตัวละครหญิง	
	เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม	ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
แบบเป็นปฏิบัติกษ	เงื่อนไขที่ 1	เงื่อนไขที่ 2
แบบให้คุณ	เงื่อนไขที่ 3	เงื่อนไขที่ 4
แบบคลุมเครือ	เงื่อนไขที่ 5	เงื่อนไขที่ 6
ไม่เหยียดเพศ	เงื่อนไขที่ 7	เงื่อนไขที่ 8

วิดีโอจำลองสถานการณ์การแจ้งความเนื่องจากถูกระทำรุนแรงโดยคนรักที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ดูตามเงื่อนไขในการศึกษาที่ 1 เป็นเรื่องราวของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในคู่เธอถูกสามีขู่ฆ่าและทำร้ายร่างกายจนตัดสินใจมาแจ้งความลงบันทึกประจำวันทีสถานีตำรวจ แบ่งเป็น 2 เรื่องราวตามเงื่อนไข โดยเนื้อเรื่องทั้งหมดจะเหมือนกัน แตกต่างกันตรงลักษณะของผู้หญิงที่มาแจ้งความ เรื่องที่ 1 จะเป็นเรื่องราวการถูกระทำรุนแรงโดยคนรักของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม และเรื่องที่ 2 จะเป็นเรื่องราวการถูกระทำรุนแรงโดยคนรักของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกใช้วิดีโอจำลองสถานการณ์ เนื่องจากการแสดงออกถึงบทบาททางเพศของเหยื่อที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถมองเห็นถึงลักษณะนิสัย ทำที การแสดงออก รวมถึงการแต่งกาย จะมีความชัดเจนมากกว่าการรับฟังเรื่องเล่าเพียงอย่างเดียว อีกทั้งในชีวิตจริงเจ้าหน้าที่ตำรวจจำต้องมี

การพบเจอกับเหยื่อที่มาแจ้งความเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวที่มีสถานภาพและบทบาท ลักษณะนิสัย ท่าทีการแสดงออก และการแต่งกายที่หลากหลายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมเรื่องราวผ่านวิดีโอจำลองสถานการณ์จึงมีความเหมาะสม

5. ส่งวิดีโอจำลองสถานการณ์พร้อมแบบวัดตัวแปรตามให้ผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยกำชับให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมวิดีโอให้จบอย่างตั้งใจก่อนเริ่มทำแบบวัดตัวแปรตาม
6. ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมวิดีโอจำลองสถานการณ์ตามเงื่อนไขและหลังจากวิดีโอจบ ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำแบบสอบถามตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำ (Manipulation check) เพื่อตรวจสอบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าใจบทบาททางเพศของตัวละครหญิงตามเงื่อนไขถูกต้องหรือไม่ โดยการตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำเป็นการให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบคำถาม 3 ข้อ เพื่อตรวจสอบ 3 องค์ประกอบตามเงื่อนไข ได้แก่ สถานภาพและบทบาทของตัวละคร ลักษณะนิสัยและท่าทีการแสดงออกของตัวละคร และการแต่งกายของตัวละคร (รายละเอียดดูในภาคผนวก จ)
7. ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ และแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ
8. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับทราบในหน้าสุดท้ายของแบบวัดตัวแปรตาม
9. ผู้วิจัยนำของที่ระลึก อันได้แก่ กระบอกน้ำและสมุดบันทึก ไปให้ผู้ประสานงานแต่ละสถานีดำรงเพื่อให้ผู้ประสานงานนำของที่ระลึกมอบให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยแทนคำขอบคุณ

การศึกษาที่ 2

ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นว่าผลของการศึกษาที่ 1 พบอิทธิพลหลักของบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อโดยเหยื่อผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และมีแนวโน้มในการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าเหยื่อผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ในการศึกษาที่ 2 จึงศึกษาเฉพาะบทบาททางเพศของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่านั้น วัตถุประสงค์หลักของการศึกษาที่ 2 มุ่งศึกษาอิทธิพลของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ว่ามีปฏิสัมพันธ์กับการเหยียดเพศอย่างไร

กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาที่ 2 มีเกณฑ์การคัดเลือกเข้าคือ เป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจเพศชายจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 จากนั้นใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience Sampling) เนื่องจากเปิดโอกาสให้เข้าร่วมการวิจัยตามสมัครใจ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาที่ 2 อ้างอิงจากการคำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป G*Power โดยกำหนดอำนาจในการวิเคราะห์ (Power analysis) ที่ระดับ .80 ขนาดอิทธิพล (Effect size) เท่ากับ .058 (ขนาดอิทธิพลอ้างอิงจากผลที่ได้ในการศึกษาที่ 1) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) เท่ากับ .05 จึงทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ 168 คน (8 เดือนไซ เดือนไซละ 21 คน) ซึ่งผู้วิจัยจะทำการเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละเดือนไซ เพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูล ทำให้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาที่ 2 มีจำนวนที่คำนวณเบื้องต้นเท่ากับ จำนวน 200 คน (8 เดือนไซ เดือนไซละ 25 คน)

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

การศึกษาที่ 2 มีเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบไปด้วย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
2. สถานการณ์จำลองความรุนแรง
3. มาตรการหยุดยั้งเพศแบบแยกชั่ว
4. แบบวัดเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่
5. แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปมีทั้งหมด 5 ข้อ ประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้

1. อายุของผู้เข้าร่วมการวิจัย (..... ปี)
2. สถานภาพ แบ่งเป็น 5 สถานภาพ คือ
 - 2.1. โสด
 - 2.2. มีแฟนแล้ว
 - 2.3. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
3. รสนิยมทางเพศ แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ
 - 3.1. ชอบเพศตรงข้าม
 - 3.2. ชอบเพศเดียวกัน
 - 3.3. ไม่ต้องการระบุ

4. ก่อนเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจจบการศึกษาจากโรงเรียน แบ่งเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้
 - 4.1. โรงเรียนชายล้วน
 - 4.2. โรงเรียนสห (มีทั้งชายและหญิง)
5. เป็นบุตรของข้าราชการตำรวจ-ทหาร แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ
 - 5.1. ใช่
 - 5.2. ไม่ใช่
 - 5.3. ไม่ต้องการระบุ

2. สถานการณ์จำลองความรุนแรง

ผู้วิจัยพัฒนาสถานการณ์จำลองความรุนแรงโดยทำเป็นเรื่องสั้นของผู้หญิงที่ถูกคนรักทำร้าย ร่างกายใช้เวลาในการอ่าน 3 นาทีโดยประมาณ มีการควบคุมระดับความรุนแรงของสถานการณ์ด้วยพฤติกรรมการทำร้ายและสภาพบาดแผลของตัวละคร ผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกคนอ่านสถานการณ์จำลองความรุนแรง 2 สถานการณ์ที่มีความยาวของเนื้อหาใกล้เคียงกัน โดยมีสาเหตุการถูกทำร้าย ดังนี้

สถานการณ์ที่ 1 ผู้หญิงถูกทำร้ายเพราะความหึงหวงระแวงว่าจะนอกใจ

สถานการณ์ที่ 2 ผู้หญิงถูกทำร้ายเพราะผู้ชายพยายามจู่โจมขืนดีแต่ถูกปฏิเสธ

ตัวละครผู้หญิงที่ถูกทำร้ายในทั้ง 2 สถานการณ์มีบทบาททางเพศที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม โดยเกณฑ์บทบาททางเพศของเพศหญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เป็นไปตามการศึกษาที่ 1

สาเหตุที่ต้องเป็นเรื่องหึงหวงระแวงว่าจะนอกใจและผู้ชายพยายามจู่โจมขืนดีแต่ถูกปฏิเสธ เนื่องจากสถิติในประเทศไทยเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดความรุนแรงในคู่ตั้งแต่บาดเจ็บทางกายไปจนถึงการฆ่ากันจนเสียชีวิต จากการค้นคว้าข่าวในเว็บไซต์ไทยรัฐ ย้อนหลังตั้งแต่ปีพ.ศ. 2561 – 2555 พบว่า สาเหตุหลักที่ทำให้สามีภรรยาหรือคู่รักใช้ความรุนแรงต่อกันในระดับที่สูงไปจนถึงการฆ่ากันอีกฝ่ายถึงแก่ความตายคือ สาเหตุจากความหึงหวง (รายละเอียดปรากฏตาม ตารางที่ 22) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Valor-Segura และคณะ (2011) ที่พบว่าเจตคติการกลัวโทษเหยื่อความรุนแรงในคู่เกิดสูงสุดในสถานการณ์ที่เหยื่อออกไปเจอเพื่อนชาย จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ความหึงหวงถือเป็นสาเหตุที่บุคคลส่วนใหญ่มองว่ารุนแรงและไม่น่าให้อภัย และสาเหตุรองลงมาคือ สาเหตุการจู่โจมขืนดีแต่ถูกปฏิเสธ

ตารางที่ 22

สรุปข้อมูลเกี่ยวกับคดีสามีฆ่าภรรยาที่เป็นข่าวในเว็บไซต์ไทยรัฐ ย้อนหลังตั้งแต่ปีพ.ศ. 2561-2555

ลักษณะการจำแนก	ร้อยละ (n = 78)
จำแนกตามสาเหตุ	
- ความหึงหวง	32.0 (25)
- ระวังว่าคนรักจะปันใจให้คนอื่น	14.1 (11)
- คนรักไม่ยอมคืนดี	8.9 (7)
- โดนคนรักด่าทอ	7.6 (6)
- คนรักนอกใจ	6.4 (5)
- ผู้ก่อเหตุมีเงินมา	6.4 (5)
- ผู้ก่อเหตุเป็นโรคประสาท	2.5 (2)
- คนรักบอกลึก	2.5 (2)
- อื่น ๆ (อาทิ ปัญหาภายในครอบครัว คนรักไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย เป็นต้น)	19.2 (15)

ทุกเรื่องราวและเงื่อนงำ ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายร่างกายมีลักษณะไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมตามเหตุผลที่ได้กล่าวไปข้างต้น โดยยึดรายละเอียดลักษณะที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมตามการศึกษาที่ 1 ซึ่งจากการนำสถานการณ์จำลองความรุนแรงไปให้กลุ่มตัวอย่างคนทั่วไปจำนวน 30 คน ($M age = 28, SD = 6.12$) ลองอ่านและให้คะแนนถึงความชัดเจนของบทบาททางเพศของตัวละครหญิงที่ปรากฏในเรื่องสั้น ผลการวิเคราะห์พบว่า สถานการณ์จำลองความรุนแรงการถูกทำร้ายร่างกายของผู้หญิงเนื่องจากสาเหตุหึงหวงระวังว่าจะนอกใจ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 86.7 สามารถระบุได้อย่างถูกต้องว่าตัวละครหญิงที่ปรากฏในเรื่องเป็นผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม และสถานการณ์จำลองความรุนแรงการถูกทำร้ายร่างกายของผู้หญิงเนื่องจากสาเหตุผู้ชายพยายามง้อขอคืนดีแต่ถูกปฏิเสธ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 96.7 สามารถระบุได้อย่างถูกต้องว่าตัวละครหญิงที่ปรากฏในเรื่องเป็นผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

ในส่วนองระดับความรุนแรงของสถานการณ์ซึ่งเป็นหนึ่งในตัวแปรหลักของการศึกษาที่ 2 ถูกบรรยายอยู่ในสถานการณ์จำลองความรุนแรงตามแต่ละเงื่อนไข ผู้วิจัยมีวิธีการพัฒนาระดับความรุนแรงของสถานการณ์ ดังนี้

1. คัดเลือกประโยคที่แสดงถึงวิธีการทำร้ายร่างกาย โดยดูตัวอย่างจากข่าวความรุนแรงในคู่ ตั้งแต่บาดเจ็บทางกายไปจนถึงการฆ่ากันจนเสียชีวิต จากการค้นคว้าข่าวในเว็บไซต์ไทยรัฐย้อนหลังตั้งแต่ปีพ.ศ. 2561 – 2555 และใช้เกณฑ์ความรุนแรงระดับต่ำต้องเป็นการทำร้ายแบบไม่มีอาวุธ สำหรับความรุนแรงระดับสูงต้องมีอาวุธแบบที่สามารถหาได้ในบ้าน (ไม่ใช่จำพวกปืนและต้องไม่ใช่มีดเพราะถ้าถูกทำร้ายด้วยปืนหรือมีด เขี่ยมีโอกาสรอดน้อยมาก) ตัวอย่างประโยคที่แสดงถึงวิธีการทำร้ายร่างกายเงื่อนไขความรุนแรงระดับต่ำ “ใช้กำปั้นต่อยเข้าที่เข้าตาอย่างแรง” “ปีบคอจนเป็นรอยฟกช้ำ” และเงื่อนไขความรุนแรงระดับสูง “ใช้ดัมป์เบลล์ฟาดที่ใบหน้า” “ใช้ด้ามไม้กวาดฟาด” เป็นต้น
2. สอบถามความคิดเห็นจากบุคคลทั่วไปที่หลากหลาย เพื่อหาคำที่เหมาะสมที่สุดและนำมาปรับให้เข้ากับงานวิจัย
3. ให้กลุ่มตัวอย่างบุคคลทั่วไปจำนวน 30 คน ($M age = 28, SD = 6.12$) อ่านวลีที่แสดงถึงความรุนแรงที่ได้รับคัดเลือกข้างต้น จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างระบุว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ประโยคที่แสดงระดับความรุนแรงต่ำ - สูงตามที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้หรือไม่

ผลการทดสอบพบว่าในเงื่อนไขความรุนแรงระดับสูง กลุ่มตัวอย่างบุคคลทั่วไปร้อยละ 100 สามารถจัดกลุ่มค่าแสดงระดับความรุนแรงสูงที่ปรากฏว่าเหมาะสมที่จะอยู่ในกลุ่มความรุนแรงสูงได้อย่างถูกต้อง สามารถอนุมานได้ว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ประโยคที่ปรากฏว่าเป็นประโยคที่แสดงถึงระดับความรุนแรงระดับสูง เป็นไปตามที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานเอาไว้ โดยประโยคที่ใช้แสดงถึงระดับความรุนแรงสูงที่จะใช้ในสถานการณ์จำลองความรุนแรงในการศึกษาที่ 2 ดังนี้

1. ...จับหัว [ชื่อตัวละคร] โขกเสापุนเลือดอาบและใช้ดัมป์เบลล์ฟาดที่ใบหน้า [ชื่อตัวละคร]...
2. ...โดยใช้ก้อนหวดไปที่ใบหน้าของ [ชื่อตัวละคร] ก่อนใช้ด้ามไม้กวาดฟาดที่ลำตัวของ [ชื่อตัวละคร]...

อย่างไรก็ดี ประโยคที่แสดงถึงระดับความรุนแรงระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 40 เท่านั้นที่สามารถจัดกลุ่มค่าแสดงความรุนแรงในระดับต่ำที่ปรากฏว่าเหมาะสมที่จะอยู่ในกลุ่มความรุนแรงต่ำ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงดำเนินการปรับเปลี่ยนประโยคที่ใช้แสดงถึงความรุนแรงระดับต่ำ จากนั้นนำไปให้บุคคลทั่วไปลองอ่านเพื่อประเมินว่าเป็นประโยคที่แสดงถึงความรุนแรงระดับต่ำหรือไม่ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบุคคลทั่วไปจำนวน 8 จาก 10 คน เห็นว่าเป็นประโยคที่ถูกปรับใหม่สามารถจัดอยู่ในกลุ่มความรุนแรงระดับต่ำได้ โดยคำที่ใช้แสดงถึงระดับความรุนแรงต่ำที่จะใช้ในสถานการณ์จำลองความรุนแรงการศึกษาที่ 2 ดังนี้

1. ...กระชากตัว [ชื่อตัวละคร] ขึ้นมาจากเก้าอี้ จากนั้นมีการต่าทอและต้อยเข้าที่บ่าตาของ [ชื่อตัวละคร]...
2. ...ตบหน้า [ชื่อตัวละคร] ก่อนปืบแขน [ชื่อตัวละคร] จนเป็นรอยช้ำและตะคอกคำหยาบคายใส่ [ชื่อตัวละคร]...

รูปภาพประกอบสถานการณ์จำลองความรุนแรงเป็นรูปภาพที่ถูกถ่ายทำขึ้นใหม่โดยผู้วิจัยใช้นักแสดงคนเดียวกันในเงื่อนไขระดับความรุนแรงต่ำและระดับความรุนแรงสูงเพื่อป้องกันตัวแปรแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นเนื่องจากตัวนักแสดง และด้วยความที่ในแต่ละเงื่อนไขมี 2 เรื่องราวแบ่งตามสาเหตุ จึงทำให้มีนักแสดง 2 คน แต่ผู้วิจัยป้องกันตัวแปรแทรกซ้อนด้วยการเลือกนักแสดงทั้ง 2 คนจาก 2 เรื่องราวที่มีหน้าตาและสีผิวใกล้เคียงกัน วิธีการจัดการนักแสดงในตรงกับระดับความรุนแรงของสถานการณ์ตามเงื่อนไขระดับความรุนแรงต่ำ - สูง มีการจ้างช่างแต่งหน้าเทคนิคพิเศษมืออาชีพเพื่อมาแต่งหน้านักแสดงทั้ง 2 คนในแต่ละเงื่อนไขให้มีความใกล้เคียงกับการถูกทำร้ายร่างกายมากที่สุด (เรื่องสั้นและรูปภาพประกอบปรากฏในภาคผนวก ฉ)

3. มาตรการหยุดเหตุแบบแยกตัว

มาตรการหยุดเหตุแบบแยกตัวที่ใช้ในการศึกษาที่ 2 เป็นมาตรการฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการศึกษาที่ 1

4. แบบวัดเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่

แบบวัดเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่ที่ใช้ในการศึกษาที่ 2 เป็นแบบวัดฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการศึกษาที่ 1

5. แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ

แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อที่ใช้ในการศึกษาที่ 2 เป็นแบบวัดฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการศึกษาที่

วิธีการทดลอง

การศึกษาที่ 2 มีขั้นตอนการทดลองและการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. หลังโครงการวิจัยการศึกษาที่ 2 ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมในคน (Institutional Review Board) เพื่อรับรองการวิจัยเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยติดต่อขออนุญาตเก็บข้อมูลการวิจัยไปที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจ โดยแจ้งรายละเอียดคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมการวิจัยตามเกณฑ์ พร้อมประสานงานรายละเอียดสถานที่ วัน และเวลาในการเข้าเก็บข้อมูล โดยแจ้งว่าต้องการเก็บข้อมูลทั้งหมด 2 วัน ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์เจ้าหน้าที่ประจำโรงเรียนนายร้อยตำรวจเป็นผู้ประสานสัมพันธ์โครงการวิจัยในเบื้องต้น โดยเปิดโอกาสให้การเข้าร่วมการวิจัยเป็นไปด้วยความสมัครใจ และการวิจัยทั้งหมดดำเนินการโดยผู้วิจัย นางสาวปิยภฤตา เครือศิริคุณ นิสิตรระดับปริญญาเอก สาขาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้ช่วยผู้วิจัย 2 คน ซึ่งได้รับการอบรมและให้ข้อมูลขั้นตอนการวิจัยอย่างละเอียดโดยผู้วิจัย ผู้วิจัยแจ้งให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบว่าสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องให้เหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ ไม่สอบถามชื่อ - นามสกุลของผู้เข้าร่วมการวิจัย และจะไม่เปิดเผยข้อมูลใด ๆ ของผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยรักษาความลับของผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยจัดแบบสอบถามและแบบวัดทั้งหมดที่ตอบเสร็จเรียบร้อยแล้วเก็บกล่องอย่างเป็นระเบียบ เพื่อป้องกันการรั่วไหลของข้อมูล
2. ดำเนินการทดลองตามวันและเวลาที่ได้จากการประสานงาน โดยผู้วิจัยขอใช้ห้องประชุมประจำโรงเรียนนายร้อยตำรวจในการดำเนินการทดลอง
3. วันที่ 1 ผู้วิจัยแจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัยว่ามีการสำรวจมุมมองของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีต่อสถานการณ์จำลองการแจ้งความของเหยื่อความรุนแรงในคู่ เพื่อไม่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับรู้หัวข้อวิจัยที่แท้จริง หลังจากนั้นให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยอ่านเอกสารแจ้งวัตถุประสงค์และรายละเอียดขั้นตอนการเข้าร่วมการวิจัย และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่สนใจและมีความประสงค์จะร่วมการทดลองต้องเซ็นรับทราบในใบยินยอม
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำเพื่อแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่มด้วยวิธีแยกข้อมูลด้วยค่ามัธยฐาน (Median split) ดังเช่นในการศึกษาที่ 1
5. นัดแนะการเข้าร่วมการทดลองวันที่ 2 เป็นอันเสร็จสิ้นการทดลองวันที่ 1 (ใช้เวลาการเข้าร่วมการทดลองวันที่ 1 ประมาณ 45 นาที)
6. ผู้วิจัยสุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าสู่เงื่อนไขการวิจัยทั้ง 8 เงื่อนไขของการศึกษาที่ 2 โดยการสุ่มด้วยระบบคอมพิวเตอร์ เงื่อนไขการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

การเหยียดเพศ	ระดับความรุนแรงของสถานการณ์	
	ระดับความรุนแรงต่ำ	ระดับความรุนแรงสูง
แบบเป็นปฏิบัติ	เงื่อนไขที่ 1	เงื่อนไขที่ 2
แบบให้คุณ	เงื่อนไขที่ 3	เงื่อนไขที่ 4
แบบคลุมเครือ	เงื่อนไขที่ 5	เงื่อนไขที่ 6
ไม่เหยียดเพศ	เงื่อนไขที่ 7	เงื่อนไขที่ 8

สถานการณ์จำลองความรุนแรงแบ่งตามเงื่อนไข 2 เงื่อนไขคือ ระดับความรุนแรงต่ำและระดับความรุนแรงสูง โดยผู้เข้าร่วมการวิจัย 1 คน เข้าร่วม 1 เงื่อนไข และได้อ่านเรื่องราวตามเงื่อนไขทั้งหมด 2 เรื่องแบ่งตามสาเหตุคือ 1) ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายร่างกายด้วยสาเหตุหึงหวงระแวงว่าจะนอกใจ และ 2) ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายร่างกายด้วยสาเหตุที่ผู้ชายพยายามจู่โจมแต่ถูกปฏิเสธ โดยเรื่องราวทั้ง 2 เรื่องราวในทั้ง 2 เงื่อนไขเหมือนกันทุกประการ แตกต่างกันตรงค่าที่ใช้แสดงระดับความรุนแรงต่ำ - สูงและรูปภาพประกอบสถานการณ์จำลองความรุนแรง

7. ในวันที่ 2 เมื่อถึงเวลาที่นัดแนะ ผู้วิจัยแนะนำขั้นตอนการทดลองให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับทราบ
8. ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยมารวมกันในห้องประชุมของโรงเรียนนายร้อยตำรวจเพื่อดำเนินการวิจัยวันที่ 2 ไปพร้อมกัน ลำดับแรก ผู้เข้าร่วมการวิจัยอ่านสถานการณ์จำลองความรุนแรงตามเงื่อนไขของตนเอง จากนั้นผู้เข้าร่วมการวิจัยทำแบบสอบถามตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำของการศึกษาที่ 2 เพื่อตรวจสอบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าใจเรื่องราวตามเงื่อนไขถูกต้องหรือไม่ โดยการตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำเป็นการให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบคำถาม 2 ข้อ เพื่อตรวจสอบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยได้อ่านสถานการณ์จำลองความรุนแรงอย่างตั้งใจและเพื่อตรวจสอบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยรับรู้ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ตามเงื่อนไข (รายละเอียดดูในภาคผนวก ข)
9. ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ และแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ
10. ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับทราบในหน้าสุดท้ายของแบบวัดตัวแปรตาม
11. กล่าวขอบคุณผู้เข้าร่วมการวิจัย และมอบของที่ระลึกให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นสมุดบันทึก / กระบอกใส่น้ำ และปากกา (ใช้เวลาการเข้าร่วมการทดลองวันที่ 2 ประมาณ 30 นาที)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 ด้วยสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทาง (Two-way MANOVA) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows ในการศึกษาที่ 1 เป็นการตรวจสอบอิทธิพลของการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิง ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีรูปแบบดังนี้ 4 (การเหยียดเพศ : แบบเป็นปฏิกิริยา แบบให้คุณค่า แบบคลุมเครือ และไม่เหยียดเพศ) \times 2 (บทบาททางเพศ : ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม และผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม) ในส่วนของการศึกษาที่ 2 มีรูปแบบ ดังนี้ 4 (การเหยียดเพศ : แบบเป็นปฏิกิริยา แบบให้คุณค่า แบบคลุมเครือ และไม่เหยียดเพศ) \times 2 (ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ : ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ และระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง)

วิธีการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย

การวิจัยนี้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุติที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตาม COA NO. 048 / 2562 เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 (การศึกษาที่ 1) และ COA NO. 232 / 2562 เมื่อวันที่ 18 กันยายน พ.ศ. 2562 (การศึกษาที่ 2) โดยการเข้าร่วมในการทดลองของผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นโดยสมัครใจ ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องให้เหตุผลใด ๆ ในการวิจัยนี้ไม่มีความเสี่ยงใด ๆ และไม่มีการระบุชื่อผู้เข้าร่วมการวิจัย ใช้เลขรหัสในการแทนตัวผู้เข้าร่วมการวิจัยเพียงเท่านั้น ดังนั้น จึงไม่มีข้อมูลที่จะระบุถึงผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ อีกทั้งข้อมูลทั้งหมดถูกนำเสนอเป็นภาพรวม การเข้าร่วมการวิจัยและข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจึงไม่ส่งผลกระทบต่อใด ๆ ต่อผู้เข้าร่วมการวิจัยอย่างแน่นอน

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ในการศึกษาอิทธิพลของการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 โดยจัดลำดับการนำเสนอออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 การตรวจสอบการจัดกระทำ
- ตอนที่ 2 ลักษณะทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย
- ตอนที่ 3 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา
- ตอนที่ 4 การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ
- ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย
- ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม

สัญลักษณ์ที่ใช้ในงานวิจัย

SEXISM	หมายถึง	การเหยียดเพศแบบแยกขั้ว
HS	หมายถึง	องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์
BS	หมายถึง	องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณ
SEXISM_GRP	หมายถึง	กลุ่มเหยียดเพศ
HS_GRP	หมายถึง	กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์
BS_GRP	หมายถึง	กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ
AS_GRP	หมายถึง	กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ
NS_GRP	หมายถึง	กลุ่มไม่เหยียดเพศ

GEN_ROLE	หมายถึง	บทบาททางเพศของผู้หญิง
TRAD	หมายถึง	ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
NON_TRAD	หมายถึง	ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
SIT	หมายถึง	สถานการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่
LOW_SIT	หมายถึง	สถานการณ์ความรุนแรงระดับต่ำ
HIGH_SIT	หมายถึง	สถานการณ์ความรุนแรงระดับสูง
ATT_IPV	หมายถึง	เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่
VIC	หมายถึง	การกล่าวโทษเหยื่อ

การศึกษาที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้

การตรวจสอบการจำกัดกระทำ

เบื้องต้นในการศึกษาที่ 1 มีผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเพศชาย จำนวน 149 คน จากนั้นผู้วิจัยตรวจสอบอีกครั้งว่าตัวแปรบทบาททางเพศซึ่งเป็นตัวแปรที่ได้รับการจำกัดกระทำสามารถเหนี่ยวนำผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ โดยตรวจสอบด้วยแบบวัดการตรวจสอบการจำกัดกระทำ ซึ่งมีจำนวน 3 ข้อ เพื่อตรวจสอบว่า 1) ผู้เข้าร่วมการวิจัยเห็นเหยื่อในวิดีโอทำหน้าที่ภรรยาได้อย่างไม่บกพร่องหรือไม่ได้ทำหน้าที่ภรรยาที่ดี 2) ผู้เข้าร่วมการวิจัยเห็นเหยื่อในวิดีโอมีลักษณะการพูดจาที่อ่อนหวาน นุ่มนวลหรือโผงผางไม่นุ่มนวล และ 3) ผู้เข้าร่วมการวิจัยเห็นว่าเหยื่อในวิดีโอแต่งกายเรียบร้อยมิดชิดหรือโชว์เนื้อหนัง เกณฑ์การคัดออกคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ตอบผิด 2 ข้อ จาก 3 ข้อ ถูกคัดออก ปรากฏว่ามีผู้เข้าร่วมการวิจัยถูกคัดออกจำนวน 10 คน จึงทำให้ในการศึกษาที่ 1 มีผู้ร่วมวิจัยจำนวน 139 คน

ลักษณะทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีอายุอยู่ระหว่าง 22 - 60 ปี ($M = 35.75, SD = 11.41$) ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 52.5 รองลงมาคือ สถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 43.9 การศึกษาของผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 66.2 รองลงมาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 25.2 และร้อยละ 95 ของผู้วิจัยระบุว่าชอบเพศตรงข้าม รายละเอียดข้อมูลพื้นฐานของผู้เข้าร่วมการวิจัยปรากฏตามตารางที่ 23

ตารางที่ 23

ข้อมูลพื้นฐานของผู้เข้าร่วมการวิจัยการศึกษาที่ 1 ($N = 139$)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพ		
- โสด	73	52.52
- สมรส	61	43.88
- หย่าร้าง	5	3.60
ระดับการศึกษา		
- มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	35	25.18
- ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	92	66.19
- สูงกว่าปริญญาตรี	12	8.63
รสนิยมทางเพศ		
- ชอบเพศตรงข้าม	132	94.96
- ชอบเพศเดียวกัน	0	0
- ไม่ต้องการระบุ	7	5.04

สำหรับข้อมูลทั่วไปด้านการปฏิบัติหน้าที่ตำรวจ ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีอายุราชการตำรวจเฉลี่ย 13.12 ปี ($SD = 10.86$) อยู่สายงานสอบสวนคิดเป็นร้อยละ 50.36 และอยู่ในสายงานป้องกันปราบปรามคิดเป็นร้อยละ 49.64 ส่วนใหญ่ประจำการอยู่ที่สถานีตำรวจภายในเขตกรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 77.7 ระดับชั้นยศตำรวจของผู้เข้าร่วมการวิจัยอยู่ในระดับร้อยตำรวจโท คิดเป็นร้อยละ 26.62 รองลงมาอยู่ในระดับดาบตำรวจ คิดเป็นร้อยละ 21.58 สำหรับสถาบันที่จบการศึกษาก่อนบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจของผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่คือ โรงเรียนนายสิบตำรวจ คิดเป็นร้อยละ 44.60 รองลงมาคือ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ คิดเป็นร้อยละ 32.37 และผู้เข้าร่วมการวิจัยร้อยละ

53.24 ระบุว่าเคยรับแจ้งหรือทำคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่ และร้อยละ 46.76 ระบุว่าไม่เคย
รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24

ข้อมูลทั่วไปด้านการปฏิบัติหน้าที่ตำรวจของผู้เข้าร่วมการวิจัยการศึกษาที่ 1 (N = 139)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
สายงาน		
- สอบสวน	70	50.36
- ป้องกันและปราบปราม	69	49.64
เขตพื้นที่สถานีตำรวจที่ประจำการ		
- กรุงเทพมหานคร	108	77.70
- ปริมณฑล	19	13.67
- จังหวัดอื่น ๆ	12	8.63
ระดับชั้นยศ		
- สิบตำรวจตรี	2	1.44
- สิบตำรวจโท	25	17.99
- สิบตำรวจเอก	4	2.88
- จำสิบตำรวจ	3	2.16
- ดาบตำรวจ	30	21.58
- ร้อยตำรวจตรี	11	7.91
- ร้อยตำรวจโท	37	26.62
- ร้อยตำรวจเอก	17	12.23
- พันตำรวจตรี	2	1.44
- พันตำรวจโท	7	5.03
- พันตำรวจเอก	1	0.72
สถาบันที่สำเร็จการศึกษาก่อนบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ		
- นักเรียนนายสิบตำรวจ	62	44.60
- โรงเรียนนายร้อยตำรวจ	45	32.37
- มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ	26	18.71
- เหนือชั้น	4	2.88
- ไม่ระบุ	2	1.44
ประสบการณ์การรับแจ้งความ/ทำคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่		
- เคย	74	53.24
- ไม่เคย	65	46.76

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรประกอบไปด้วยค่าต่ำสุด (Min) ค่าสูงสุด (Max) ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25

สถิติเชิงบรรยายและค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาในการศึกษาที่ 1

ตัวแปร	ช่วงคะแนน	MIN	MAX	M	SD	1	2	3	4	5
1. SEXISM	0-5	1.59	4.00	2.83	.43	-				
2. HS	0-5	1.55	4.18	2.92	.54	.79**	-			
3. BS	0-5	1.18	4.91	2.74	.61	.72**	.15**	-		
4. ATT_IPV	1-5	1.17	4.50	2.78	.71	.19*	.37**	.10	-	
5. VIC	1-5	1.00	5.00	3.02	.79	.28**	.43**	.03	.63**	-

หมายเหตุ. HS = Hostile, BS = Benevolent, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, VIC = Victim Blaming

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง.

จากตารางที่ 25 จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณและเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ รวมถึงการกล่าวโทษเหยื่อไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มีสหสัมพันธ์กับการกล่าวโทษเหยื่อในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการศึกษาที่ 1 มีเงื่อนไขการทดลอง 8 เงื่อนไข จำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด 139 คน แต่ละเงื่อนไขมีจำนวนมากกว่าหรือเท่ากับ 16 คน ซึ่งเป็นจำนวนขั้นต่ำตามการคำนวณจากโปรแกรม G*Power โดยมีการเหยียดเพศแบบแยกชั่วและบทบาททางเพศของผู้หญิงเป็นตัวแปรอิสระ และคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และคะแนนจากแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อเป็นตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 8 เงื่อนไข พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ที่เห็นเหยื่อที่มีบทบาททางเพศแบบไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ($M = 3.48$, $SD = 0.55$) รองลงมาคือ กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือที่เห็นเหยื่อที่มีบทบาททางเพศแบบไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ($M = 3.39$, $SD = 0.57$) ยิ่งไปกว่านั้น ค่าเฉลี่ยการกล่าวโทษเหยื่อของ

สองกลุ่มนี้สูงกว่ากลุ่มอื่นอย่างชัดเจน ($M = 3.56$, $SD = 0.41$ และ $M = 3.61$, $SD = 0.69$ ตามลำดับ) ถัดมา กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คนที่เห็นเหยื่อที่มีบทบาททางเพศแบบเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำกว่ากลุ่มอื่น ($M = 2.14$, $SD = 0.66$) รวมถึงค่าเฉลี่ยการกล่าวโทษเหยื่อก็ต่ำที่สุดสอดคล้องกัน ที่น่าสังเกตคือ กลุ่มเหยียดเพศแต่ละกลุ่มเมื่อได้ดูวิดีโอที่เหยื่อมีบทบาททางเพศไม่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าเหยื่อที่มีบทบาททางเพศแบบเป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง อีกทั้งค่าเฉลี่ยการกล่าวโทษเหยื่อมีแบบแผนสอดคล้องกับค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อจำแนกตามกลุ่มเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิง

SEXISM_GRP	TRAD						NON_TRAD						Total					
	ATT_IPV			VIC			ATT_IPV			VIC			ATT_IPV			VIC		
	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD
HS_GRP	18	2.81	0.67	3.08	0.78	0.78	18	3.48	0.55	3.56	0.41	0.41	36	3.14	0.69	3.32	0.66	0.66
BS_GRP	16	2.14	0.66	2.54	0.87	0.87	16	2.74	0.54	2.86	0.67	0.67	32	2.44	0.66	2.70	0.78	0.78
AS_GRP	17	2.58	0.54	2.96	0.53	0.53	16	3.39	0.57	3.61	0.69	0.69	33	2.97	0.68	3.28	0.69	0.69
NS_GRP	17	2.49	0.60	2.68	0.89	0.89	21	2.63	0.62	2.85	0.77	0.77	38	2.57	0.61	2.77	0.82	0.82
Total	68	2.51	0.65	2.82	0.79	0.79	71	3.04	0.68	3.20	0.74	0.74	139	2.78	0.71	3.02	0.79	0.79

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, TRAD = Traditional Gender Role, NON_TRAD = Non-Traditional Gender Role, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, VIC = Victim Blaming, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ

การทดสอบสมมติฐานของการศึกษาที่ 1 ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทาง ก่อนวิเคราะห์ข้อมูลมีการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการแจกแจงแบบปกติหลายตัวแปรด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows โดยใช้วิธีการประมาณค่า Mahalanobis distance หรือช่วงห่างของข้อมูลในหน่วยตัวอย่างแต่ละหน่วยกับค่าเซนทรอยด์ (centroid) ซึ่งได้มาจากค่าเฉลี่ยของตัวแปรตามทุกตัวเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าหน่วยตัวอย่างนั้น เป็นตัวแปรสุดโต่งหรือไม่ (outlier) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าค่าสูงสุดของผลการวิเคราะห์ Mahalanobis distance มีค่าสูงสุดเท่ากับ 11.69 ซึ่งน้อยกว่าค่าวิกฤติซึ่งมีค่าเท่ากับ 13.82 ($df = 2, p < .001$) แสดงว่าไม่มีข้อมูลใดที่เป็นข้อมูลสุดโต่งแบบหลายตัวแปร ค่าต่ำสุดเท่ากับ 0.10 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.22

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบการกระจายตัวเป็นโค้งปกติของตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ โดย Hair, Black, Babin, และ Anderson (2010) ระบุว่า ข้อมูลที่กระจายเป็นโค้งปกติต้องมีค่าความเบ้ (Skewness) อยู่ในช่วงระหว่าง -1 ถึง 1 ซึ่งเมื่อทดสอบแล้วพบว่าเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูมีค่าความเบ้เท่ากับ 0.018 และการกล่าวโทษเหยื่อมีค่าความเบ้เท่ากับ 0.069 จึงสรุปได้ว่าข้อมูลมีการกระจายตัวเป็นโค้งปกติ

ลำดับถัดไป ดำเนินการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ เริ่มจากการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมของประชากร (Homogeneity of variance covariance matrices) โดยใช้สถิติทดสอบ Box's M test พบว่าไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .055$) ถัดมา ใช้สถิติทดสอบ Bartlett's Test of Sphericity เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม พบว่ามีค่า $p < .01$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด .05 แปลได้ว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์มีความแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีระดับนัยสำคัญ หรือหมายถึง ตัวแปรตามทั้งสองตัวสัมพันธ์กัน และผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการเท่ากันของเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วม (Homogeneity of variances) โดยใช้สถิติทดสอบ Levene's test พบว่าตัวแปรเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ มีค่าสถิติ $p = .984, p = .120$ ตามลำดับ ซึ่งไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ หรือแปลได้ว่าความแปรปรวนของตัวแปรตามทั้งสองตัวแตกต่างกันระหว่างกลุ่มอย่างไม่มีระดับนัยสำคัญ จากข้อมูลทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าไม่พบการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทาง (Two-way MANOVA)

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทางพบความแตกต่างของเซนทรอยด์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อพบว่า ค่าเซนทรอยด์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(2, 130) = 1800.17, p < .001, \text{Wilks}' \lambda = 0.04$

สมมติฐานข้อที่ 1 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามพบว่าอิทธิพลร่วมระหว่างการเหยียดเพศแบบแยกขั้วและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ $F(6, 260) = 1.11, p = .357, \text{Wilks}' \lambda = .951, \eta_p^2 = .025$ ดังนั้น ผลการวิเคราะห์จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 แต่พบว่าอิทธิพลหลักของการเหยียดเพศแบบแยกขั้วมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(6, 260) = 5.85; p < .001, \text{Wilks}' \lambda = .776, \eta_p^2 = 0.12$ และอิทธิพลหลักของบทบาททางเพศของผู้หญิงมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(2, 130) = 15.19, p < .001, \text{Wilks}' \lambda = .811, \eta_p^2 = .189$ แสดงว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบแยกขั้วและบทบาททางเพศของผู้หญิงที่แตกต่างกันทำให้เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกัน รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27

ผลการวิเคราะห์ตัวแปรพหุนามแบบสองทางของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 1

	Effect	Value	F	Hypo df	Error df	p	Partial η^2
Intercept	Pillai's Trace	.965	1800.17***	2	130	<.001	.965
	Wilks' Lambda	.035	1800.17***	2	130	<.001	.965
	Hotelling's Trace	27.695	1800.17***	2	130	<.001	.965
	Roy's Largest Root	27.695	1800.17***	2	130	<.001	.965
SEXISM_GRP	Pillai's Trace	.225	5.54***	6	262	<.001	.113
	Wilks' Lambda	.776	5.85***	6	260	<.001	.119
	Hotelling's Trace	.287	6.16***	6	258	<.001	.125
	Roy's Largest Root	.280	12.24***	3	131	<.001	.219
GEN_ROLE	Pillai's Trace	.189	15.19***	2	130	<.001	.189
	Wilks' Lambda	.811	15.19***	2	130	<.001	.189
	Hotelling's Trace	.234	15.19***	2	130	<.001	.189
	Roy's Largest Root	.234	15.19***	2	130	<.001	.189
SEXISM_GRP	Pillai's Trace	.049	1.11	6	262	.358	.025
X GEN_ROLE	Wilks' Lambda	.951	1.11	6	260	.357	.025
	Hotelling's Trace	.052	1.11	6	258	.355	.025
	Roy's Largest Root	.049	2.12	3	131	.101	.046

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, GEN_ROLE = Gender Role

*** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 1.1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

สมมติฐานข้อที่ 1.2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทาง พบว่า อิทธิพลของการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงส่งผลต่อตัวแปรตามแต่ละตัวไปในทิศทางเดียวกันคือ ไม่พบอิทธิพลร่วมระหว่างตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตามทั้งเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ แต่พบอิทธิพลหลักของการเหยียดเพศแบบแยกชิ้นและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อตัวแปรตามทั้งสองตัว ดังนั้น ผลการวิเคราะห์จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1 และ 1.2 รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 1

แหล่งความแปรปรวน	ตัวแปรตาม	SS	df	MS	F	p	Partial η^2
SEXISM_GRP	ATT_IPV	11.63	3	3.88	10.93***	<.001	.20
	VIC	11.27	3	3.76	7.29***	<.001	.14
GEN_ROLE	ATT_IPV	10.74	1	10.74	30.28***	<.001	.19
	VIC	5.63	1	5.63	10.92***	.001	.08
SEXISM_GRP X GEN_ROLE	ATT_IPV	2.25	3	0.75	2.12	.101	.05
	VIC	1.12	3	0.37	0.73	.538	.02
ERROR	ATT_IPV	46.46	131	0.36			
	VIC	67.50	131	0.52			
รวม	ATT_IPV	1146.97	139				
	VIC	1350.52	139				

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, GEN_ROLE = Gender Role, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, VIC = Victim Blaming

*** $p < .001$.

จากตารางที่ 28 พบว่า อิทธิพลหลักของบทบาททางเพศต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ และการกล่าวโทษเหยื่อมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่า ค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ($M = 3.04, SD = 0.68$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ($M = 2.51, SD = 0.65$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อก็คงพบผลที่สอดคล้องกัน โดยค่าเฉลี่ยในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ($M = 3.20, SD = 0.74$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ($M = 2.82, SD = 0.79$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังการวิเคราะห์ (Post hoc test) โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple comparison) ด้วยวิธี Bonferroni เพื่อดูความแตกต่างรายคู่ของกลุ่มเหยียดเพศแบบแยกขั้วทั้ง 4 กลุ่มต่อตัวแปรตาม สำหรับตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ พบความแตกต่างรายคู่ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเท่ากับ $0.71, p < .001$ และสูงกว่ากลุ่มไม่เหยียดเพศเท่ากับ $0.57, p < .001$ ถัดมา ค่าเฉลี่ยของกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเท่ากับ $0.53, p = .003$ และสูงกว่ากลุ่มไม่เหยียดเพศเท่ากับ $0.40, p = .033$

สำหรับตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อ พบความแตกต่างรายคู่ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเท่ากับ $0.62, p = .003$ และสูงกว่ากลุ่มไม่เหยียดเพศเท่ากับ $0.54, p = .009$ ถัดมา ค่าเฉลี่ยของกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเท่ากับ $0.58, p = .022$ และสูงกว่ากลุ่มไม่เหยียดเพศเท่ากับ $0.51, p = .022$ รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยวิธี Bonferroni

ตัวแปรตาม	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของ			95% CI	
	(I)	(J)	ค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	Lower Bound	Upper Bound
ATT_IPV	HS_GRP	BS_GRP	0.71***	0.14	<.001	0.32	1.09
	HS_GRP	AS_GRP	0.17	0.14	1.000	-0.21	0.56
	HS_GRP	NS_GRP	0.57***	0.14	<.001	0.20	0.94
	AS_GRP	BS_GRP	0.53**	0.15	.003	0.14	0.93
	AS_GRP	NS_GRP	0.40*	0.14	.033	0.02	0.78
	BS_GRP	NS_GRP	-0.13	0.14	1.000	-0.52	0.25
VIC	HS_GRP	BS_GRP	0.62**	0.17	.003	0.15	1.08
	HS_GRP	AS_GRP	0.04	0.17	1.000	-0.43	0.50
	HS_GRP	NS_GRP	0.54**	0.17	.009	0.10	0.99
	AS_GRP	BS_GRP	0.58**	0.18	.009	0.10	1.06
	AS_GRP	NS_GRP	0.51*	0.17	.022	0.05	0.96
	BS_GRP	NS_GRP	-0.07	0.17	1.000	-0.54	0.39

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, VIC = Victim Blaming, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

เนื่องจากผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไปในทิศทางแบบที่อิทธิพลปฏิสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยเหตุนี้จึงต้องทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่าย (Simple main effect) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยเพิ่มเติม มีรายละเอียด ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน

สำหรับตัวแปรเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอน คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1 เป็นบางส่วน เมื่อพิจารณารายคู่พบว่า คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์แตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 11.59, p < .01, \eta_p^2 = .081$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.1 ถัดมา คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คณแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 8.23, p < .01, \eta_p^2 = .059$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.2 และคะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความ

คาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 15.14, p < .001, \eta_p^2 = .104$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.3 ส่วนคะแนนของกลุ่มไม่เหยียดเพศในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.4 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 30

ตารางที่ 30

ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ของกลุ่มเหยียดเพศแต่ละแบบ

SEXISM_GRP	df	MS	F	p	Partial η^2	SE	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	
							NON_TRAD	TRAD
HS_GRP	1	4.11	11.59	.001	.081	0.20	0.68**	
BS_GRP	1	2.92	8.23	.005	.059	0.21	0.60**	
AS_GRP	1	5.37	15.14	<.001	.104	0.21	0.81***	
NS_GRP	1	0.20	0.56	.458	.004	0.19	0.15	

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group, TRAD = Traditional Gender Role, NON_TRAD = Non-Traditional Gender Role

** $p < .01$. *** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 131) = 3.67, p = .014, \eta_p^2 = .078$ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.2

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2.1. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ ($M = 2.81, SD = 0.67$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ รวมไปถึงกลุ่มไม่เหยียดเพศ ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 1.1.2.1 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน ถัดมาคือ กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ($M = 2.58, SD = 0.54$) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.14, SD = 0.66$) โดยเมื่อเปรียบเทียบรายคู่แล้วพบว่าทั้งสองกลุ่มดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.2.2 และกลุ่มไม่เหยียดเพศ ($M = 2.49, SD = 0.60$) ไม่แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1.1.2.3 รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

ตัวแปรตาม	เงื่อนไข	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	95% CI	
		(I)	(J)				Lower Bound	Upper Bound
ATT_IPV	TRAD	HS_GRP	BS_GRP	0.67**	0.21	.001	0.27	1.08
		HS_GRP	AS_GRP	0.23	0.20	.262	-0.17	0.63
		HS_GRP	NS_GRP	0.32	0.20	.120	-0.08	0.71
		AS_GRP	BS_GRP	0.44*	0.21	.035	0.03	0.85
		AS_GRP	NS_GRP	0.09	0.20	.666	-0.32	0.49
		BS_GRP	NS_GRP	-0.36	0.21	.090	-0.77	0.50

หมายเหตุ. ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, SEXISM_GRP = Sexism Group, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group, TRAD = Traditional Gender Role

* $p < .05$. ** $p < .01$.

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

สำหรับเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน $F(3, 131) = 9.69, p < .001, \eta_p^2 = .182$ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3.1. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ ($M = 3.48, SD = 0.55$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศให้คุณ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.74, p < .001$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.85, p < .001$) แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3.1 เป็นบางส่วน ถัดมา กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีค่าเฉลี่ย $3.39, SD = 0.57$ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.74, SD = 0.54$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3.2 (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.65, p = .003$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ ($M = 2.63, SD = 0.62$) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด โดยกลุ่มไม่เหยียดเพศมีค่าเฉลี่ยแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3.3 เป็นบางส่วน รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

ตัวแปรตาม	เงื่อนไข	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	95% CI	
		(I)	(J)				Lower Bound	Upper Bound
ATT_IPV	NON_TRAD	HS_GRP	BS_GRP	0.74***	0.21	<.001	0.34	1.15
		HS_GRP	AS_GRP	0.10	0.21	.640	-0.31	0.50
		HS_GRP	NS_GRP	0.85***	0.19	<.001	0.47	1.23
		AS_GRP	BS_GRP	0.65**	0.21	.003	0.23	1.06
		AS_GRP	NS_GRP	0.75***	0.20	<.001	0.36	1.14
		BS_GRP	NS_GRP	0.11	0.20	.597	-0.29	0.50

หมายเหตุ. ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, SEXISM_GRP = Sexism Group, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group, NON_TRAD = Non-Traditional Gender Role

** $p < .01$. *** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้ม มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน

สำหรับตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ คะแนนการกล่าวโทษเหยื่อของกลุ่มเหยียดเพศแบบต่าง ๆ ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1 เป็นบางส่วน เมื่อพิจารณารายคู่พบว่า คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์แตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 3.99, p = .048$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่ากับ 0.48 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.1 ส่วนกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้ม เงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.2 ถัดมา คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 6.71, p = .011$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่ากับ 0.65 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.3 และคะแนนของกลุ่มไม่เหยียดเพศในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.4 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 33

ตารางที่ 33

ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อการกล่าวโทษเหยื่อจำแนกตามกลุ่มเหยียดเพศ

SEXISM_GRP	df	MS	F	p	Partial η^2	SE	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	
							NON_TRAD	TRAD
HS_GRP	1	2.05	3.99	.048	.030	0.24	0.48*	
BS_GRP	1	0.86	1.64	.203	.012	0.25	0.33	
AS_GRP	1	3.46	6.71	.011	.049	0.25	0.65*	
NS_GRP	1	0.26	0.50	.482	.004	0.23	0.17	

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group, TRAD = Traditional Gender Role, NON_TRAD = Non-Traditional Gender Role

* $p < .05$.

สมมติฐานข้อที่ 1.2.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแต่ละแบบ

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1.2.2 $F(3, 131) = 2.04, p = .112, \eta_p^2 = .045$ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1.2.2.1, 1.2.2.2, 1.2.2.3

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

เงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 131) = 6.10, p < .01, \eta_p^2 = .123$ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.3

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.1. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($M = 3.56, SD = 0.41$) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศให้คุณ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.69, p = .006$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.71, p = .003$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.1 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน ถัดมา กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ($M = 3.61, SD = 0.69$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.86, SD = 0.69$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.75, p = .004$) สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.3.2 และกลุ่มไม่เหยียดเพศ ($M = 2.85, SD = 0.77$) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด โดยกลุ่มไม่เหยียดเพศมีค่าเฉลี่ยแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำให้สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.3 ได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 34

ตารางที่ 34

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

ตัวแปรตาม	เงื่อนไข	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	P	95% CI	
		(I)	(J)				Lower Bound	Upper Bound
VIC	NON_TRAD	HS_GRP	BS_GRP	0.69**	0.25	.006	0.21	1.18
		HS_GRP	AS_GRP	-0.06	0.25	.818	-0.55	0.43
		HS_GRP	NS_GRP	0.71**	0.23	.003	0.25	1.16
		AS_GRP	BS_GRP	0.75**	0.25	.004	0.25	1.25
		AS_GRP	NS_GRP	0.77**	0.24	.002	0.29	1.24
		BS_GRP	NS_GRP	0.15	0.24	.950	-0.46	0.49

หมายเหตุ. VIC = Victim Blaming, SEXISM_GRP = Sexism Group, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group, NON_TRAD = Non-Traditional Gender Role

** $p < .01$.

สรุปผลการวิจัยตามสมมติฐาน

ผลสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัยการศึกษาที่ 1 ปรากฏดังตารางที่ 35

ตารางที่ 35

ผลสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัยการศึกษาที่ 1

สมมติฐาน	สนับสนุนสมมติฐาน	สนับสนุนสมมติฐานเป็นบางส่วน	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน
1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ			✓
1.1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่			✓
1.1.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม แตกต่างกัน		✓	
1.1.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม	✓		
1.1.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม	✓		
1.1.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม	✓		

สมมติฐาน	สนับสนุนสมมติฐาน	สนับสนุนสมมติฐานเป็นบางส่วน	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน
1.1.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนของผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน	✓		
1.1.2. ในเจอนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ	✓		
1.1.2.1. ในเจอนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น		✓	
1.1.2.2. ในเจอนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ	✓		
1.1.2.3. ในเจอนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น			✓
1.1.3. ในเจอนใจผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ	✓		
1.1.3.1. ในเจอนใจผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น		✓	
1.1.3.2. ในเจอนใจผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มี	✓		

สมมติฐาน	สนับสนุนสมมติฐาน	สนับสนุนสมมติฐานเป็นบางส่วน	ไม่สนับสนุนสมมติฐาน
คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ			
1.1.3.3. ในเจื่อนใจผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น		✓	
1.2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ			✓
1.2.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ ในเจื่อนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม แตกต่างกัน		✓	
1.2.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเจื่อนใจผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเจื่อนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม		✓	
1.2.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเจื่อนใจผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเจื่อนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม			✓
1.2.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเจื่อนใจผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเจื่อนใจผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม	✓		
1.2.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเจื่อนใจเจื่อนใจผู้หญิงที่เป็น	✓		

สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน	ไม่สนับสนุน สมมติฐาน
และไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่ แตกต่างกัน			
1.2.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวัง ของสังคม มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ			✓
1.2.2.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีคะแนน แนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับ กลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น			✓
1.2.2.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีคะแนน แนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศ แบบให้คุณ			✓
1.2.2.3. การไม่เหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการ กล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศ แบบอื่น			✓
1.2.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวัง ของสังคม มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ		✓	
1.2.3.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มี คะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อ เทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น		✓	
1.2.3.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนน แนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศ แบบให้คุณ	✓		
1.2.3.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการ กล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศ แบบอื่น		✓	

ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์เพิ่มเติมเพื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรตามเจตคติต่อการ
ใช้ความรุนแรงในคู่และตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อโดยนำข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัยมา
 จำแนกและใช้สถิติวิเคราะห์ Independent sample t -test และสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทาง
 เดี่ยว (One-way ANOVA)

เมื่อจำแนกด้วยประสบการณ์การทำคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่ ผลการวิเคราะห์โดย
 ใช้สถิติวิเคราะห์ Independent sample t - test พบว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เคยหรือไม่เคยทำ
 คดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ
 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(137) = 1.21, p = .230$ และ $t(137) = 0.46, p = .648$
 ตามลำดับ

ดำเนินการจำแนกด้วยสายงานที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยปฏิบัติงานโดยใช้สถิติวิเคราะห์
 Independent sample t - test พบว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อยู่ในสายงานสอบสวนและสายงาน
 ป้องกันและปราบปราม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่าง
 กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(135) = -0.99, p = .324$ และ $t(135) = -0.06, p = .949$ ตามลำดับ

ถัดมา ผู้วิจัยจำแนกด้วยระดับชั้นยศของกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยแบ่งเป็นระดับชั้นสัญญา
 บัตร (ระดับชั้นยศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีถึงพลตำรวจเอก) และระดับชั้นประทวน (ระดับชั้นยศตั้งแต่สิบ
 ตำรวจตรีถึงดาบตำรวจ) ผลการวิเคราะห์โดยใช้สถิติวิเคราะห์ Independent sample t - test
 พบว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อยู่ในระดับชั้นสัญญาบัตรและระดับชั้นประทวน มีคะแนนเจตคติต่อ
 การใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(137) = 2.15, p = .034$ โดยชั้น
 ประทวนมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มากกว่าชั้นสัญญาบัตร ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
 เท่ากับ 0.26 แต่ความแตกต่างไม่ถึงระดับนัยสำคัญในตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ $t(137) = 1.06, p =$
 .290

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังจำแนกด้วยสถานภาพสมรส โดยแบ่งเป็นกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มี
 สถานภาพโสด และกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่สมรส / เคยสมรส ผลการวิเคราะห์โดยใช้สถิติวิเคราะห์
 Independent sample t - test พบว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่โสดและกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่
 สมรส / เคยสมรส มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(137) = -0.35, p = .724$ และ $t(137) = 0.42, p = .676$ ตามลำดับ

สุดท้ายผู้วิจัยจำแนกด้วยสถาบันการศึกษาที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยสำเร็จการศึกษาก่อนเข้ามารับข้าราชการตำรวจ โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่มสถาบัน ได้แก่ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ โรงเรียนนายสิบตำรวจ และสถาบันอื่น ๆ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าสถาบันการศึกษาที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยจบก่อนเข้ามารับข้าราชการตำรวจ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(2, 136) = 0.31, p = .734$ และ $F(2, 136) = 0.62, p = .541$ ตามลำดับ

การศึกษาที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาที่ 2 มีรายละเอียดดังนี้

การตรวจสอบการคัดกระทำ

การศึกษาที่ 2 มีการเหยียดเพศแบบแยกขั้วและระดับความรุนแรงของสถานการณ์เป็นตัวแปรอิสระ และมีเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อเป็นตัวแปรตาม ผู้เข้าร่วมการวิจัยคือ นักเรียนนายร้อยตำรวจ ก่อนดำเนินการเก็บข้อมูลมีการคำนวณจำนวนกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยขั้นต่ำด้วยโปรแกรม G*Power ได้กลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ 168 คน (8 เงื่อนไข เงื่อนไขละ 21 คน) โดยเริ่มต้นมีผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด 204 คน ทุกคนเข้าร่วมการวิจัยโดยการทำมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วเพื่อแบ่งกลุ่มตามเงื่อนไขการวิจัยในวันแรก และอ่านสถานการณ์จำลองความรุนแรงและตอบคำถามจากแบบวัดตัวแปรตามในวันที่ 2 อย่างไรก็ตามก็ยังมีผู้เข้าร่วมการวิจัยถูกคัดออกจำนวน 18 คน เนื่องจากไม่ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบการคัดกระทำ สรุปแล้วการศึกษาที่ 2 จึงมีผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 186 คน

ผู้วิจัยตรวจสอบการคัดกระทำด้วยข้อคำถามทั้งหมด 2 ข้อ โดยข้อแรกเป็นการตรวจสอบความตั้งใจในการอ่านสถานการณ์จำลองความรุนแรงด้วยการถามถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงในเรื่องสั้นถูกทำร้าย เบื้องต้นมีผู้ตอบคำถามข้อแรกผิดจำนวน 11 คน ผู้วิจัยจึงทำการคัดออกทั้งหมด และข้อที่ 2 เป็นการตรวจสอบความเข้าใจในระดับความรุนแรงของสถานการณ์ตามเงื่อนไขที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับ ผู้เข้าร่วมการวิจัยให้คะแนนระดับความรุนแรงของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตามเรื่องสั้นที่ตนเองได้อ่านตามเงื่อนไข ตั้งแต่ 1 - 10 คะแนนสูงหมายถึง ผู้เข้าร่วมการวิจัยมองว่าสถานการณ์มีรุนแรงสูง

ในเงื่อนไขความรุนแรงระดับสูง ผู้เข้าร่วมวิจัยประเมินอยู่ในช่วงคะแนนตั้งแต่ 7 - 10 โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 2 คน ประเมินอยู่นอกช่วงคะแนนที่กำหนด ผู้วิจัยจึงดำเนินการคัดออกสำหรับเงื่อนไขความรุนแรงระดับต่ำ ผู้เข้าร่วมวิจัยประเมินอยู่ในช่วงคะแนนตั้งแต่ 4 - 8 โดยมี

ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 4 คน ประเมินอยู่นอกช่วงคะแนนที่กำหนด ผู้วิจัยจึงดำเนินการคัดออก ถึงแม้ว่าในเบื้องต้น ผู้วิจัยมีการพิจารณาคัดผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 5 คนที่ประเมินอยู่ในช่วงคะแนน 8 ออกเนื่องจากเห็นว่าเป็นคะแนนที่สูงเกินไป แต่เมื่อพิจารณาโดยละเอียดแล้วพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 5 คน เป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มการเหยียดเพศแบบให้คุณทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตัดสินใจไม่คัดออก เนื่องจากมีความเป็นไปได้ว่าการที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยกลุ่มนี้มองว่าสถานการณ์จำลองความรุนแรงที่เกิดขึ้นค่อนข้างรุนแรงมีสาเหตุมาจากเจตคติการเหยียดเพศแบบให้คุณของพวกเขา

ลักษณะทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยการศึกษาที่ 2 เป็นกลุ่มนักเรียนนายร้อยตำรวจ มีอายุอยู่ระหว่าง 21 - 28 ปี ($M = 22.92$, $SD = 1.38$) ร้อยละ 69.9 มีสถานภาพโสด ส่วนใหญ่ระบุว่าชอบเพศตรงข้าม คิดเป็นร้อยละ 97.8 นอกจากนี้ ร้อยละ 95.2 ระบุว่านับถือศาสนาพุทธ ผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนใหญ่จบการศึกษาจากโรงเรียนชายล้วนก่อนเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจ โดยคิดเป็นร้อยละ 69.4 และร้อยละ 53.8 ของผู้เข้าร่วมการวิจัยระบุว่าไม่ใช่บุตร - หลานของข้าราชการตำรวจ ในขณะที่ร้อยละ 46.2 ระบุว่า เป็นบุตร - หลานของข้าราชการตำรวจ รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 36

ตารางที่ 36

ข้อมูลพื้นฐานของผู้เข้าร่วมการวิจัยการศึกษาที่ 2 ($N = 186$)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพ		
- ไม่มีคู่รัก	130	69.9
- มีคู่รัก	55	29.6
- อื่น ๆ	1	0.5
รสนิยมทางเพศ		
- ชอบเพศตรงข้าม	182	97.9
- ชอบเพศเดียวกัน	1	0.5
- ไม่ต้องการระบุ	2	1.1
- อื่น ๆ	1	0.5

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ศาสนา		
- พุทธ	177	95.2
- คริสต์	1	0.5
- อิสลาม	3	1.6
- อื่น ๆ	5	2.7
โรงเรียนที่จบการศึกษาก่อนเข้าโรงเรียนนายร้อย		
- โรงเรียนชายล้วน	129	69.4
- โรงเรียนสห	53	28.5
- อื่น ๆ	4	2.2
บุตร – หลานข้าราชการตำรวจ / ทหาร		
- ใช่	86	46.2
- ไม่ใช่	100	53.8

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรประกอบไปด้วยค่าต่ำสุด (Min) ค่าสูงสุด (Max) ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 37

ตารางที่ 37

สถิติเชิงบรรยายและค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาในการศึกษาที่ 2

ตัวแปร	ช่วง คะแนน	ค่าสถิติพื้นฐาน								
		MIN	MAX	M	SD	1	2	3	4	5
1. SEXISM	0-5	0.59	3.86	2.54	.59	-				
2. HS	0-5	0.18	4.18	2.37	.79	.78**	-			
3. BS	0-5	0.36	4.55	2.72	.76	.75**	.18*	-		
4. ATT_IPV	1-5	1.00	3.33	1.71	.48	.18*	.27**	.00	-	
5. VIC	1-5	1.00	3.80	2.21	.62	.21**	.27**	.04	.56**	-

หมายเหตุ. HS = Hostile, BS = Benevolent, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, VIC = Victim Blaming

* $p < .05$. ** $p < .01$.

จากตารางที่ 37 จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามมีรูปแบบคล้ายคลึงกับข้อมูลในการศึกษาที่ 1 กล่าวคือ องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยามีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คณกับเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการกล่าวโทษเหยื่อ ประเด็นที่น่าสนใจคือ ค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ของกลุ่มนักเรียนนายร้อยตำรวจในการศึกษาที่ 2 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ของกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่แล้วอย่างเห็นได้ชัดเจน อีกทั้งค่าเฉลี่ยการกล่าวโทษเหยื่อของกลุ่มนักเรียนนายร้อยตำรวจต่ำกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจในการศึกษาที่ 1 อย่างชัดเจนใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของกลุ่มนักเรียนนายร้อยตำรวจใน 8 เดือนไซ ดังตารางที่ 38 พบว่า กลุ่มการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยาที่อยู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และมีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าสอดคล้องกัน กลุ่มไม่เหยียดเพศมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งในเงื่อนไขระดับความรุนแรงสูงและต่ำ รวมทั้งมีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเช่นเดียวกัน

ตารางที่ 38

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อจำแนกตามกลุ่มเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์

SEXISM_GRP	LOW_SIT						HIGH_SIT						Total					
	ATT_IPV			VIC			ATT_IPV			VIC			ATT_IPV			VIC		
	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD	n	M	SD
HS_GRP	21	2.12	0.64	2.64	0.50	0.50	22	1.94	0.47	2.55	0.50	0.50	43	2.03	0.56	2.60	0.49	0.49
BS_GRP	21	1.67	0.42	2.16	0.67	0.67	21	1.46	0.37	1.81	0.49	0.49	42	1.57	0.41	1.98	0.60	0.60
AS_GRP	22	1.85	0.37	2.40	0.65	0.65	23	1.65	0.45	2.23	0.60	0.60	45	1.75	0.42	2.31	0.62	0.62
NS_GRP	31	1.56	0.35	1.99	0.45	0.45	25	1.55	0.48	2.00	0.65	0.65	56	1.55	0.41	2.00	0.55	0.55
Total	95	1.78	0.49	2.27	0.61	0.61	91	1.65	0.47	2.15	0.62	0.62	186	1.71	0.48	2.21	0.62	0.62

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, LOW_SIT = Low level of Intimate Partner Violence Situation, HIGH_SIT = High level of Intimate Partner Violence Situation, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, VIC = Victim Blaming, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการแจกแจงแบบปกติหลายตัวแปรด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows ก่อนวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการประมาณค่า Mahalanobis distance เช่นเดียวกับการศึกษาที่ 1 โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าค่าสูงสุดของผลการวิเคราะห์ Mahalanobis distance มีค่าสูงสุดเท่ากับ 13.23 ซึ่งน้อยกว่าค่าวิกฤติซึ่งมีค่าเท่ากับ 13.82 ($df = 2$, $p < .001$) แสดงว่าไม่มีข้อมูลใดที่เป็นข้อมูลสุดโต่งแบบหลายตัวแปร ค่าต่ำสุดเท่ากับ 0.08 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.19

ลำดับถัดไป ดำเนินการตรวจสอบการกระจายตัวเป็นโค้งปกติของตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ ซึ่งข้อมูลที่กระจายเป็นโค้งปกติต้องมีค่าความเบ้ (Skewness) อยู่ในช่วงระหว่าง -1 ถึง 1 (Hair et al., 2010) เมื่อทดสอบแล้วพบว่าเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูมีค่าความเบ้เท่ากับ 0.661 และการกล่าวโทษเหยื่อมีค่าความเบ้เท่ากับ 0.188 จึงสรุปได้ว่าข้อมูลมีการกระจายตัวเป็นโค้งปกติ

จากนั้นดำเนินการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ โดยดำเนินการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมของประชากร (Homogeneity of variance covariance matrices) ใช้สถิติทดสอบ Box's M test พบว่าไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .104$) ถัดมา ใช้สถิติทดสอบ Bartlett's Test of Sphericity เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม พบว่ามีค่า $p < .001$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด .05 แปลว่าตัวแปรตามทั้งสองตัวสัมพันธ์กัน และผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการเท่ากันของเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วม (Homogeneity of variances) โดยใช้สถิติทดสอบ Levene's test พบว่า มีค่า $p = .244$ สำหรับตัวแปรเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ และมีค่า $p = .112$ สำหรับตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ ซึ่งไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ หรือแปลได้ว่าความแปรปรวนของตัวแปรตามทั้งสองตัวแตกต่างกันระหว่างกลุ่มอย่างไม่มีระดับนัยสำคัญ จากข้อมูลทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าไม่พบการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทาง (Two-way MANOVA)

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของเซนทรอยด์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ ได้ $F(2, 177) = 1885.74$, $p < .001$, Wilks' $\lambda = .045$ กล่าวได้ว่าค่าเซนทรอยด์มีความแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามพบว่าอิทธิพลร่วมระหว่างการเหยียดเพศแบบแยกชิ้นและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความ

รุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ $F(6, 354) = 0.57, p = .755$, Wilks' $\lambda = .981, \eta_p^2 = .010$ จากนั้นดำเนินการพิจารณาอิทธิพลหลักพบว่า การเหยียดเพศแบบแยกขั้วมีค่า p น้อยกว่าระดับนัยสำคัญ $F(6, 354) = 7.50; p < .001$, Wilks' $\lambda = .787, \eta_p^2 = .113$ อย่างไรก็ตาม อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(2, 177) = 2.96, p = .054$, Wilks' $\lambda = .968, \eta_p^2 = .032$ รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 39

ตารางที่ 39

ผลการวิเคราะห์ตัวแปรพหุนามแบบสองทางของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 2

	Effect	Value	F	Hypo df	Error df	p	Partial η^2
Intercept	Pillai's Trace	.955	1885.74***	2	177	<.001	.955
	Wilks' Lambda	.045	1885.74***	2	177	<.001	.955
	Hotelling's Trace	21.308	1885.74***	2	177	<.001	.955
	Roy's Largest Root	21.308	1885.74***	2	177	<.001	.955
SEXISM_GRP	Pillai's Trace	.214	7.09***	6	356	<.001	.107
	Wilks' Lambda	.787	7.50***	6	354	<.001	.113
	Hotelling's Trace	.269	7.90***	6	352	<.001	.119
	Roy's Largest Root	.266	15.76***	3	178	<.001	.210
SIT	Pillai's Trace	.032	2.96	2	177	.054	.032
	Wilks' Lambda	.968	2.96	2	177	.054	.032
	Hotelling's Trace	.033	2.96	2	177	.054	.032
	Roy's Largest Root	.033	2.96	2	177	.054	.032
SEXISM_GRP X SIT	Pillai's Trace	.019	.57	6	356	.754	.010
	Wilks' Lambda	.981	.57	6	354	.755	.010
	Hotelling's Trace	.019	.57	6	352	.757	.010
	Roy's Largest Root	.015	.91	3	178	.437	.015

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, SIT = Intimate Partner Violence Situation

*** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

สมมติฐานข้อที่ 2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

การเหยียดเพศแบบแยกขั้วและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ไม่มีอิทธิพลร่วมต่อตัวแปรตามทั้งเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อเมื่อพิจารณาแยกแต่ละตัว ดังนั้น ผลการวิเคราะห์จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 เมื่อดูผลอิทธิพลหลักพบว่า มีอิทธิพลหลักของการเหยียดเพศแบบแยกขั้วต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ $F(3, 178) = 11.04, p < .001, \eta_p^2 = .157$ และการกล่าวโทษเหยื่อ $F(3, 178) = 12.14, p < .001, \eta_p^2 = .170$ ในขณะที่ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ พบอิทธิพลหลักต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ $F(1, 178) = 5.34, p = .022, \eta_p^2 = .029$ ส่วนอิทธิพลหลักต่อการกล่าวโทษเหยื่อไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 40

ตารางที่ 40

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อในการศึกษาที่ 2

แหล่งความแปรปรวน	ตัวแปรตาม	SS	df	MS	F	p	Partial η^2
SEXISM_GRP	ATT_IPV	6.61	3	2.20	11.04***	<.001	.157
	VIC	11.66	3	3.89	12.14***	<.001	.170
SIT	ATT_IPV	1.07	1	1.07	5.34*	.022	.029
	VIC	1.00	1	1.00	3.13	.078	.017
SEXISM_GRP X SIT	ATT_IPV	0.34	3	0.11	0.57	.634	.010
	VIC	0.82	3	0.27	0.85	.468	.014
ERROR	ATT_IPV	35.54	178	0.20			
	VIC	56.96	178	0.32			
รวม	ATT_IPV	588.78	186				
	VIC	978.03	186				

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, SIT = Intimate Partner Violence Situation

*** $p < .001$. * $p < .05$.

จากตารางที่ 40 พบอิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อ่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่าเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อ่างในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงระดับต่ำ สูงกว่าในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงระดับสูง ส่วนอิทธิพลหลักของความรุนแรงของสถานการณ์ต่อการกล่าวโทษเหยื่อไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .078$) สามารถสรุปได้ว่าการกล่าวโทษเหยื่อในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงต่ำมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงสูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังการวิเคราะห์ (Post hoc test) โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple comparison) ด้วยวิธี Bonferroni เพื่อดูความแตกต่างรายคู่ของกลุ่มเหยียดเพศแบบแยกข้อต่อตัวแปรตาม สำหรับตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อ่าง กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้ม (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.46, $p < .001$) กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.28, $p = .023$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.47, $p < .001$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้มและกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้มไม่แตกต่างจากกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้ม (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.61, $p < .001$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.60, $p < .001$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้ม (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.33, $p = .043$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.32, $p = .034$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุ้มไม่แตกต่างจากกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 41

ตารางที่ 41

ผลการทดสอบหลังการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Bonferroni

ตัวแปรตาม	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของ			95% CI	
	(I)	(J)	ค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	Lower Bound	Upper Bound
ATT_IPV	HS_GRP	BS_GRP	0.46***	0.10	<.001	0.20	0.72
	HS_GRP	AS_GRP	0.28*	0.10	.023	0.02	0.53
	HS_GRP	NS_GRP	0.47***	0.09	<.001	0.22	0.71
	AS_GRP	BS_GRP	0.18	0.10	.383	-0.08	0.43
	AS_GRP	NS_GRP	0.19	0.09	.195	-0.05	0.43
	BS_GRP	NS_GRP	0.01	0.09	1.000	-0.23	0.26
VIC	HS_GRP	BS_GRP	0.61***	0.13	<.001	0.29	0.94
	HS_GRP	AS_GRP	0.28	0.12	.117	-0.04	0.61
	HS_GRP	NS_GRP	0.60***	0.11	<.001	0.30	0.91
	AS_GRP	BS_GRP	0.33*	0.12	.043	0.01	0.65
	AS_GRP	NS_GRP	0.32*	0.11	.034	0.01	0.62
	BS_GRP	NS_GRP	-0.01	0.12	1.000	-0.32	0.30

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, VIC = Victim Blaming, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

*** $p < .001$. * $p < .05$.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

จากตารางที่ 40 พบอิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่าเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงระดับต่ำ สูงกว่าในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงระดับสูง ส่วนอิทธิพลหลักของความรุนแรงของสถานการณ์ต่อการกล่าวโทษเหยื่อไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .078$) สามารถสรุปได้ว่า การกล่าวโทษเหยื่อในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงต่ำมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าในสถานการณ์ที่มีความรุนแรงสูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ดำเนินการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่าย (Simple main effect) ของเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ในกลุ่มเหยียดเพศที่แตกต่างกันเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกัมภ์ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนสำหรับสถานการณ์ที่มีความรุนแรงต่ำและสถานการณ์ที่มีความรุนแรงสูงพบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกัมภ์ แบบให้คุณ แบบคลุมเครือ และกลุ่มไม่เหยียดเพศมีคะแนนเจตคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานข้อที่ 1.1 และ 1.4 จึงได้รับการสนับสนุน แต่ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1.2 และ 1.3 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 42

ตารางที่ 42

ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ในกลุ่มเหยียดเพศที่แตกต่างกัน ในตัวแปรเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

SEXISM_GRP	df	MS	F	p	Partial η^2	SE	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	
							LOW_SIT	HIGH_SIT
HS_GRP	1	0.36	1.81	.180	.010	0.14	0.18	
BS_GRP	1	0.48	2.42	.122	.013	0.14	0.21	
AS_GRP	1	0.45	2.25	.135	.012	0.13	0.20	
NS_GRP	1	0.00	0.01	.917	<.001	0.12	0.01	

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, LOW_SIT = Low level of Intimate Partner Violence Situation, HIGH_SIT = High level of Intimate Partner Violence Situation, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

สมมติฐานข้อที่ 1.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 7.11, p < .001, \eta_p^2 = .107$ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.5

สมมติฐานข้อที่ 1.5.1. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

สมมติฐานข้อที่ 1.5.2. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 1.5.3. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

สำหรับเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แล้วพบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($M = 2.12, SD = 0.64$) และเมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีค่าเฉลี่ย

สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.44, $p = .002$) กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.27, $p = .049$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.56, $p < .001$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 ถัดมาคือ กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ($M = 1.85$, $SD = 0.37$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 1.68$, $SD = 0.42$) แต่เมื่อเปรียบเทียบรายคู่แล้วพบว่าทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.5.2 และสำหรับกลุ่มไม่เหยียดเพศมีค่าเฉลี่ย 1.56, $SD = 0.35$ และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มไม่เหยียดเพศมีค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อำกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ และกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานข้อที่ 1.5.3 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 43

ตารางที่ 43

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อำกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ

ตัวแปรตาม	เงื่อนไข	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	95% CI	
		(I)	(J)				Lower Bound	Upper Bound
ATT_IPV	LOW_SIT	HS_GRP	BS_GRP	0.44*	0.14	.002	0.17	0.72
		HS_GRP	AS_GRP	0.27*	0.14	.049	0.00	0.54
		HS_GRP	NS_GRP	0.56***	0.13	<.001	0.31	0.80
		AS_GRP	BS_GRP	0.17	0.14	.204	-0.10	0.44
		AS_GRP	NS_GRP	0.29**	0.13	.021	0.04	0.54
		BS_GRP	NS_GRP	0.12	0.13	.362	-0.13	0.37

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, LOW_SIT = Low level of Intimate Partner Violence Situation, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 1.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มือแตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงพบว่า คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มือแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 4.70, p = .003, \eta_p^2 = .073$ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.46, $p < .01$) กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.29, $p = .033$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.39, $p = .003$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยเหตุนี้จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.6 รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 44

ตารางที่ 44

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มือในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง

ตัวแปรตาม	เงื่อนไข	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	95% CI	
		(I)	(J)				Lower Bound	Upper Bound
ATT_IPV	HIGH_SIT	HS_GRP	BS_GRP	0.48***	0.14	.001	0.21	0.74
		HS_GRP	AS_GRP	0.29*	0.13	.033	0.02	0.55
		HS_GRP	NS_GRP	0.39**	0.13	.003	0.13	0.65
		AS_GRP	BS_GRP	0.19	0.14	.165	-0.08	0.45
		AS_GRP	NS_GRP	0.10	0.13	.431	-0.15	0.36
		BS_GRP	NS_GRP	-0.09	0.13	.515	-0.35	0.18

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, HIGH_SIT = HIGH level of Intimate Partner Violence Situation, ATT_IPV = Attitudes toward Intimate Partner Violence, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 2.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยา มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 2.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้ข้อมูล มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 2.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 2.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 43 แม้อธิพจน์หลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อการกล่าวโทษเหยื่อจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญ ซึ่งทดสอบสมมติฐานแล้วพบว่า มีเพียงกลุ่มเหยียดเพศแบบให้ข้อมูลเท่านั้นที่คะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 178) = 3.97, p = .048, \eta_p^2 = .022$ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.2 ในขณะที่กลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น ๆ มีคะแนนในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและสูงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.1 และ 2.4 แต่ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 2.3 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 45

ตารางที่ 45

ผลการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่ายของเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ในกลุ่มเหยียดเพศที่แตกต่างกัน ในตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ

SEXISM_GRP	df	MS	F	p	Partial η^2	SE	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	
							LOW_SIT	HIGH_SIT
HS_GRP	1	0.08	0.26	.609	<.001	0.17	0.09	
BS_GRP	1	1.27	3.97	.048	.022	0.18	0.35*	
AS_GRP	1	0.32	1.01	.316	.006	0.17	0.17	
NS_GRP	1	0.00	0.01	.928	<.001	0.15	-0.01	

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, LOW_SIT = Low level of Intimate Partner Violence Situation, HIGH_SIT = High level of Intimate Partner Violence Situation, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

* $p < .05$.

สมมติฐานข้อที่ 2.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

สำหรับเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 6.23, p < .001, \eta_p^2 = .095$ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.5

สมมติฐานข้อที่ 2.5.1. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น ๆ

สมมติฐานข้อที่ 2.5.2. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 2.5.3. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ กลุ่มไม่เหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำพบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($M = 2.64, SD = 0.50$) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้

คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.49, $p = .006$ และ 0.65, $p < .001$ ตามลำดับ แต่ไม่สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ($M = 2.40$, $SD = 0.65$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สมมติฐานข้อที่ 2.5.1 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.16$, $SD = 0.67$) และแบบคลุมเครือมีคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ยไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.5.2 สำหรับกลุ่มไม่เหยียดเพศมี ($M = 1.99$, $SD = 0.45$) มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่ต่ำกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สมมติฐานข้อที่ 2.5.3 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 46

ตารางที่ 46

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ

ตัวแปรตาม	เงื่อนไข	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	95% CI	
		(I)	(J)				Lower Bound	Upper Bound
VIC	LOW_SIT	HS_GRP	BS_GRP	0.49**	0.18	.006	0.14	0.83
		HS_GRP	AS_GRP	0.24	0.17	.161	-0.10	0.58
		HS_GRP	NS_GRP	0.65***	0.16	<.001	0.34	0.97
		AS_GRP	BS_GRP	0.24	0.17	.161	-0.10	0.58
		AS_GRP	NS_GRP	0.41*	0.16	.010	0.10	0.72
		BS_GRP	NS_GRP	0.17	0.16	.298	-0.15	0.48

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, LOW_SIT = Low level of Intimate Partner Violence Situation, VIC = Victim Blaming, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 2.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติกร์ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงพบว่า คะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 7.00, p < .001, \eta_p^2 = .105$ จากนั้นทำการพิจารณาความแตกต่างรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติกร์แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.75, p < .001$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.55, p < .01$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถัดมา กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.42, p = .015$) ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.6 รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 47

ตารางที่ 47

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง

ตัวแปรตาม	เงื่อนไข	SEXISM_GRP		ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (I-J)	SE	p	95% CI	
		(I)	(J)				Lower Bound	Upper Bound
VIC	HIGH_SIT	HS_GRP	BS_GRP	0.75***	0.17	<.001	0.40	1.09
		HS_GRP	AS_GRP	0.32	0.17	.056	-0.01	0.66
		HS_GRP	NS_GRP	0.55**	0.17	.001	0.22	0.88
		AS_GRP	BS_GRP	0.42*	0.17	.015	0.08	0.76
		AS_GRP	NS_GRP	0.23	0.16	.168	-0.10	0.55
		BS_GRP	NS_GRP	-0.19	0.17	.247	-0.53	0.14

หมายเหตุ. SEXISM_GRP = Sexism Group, HIGH_SIT = Low level of Intimate Partner Violence Situation, VIC = Victim Blaming, HS_GRP = Hostile Sexist Group, BS_GRP = Benevolent Sexist Group, AS_GRP = Ambivalent Sexist Group, NS_GRP = Non-Sexist Group

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

สรุปผลการวิจัยตามสมมติฐาน

ผลสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัยการศึกษาที่ 2 ปรากฏดังตารางที่ 48

ตารางที่ 48

ผลสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัยการศึกษาที่ 2

สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน	ปฏิเสธ สมมติฐาน
1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศ และระดับความรุนแรงของสถานการณ์ ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ			✓
1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	✓		
1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ			✓
1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ			✓
1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	✓		

สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน	ปฏิเสธ สมมติฐาน
1.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ	✓		
1.5.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น	✓		
1.5.2. การเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	✓		
1.5.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น		✓	
1.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุณ และแบบแยกชั่ว แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ			✓
2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ			✓
2.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	✓		
2.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	✓		

สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐาน	สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน	ปฏิเสธ สมมติฐาน
2.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ			✓
2.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์	✓		
2.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ	✓		
2.5.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น		✓	
2.5.2. การเหยียดเพศแบบให้คุ้มและแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	✓		
2.5.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น		✓	
2.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุ้ม และแบบแยกขั้ว แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ			✓

ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม

ในการศึกษาที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์เพิ่มเติมโดยนำข้อมูลทั่วไปที่น่าสนใจและมีจำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละซ้อย่อยเท่า ๆ กัน มาจำแนก เพื่อดูความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อโดยใช้สถิติวิเคราะห์ Independent sample t - test

เมื่อจำแนกด้วยโรงเรียนที่จบการศึกษา ก่อนเข้าโรงเรียนนายร้อย ผลการวิเคราะห์โดยใช้สถิติวิเคราะห์ Independent sample t - test พบว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่จบจากโรงเรียนชายล้วน และโรงเรียนสห มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(180) = 0.15, p = .881$ และ $t(180) = -0.27, p = .785$ ตามลำดับ

ผู้วิจัยมีการจำแนกด้วยการเป็นบุตร – หลานข้าราชการตำรวจ / ทหารโดยใช้สถิติวิเคราะห์ Independent sample t - test พบว่า ไม่ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยจะเป็นหรือไม่เป็นบุตร – หลานของข้าราชการตำรวจ / ทหาร ค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(184) = 0.53, p = .599$ และ $t(184) = 1.95, p = .053$ ตามลำดับ

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวินิจฉัยนี้เป็นการศึกษาอิทธิพลของการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว บทบาททางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การเหยียดเพศแบบแยกขั้วของเจ้าหน้าที่ตำรวจแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม โดยนำมาตรวจวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว ดังนี้ 1) กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยา 2) กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณค่า 3) กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ และ 4) กลุ่มไม่เหยียดเพศ ส่วนบทบาททางเพศของผู้หญิงในการศึกษาที่ 1 ผู้วิจัยจัดกระทำตัวแปรโดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมวิดีโอจำลองสถานการณ์การแจ้งความของเหยื่อความรุนแรงในคู่ที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน แบ่งออกเป็น 2 เงื่อนไข ในเงื่อนไขแรก เหยื่อเป็นผู้หญิงที่เป็นไปตามบทบาททางเพศที่สังคมคาดหวัง โดยแต่งตัวเรียบร้อยมีจิตใจดี พุดจาสุภาพอ่อนหวาน และปฏิบัติหน้าที่ภรรยาได้อย่างไม่บกพร่อง ถัดมาในเงื่อนไขที่ 2 เหยื่อเป็นผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามบทบาททางเพศที่สังคมคาดหวัง โดยแต่งตัวเปิดเผยเนื้อหนัง พุดจาไม่สุภาพ อ่อนหวาน และบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่การเป็นภรรยา สำหรับการศึกษานี้ 2 ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ซึ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยได้อ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับการที่ผู้ชายทำร้ายผู้หญิงคนรัก จัดกระทำระดับความรุนแรงด้วยคำบรรยายวิธีการทำร้ายร่างกายกับภาพประกอบของเหยื่อที่ถูกทำร้ายร่างกาย แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การศึกษานี้ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์พบว่าคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของกลุ่มไม่เหยียดเพศอยู่ในระดับเดียวกันทั้งในเงื่อนไขบทบาททางเพศของผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ในขณะที่กลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังสูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง ผลดังกล่าวเป็นไปตามทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (Glick & Fiske, 1996) ที่ระบุว่า บุคคลที่เหยียดเพศส่วนใหญ่มีเจตคติที่ติดต่อกับผู้หญิงที่เป็นไปตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมหรือเป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง ในขณะที่มองว่าผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม หรือไม่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังเปรียบเสมือนภัยคุกคามความเป็นชาย ด้วยเหตุนี้กลุ่มผู้

ที่เหยียดเพศแบบต่าง ๆ จึงมีเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมากกว่าเหยื่อที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม และกลุ่มผู้ที่ไม่เหยียดเพศจึงมีระดับคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อที่ใกล้เคียงกันทั้งในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม และเมื่อพิจารณาตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่จะเห็นว่าเส้นของกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีการตัดกัน โดยกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่ากลุ่มไม่เหยียดเพศในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม กล่าวคือ คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ของกลุ่มไม่เหยียดเพศไม่ได้สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเสมอไป โดยในกรณีที่เหยื่อไม่เป็นไปตามบทบาททางเพศ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณกลับมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่ากลุ่มไม่เหยียดเพศแต่ไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ

แม้ว่าจะไม่พบปฏิสัมพันธ์ แต่อิทธิพลหลักของทั้งการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับการเหยียดเพศ ค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อเรียงลำดับไปในทิศทางเดียวกัน ดังนี้ ลำดับที่ 1 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ ลำดับที่ 2 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบแบบคลุมเครือ ลำดับที่ 3 คือ กลุ่มไม่เหยียดเพศ และ ลำดับที่ 4 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ

กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุด โดยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปตามทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว (Glick & Fiske, 1996) ที่ระบุว่า การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์โดยทั่วไปแล้วคือ การมองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนกว่า ต้อยกว่า และผู้หญิงมักพยายามผลักดันตนเองให้ขึ้นมามีอำนาจเหนือผู้ชาย ถือเป็น การเหยียดเพศทางลบ อีกทั้งมักมองว่าผู้ชายเป็นเพศที่แข็งแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นการแสดงออกที่ปกติของผู้ชาย จึงอาจทำให้ยอมรับว่าการใช้ความรุนแรงในคู่เป็นเรื่องที่ยอมรับได้มากกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น และผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Sakalli-Ugurlu และคณะ (2007) ที่ระบุว่ายิ่งบุคคลมีเจตคติการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์สูงเพียงใด แนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อก็จะสูงเช่นเดียวกัน อีกทั้งการศึกษาวิจัยของ Valor-Segura และคณะ (2011) ก็ระบุว่า บุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มักมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อค่อนข้างสูง อย่างไรก็ตาม การที่ค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือไม่ต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอาจเป็นเพราะตามทฤษฎีการเหยียดเพศแบบแยกตัว (Glick & Fiske, 1996) กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุ่มเครือ หมายถึง กลุ่มผู้ที่มีองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณสูงพอ ๆ กัน ดังนั้น กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุ่มเครือมีเจตคติยอมรับหรือมองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่มือไม่ใช่เรื่องใหญ่และการกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของเหยื่อตั้งเช่นการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แต่ยังคงได้รับอิทธิพลจากองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณอยู่บ้าง จึงทำให้มีค่าเฉลี่ยต่ำรองลงมาจากกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติเพียงเล็กน้อย

กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มือและการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มไม่เหยียดเพศยังมีค่าเฉลี่ยของตัวแปรตามทั้ง 2 ตัว สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเล็กน้อย สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Ferguson และ Ireland (2012) ที่ดำเนินการแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยเพศชายออกเป็น 4 กลุ่มเหยียดเพศ (กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุ่มเครือ และกลุ่มไม่เหยียดเพศ) ผลการวิจัยไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการระบุว่าเหยื่อมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์การถูกข่มขืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศ อีกทั้งการศึกษายังตั้งกล่าว ค่าเฉลี่ยการระบุว่าเหยื่อมีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์การถูกข่มขืนของกลุ่มไม่เหยียดเพศ ($M = 2.35, SD = 1.50$) ยังสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.27, SD = 1.01$) เช่นเดียวกัน ถึงแม้ผลจะแตกต่างจากการศึกษาวิจัยของ Herrero และคณะ (2017) ที่ระบุว่าบุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศมักยอมรับการใช้ความรุนแรงในคู่มือมากกว่าบุคคลที่ไม่เหยียดเพศ แต่อาจสามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเมื่อรับรู้เหตุการณ์การถูกทำร้ายของผู้หญิง เปรียบเสมือนการตอกย้ำความเชื่อที่ตนเองยึดถือว่าคุณผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอต้องได้รับการปกป้องจากผู้ชาย ดังนั้น คณะนักจิตวิทยาการวิจัยการใช้ความรุนแรงในคู่มือและการกล่าวโทษเหยื่อจึงยิ่งต่ำ ในขณะที่กลุ่มไม่เหยียดเพศอาจรู้สึกเฉย ๆ ต่อเพศหญิง ไม่ได้รู้สึกว่าจะต้องปกป้องหรือทะนุถนอมเพศใดเพศหนึ่งเป็นพิเศษ ดังนั้น ค่าเฉลี่ยตัวแปรตามทั้ง 2 ตัวจึงอยู่ในระดับกลาง ๆ มีความใกล้เคียงกับกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ แต่ก็ไม่ได้สูงจนใกล้เคียงกับกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและแบบคลุ่มเครือ ซึ่งเป็น 2 กลุ่มที่ค่อนข้างชัดเจนในอคติต่อเพศหญิง นอกจากนี้ ยังมีความเป็นไปได้ว่ากลุ่มไม่เหยียดเพศอาจได้อิทธิพลจากสิ่งอื่นที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มือและการกล่าวโทษเหยื่อ เช่น การที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถึงแม้จะมีหรือไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการทำคดีความรุนแรงในคู่มือ แต่เป็นที่ทราบกันว่าคดีในลักษณะนี้ เหยื่อมักมาแจ้งความเนื่องจากความโมโห แต่เมื่อถูกเรียกให้มาสอบปากคำในวันถัดไป เหยื่อมักจะไม่มาตามที่นัด ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจประสบปัญหาเพราะตนเองดำเนินการเปิดเลขคดีไปเรียบร้อยแล้ว จากที่กล่าวมา

จึงอาจเป็นไปได้ว่าประสบการณ์บางอย่างส่งผลต่อเจตคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่มีมือคติดต่อเพศหญิง ทำให้กลุ่มไม่เหยียดเพศไม่ใช่เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อต่ำที่สุด

สำหรับอิทธิพลหลักของบทบาททางเพศของผู้หญิง ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวัง กล่าวคือ ในสถานการณ์ที่เหยื่อมีบทบาททางเพศไม่ เป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง บุคคลมักมีเจตคติยอมรับต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ มองว่าการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องใหญ่ และมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของเหยื่อ มากกว่าในสถานการณ์ที่เหยื่อมีบทบาททางเพศเป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มบุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศมักมีความรู้สึกทางบวกต่อผู้หญิงที่เป็นไปตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมมากกว่า ดังเช่นการศึกษาวิจัยของ Chen และคณะ (2009) ที่ดำเนินการศึกษาวิจัยในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบว่า ผู้ชายชาวจีนที่มีเจตคติการเหยียดเพศทั้งแบบเป็นปฏิปักษ์และแบบให้คุณมีแนวโน้มที่จะเลือกคู่ครองที่มีลักษณะเป็นแม่บ้านแม่เรือนและว่าง่าย สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกทางบวกต่อผู้หญิงที่เป็นไปตามบทบาททางเพศ อีกทั้งการศึกษาวิจัยของ Berkel และคณะ (2004) ยังพบว่า เจตคติยอมรับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมของผู้ชายสามารถทำนายเจตคติยอมรับการใช้ความรุนแรงในคู่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผู้ชายที่มีเจตคติว่าผู้ชายและผู้หญิงควรประพฤติตนตามบทบาททางเพศมักเป็นผู้ชายที่มีเจตคติยอมรับการทำร้ายร่างกายระหว่างคู่รัก จากที่กล่าวมาทั้งหมดอาจกล่าวได้ว่าผู้ชายที่มีเจตคติเหยียดเพศไม่ว่าจะรูปแบบใดมักชอบผู้หญิงที่มีคุณลักษณะความเป็นหญิงสูง เป็นแม่ศรีเรือน ว่าง่าย และเชื่อฟังผู้ชาย ด้วยเหตุนี้ บุคคลจึงมีเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมต่ำกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สำหรับการกล่าวโทษเหยื่อ ผู้หญิงที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิมมักถูกกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของพวกเธอเองที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง โดยการศึกษาวิจัยของ Strobl (2004) และ Meyer (2016) ระบุลักษณะของเหยื่อความรุนแรงในคู่ที่บุคคลในสังคมมองว่าควรเป็นคือ เหยื่อต้องเป็นผู้ที่อ่อนแอ ใสซื่อ และเปราะบาง หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นไปตามบทบาททางเพศที่สังคมคาดหวัง ในขณะที่เหยื่อที่มีลักษณะตรงข้ามกับคุณลักษณะข้างต้นหรือไม่เป็นไปตามบทบาททางเพศที่สังคมคาดหวังก็มักจะถูกกล่าวโทษว่ามีส่วนในการที่ทำให้ตนเองถูกกระทำรุนแรง

การศึกษาวิจัยของ Riley และ Yamawaki (2018) ยังพบสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างองค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คูกกับตัวแปรการให้คูกค่าต่อสิ่งต่าง ๆ แบบดั้งเดิมตามประเพณีนิยม (Traditional value) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $r = .32, p < .01$ และ $r = .20, p < .01$ ตามลำดับ กล่าวคือยิ่งบุคคลมีเจตคติการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและแบบให้คูก พวกเขาจะยิ่งยึดถือคูกค่าต่อสิ่งต่าง ๆ แบบดั้งเดิมตามประเพณีนิยม เช่น การยึดถือว่าผู้หญิงที่ดีต้องทำหน้าที่ภรรยาและแม่ที่ดี เป็นต้น

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า กลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีเจตคติการเหยียดเพศมักมองว่าการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ และมักมีแนวโน้มการกล่าวโทษว่าเหยื่อที่ไม่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังมากกว่าเหยื่อหรือผู้หญิงที่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยในต่างประเทศที่ผ่านมาที่ระบุว่า ผู้คนมักมีความรู้สึกทางบวกต่อผู้หญิงที่เป็นไปตามบทบาททางเพศมากกว่า (Chen et al., 2009) อีกทั้งมีความเชื่อว่าเหยื่อที่สมควรได้รับความสงสารเห็นใจจะต้องมีลักษณะอ่อนแอ ใสซื่อ และเปราะบาง (Meyer, 2016; Strobl, 2004) โดยเฉพาะเหยื่อที่เป็นผู้หญิงก็ควรต้องเป็นไปตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม ในขณะที่เหยื่อที่ไม่เป็นไปเป็นไปตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม การยอมรับต่อการถูกทำร้ายและแนวโน้มการถูกกล่าวโทษก็จะมีความมากกว่า สะท้อนให้เห็นว่าความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศในสังคมไทยยังคงมีอยู่ ถึงแม้บางเรื่องอาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและสภาพสังคม เช่น ผู้หญิงทำงานได้รับการยอมรับมากขึ้น เป็นต้น แต่กระนั้น การประพฤติดิปฏิบัติของผู้หญิงก็ยังคงถูกคาดหวังให้อยู่ในกรอบ และผลการวิจัยนี้ทำให้อนุมานได้ว่าการออกนอกกรอบของผู้หญิงอาจส่งผลต่อเจตคติของผู้คนรอบข้าง รวมไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเจตคติบางประการก็ส่งผลเสียต่อตัวผู้หญิงเอง ดังเช่น เจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่อาจส่งผลต่อการตัดสินใจให้ความช่วยเหลือหรือดำเนินคดีเมื่อเกิดเหตุการณ์การฉ้อโกง

ประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจที่พบจากการทดสอบอิทธิพลหลักอย่างง่าย ประเด็นแรกคือ ผลการวิเคราะห์อิทธิพลหลักอย่างง่ายพบว่า กลุ่มไม่เหยียดเพศไม่ใช่กลุ่มที่มีคะแนนต่ำที่สุดในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมทั้งในตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ ถึงแม้ว่าการศึกษาวิจัยของ Herrero และคณะ (2017) จะพบว่า บุคคลที่มีเจตคติเหยียดเพศมักยอมรับการใช้ความรุนแรงในคู่มากกว่าบุคคลที่ไม่เหยียดเพศ แต่กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำที่สุดกลับเป็นกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คูก ซึ่งอาจสรุปได้ว่าการเหยียดเพศแบบให้คูกหรืออาจเรียกว่าการเหยียดเพศทางบวกที่ถึงแม้จะมองว่าผู้หญิงไม่เท่าเทียมกับผู้ชาย แต่เป็นความไม่เท่าเทียมในแง่

ที่ว่าผู้หญิงอ่อนแอกว่าและต้องได้รับการปกป้อง โดยเฉพาะผู้หญิงที่ถูกจัดกลุ่มว่าเป็นผู้หญิงที่ดีหรือผู้หญิงที่เป็นไปตามบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม อีกทั้ง การศึกษาวิจัยของ Masser และคณะ (2010) ยังพบว่าผู้ที่เหยียดเพศแบบให้คุณมักกล่าวโทษเหยื่อเฉพาะในเงื่อนไขที่เหยื่อมีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม ด้วยเหตุนี้ กลุ่มผู้ที่เหยียดเพศแบบให้คุณจึงมองว่าการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเป็นเรื่องที่ยอมรับได้น้อยที่สุดและมีแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อน้อยที่สุดในบรรดาทุกกลุ่มเหยียดเพศ ในขณะที่เงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม กลุ่มผู้ที่ไม่เหยียดเพศมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น อาจเป็นเพราะผู้หญิงในเงื่อนไขนี้ไม่ได้เป็นผู้หญิงที่มีคุณลักษณะความเป็นหญิงสูงหรือเป็นแม่ศรีเรือนตามที่บุคคลที่มีเจตคติการเหยียดเพศคาดหวัง ด้วยเหตุนี้ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณที่มักต้องการปกป้องผู้หญิงเฉพาะผู้หญิงที่ดีหรือเป็นไปตามบทบาททางเพศ จึงไม่ได้เป็นกลุ่มที่คะแนนต่ำสุดเหมือนในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวัง

นอกจากนี้ คะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกันอย่างไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม อธิบายได้ด้วยการศึกษาวิจัยของ Mori, Bernat, Glenn, Selle, และ Zarate (1995) ที่ระบุว่า สังคมในทวีปเอเชียที่มักเป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่และผู้หญิงมีสถานะต่ำกว่าผู้ชาย เมื่อเกิดเหตุการณ์ร้าย ๆ ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย เช่น เหตุการณ์ข่มขืนหรือเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่ ผู้หญิงมักเป็นฝ่ายถูกกล่าวโทษเสมอ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเกิดเหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ผู้หญิงโดยทั่วไปจึงมักถูกกล่าวโทษว่ามีส่วนผิดหรือเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ขึ้น ดังนั้น ผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศจึงมีการกล่าวโทษว่าผู้หญิงที่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังหรืออาจเรียกได้ว่าเป็น “ผู้หญิงปกติทั่วไป” ในมุมมองของผู้ที่มีเจตคติเหยียดเพศ มีส่วนผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับเดียวกัน อิทธิพลของการเหยียดเพศจึงส่งผลให้การกล่าวโทษในแต่ละกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ลักษณะของผู้หญิงในเงื่อนไขที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมักถูกจัดกลุ่มว่าเป็น “ผู้หญิงที่ไม่ดี” ในมุมมองของผู้ที่มีเจตคติเหยียดเพศ ดังนั้น เมื่อเกิดเหตุการณ์อันไม่พึงประสงค์ต่อผู้หญิงกลุ่มนี้ แนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อจึงแตกต่างกันตามลักษณะเจตคติการเหยียดเพศของผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละกลุ่ม

ผลจากการวิเคราะห์เพิ่มเติมโดยจำแนกข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อดูความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ โดยมีข้อมูลทั่วไปที่น่าสนใจ ดังนี้

ผู้วิจัยนำข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การทำคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่มากำแนก โดยเบื้องต้นคาดว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ในการทำคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่อาจจะเกิดความเคยชินหรือทำคดีลักษณะนี้มาบ่อยจนส่งผลให้รู้สึกว่าจะไม่ใช่เรื่องใหญ่หรืออาจมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อมากกว่ากลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่มาก่อน แต่ผลการวิเคราะห์กลับพบว่า ประสบการณ์การทำคดีในลักษณะนี้ไม่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อและการกล่าวโทษเหยื่อ

เมื่อจำแนกด้วยสายงานที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยปฏิบัติงาน (สายงานสอบสวนและสายงานป้องกันและปราบปราม) ก็ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อตัวแปรตามเช่นเดียวกัน กล่าวคือไม่ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยจะอยู่ในสายงานที่ปฏิบัติงานไปในเชิงรับคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่อที่สถานีตำรวจ (สายงานสอบสวน) หรืออยู่ในสายงานที่ปฏิบัติการไปในเชิงออกไปประจับเหตุในกรณีที่เกิดเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงในคู่อ (สายงานป้องกันและปราบปราม) ก็มีเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อและการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกัน

สำหรับข้อมูลระดับชั้นยศของกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นเป็นระดับชั้นสัญญาบัตร (ระดับชั้นยศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีถึงพลตำรวจเอก) และระดับชั้นประทวน (ระดับชั้นยศตั้งแต่สิบตำรวจตรีถึงดาบตำรวจ) พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อ โดยระดับชั้นประทวนมีค่าเฉลี่ยเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อมากกว่าระดับชั้นสัญญาบัตร ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.26 หรืออาจกล่าวได้ว่ากลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยระดับชั้นประทวนมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติยอมรับหรือมองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่อไม่ใช่เรื่องใหญ่มากกว่าระดับชั้นสัญญาบัตร ความแตกต่างดังกล่าวอาจมาได้จากหลาย ๆ ปัจจัย เช่น สภาพแวดล้อมประสบการณ์ส่วนบุคคล เป็นต้น ซึ่งในอนาคตอาจมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเพื่อหาปัจจัยอื่น ๆ ที่สามารถทำนายเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่อของกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจ อย่างไรก็ตามก็ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อ

ข้อมูลสถานภาพการสมรสแบ่งออกเป็นกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีสถานภาพโสดและกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่สมรส / เคยสมรส เบื้องต้นคาดว่ากลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่สมรส / เคยสมรสอาจมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับการใช้ชีวิตคู่อมากกว่ากลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีสถานภาพโสด ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรตามทั้ง 2 ตัว แต่ผลการวิเคราะห์ก็ไม่พบความแตกต่างอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ และสุดท้ายจำแนกด้วยสถาบันการศึกษาที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยจบก่อนเข้ามารับ
 ข้าราชการตำรวจ แบ่งเป็น 3 กลุ่มสถาบัน ได้แก่ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ โรงเรียนนายสิบตำรวจ
 และสถาบันอื่น ๆ ผู้วิจัยมีการคาดการณ์ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่จบจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจหรือ
 โรงเรียนนายสิบตำรวจที่ซึ่งค่อนข้างมีค่านิยมแบบชายเป็นใหญ่ อาจมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความ
 รุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างจากกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่จบจากสถาบันการศึกษาอื่น ๆ
 แต่ผลการวิเคราะห์กลับไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรืออาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่า
 ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะจบจากสถาบันการศึกษาใดก่อนเข้ารับราชการตำรวจก็ไม่ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยเจตคติ
 ต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาที่ 2 ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับ
 ความรุนแรงของสถานการณ์ทั้งต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ สำหรับ
 ตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ กลุ่มไม่เหยียดเพศมีคะแนน
 แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยทั้งในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและสูง กล่าวคือ ไม่ว่า
 กลุ่มไม่เหยียดเพศจะได้อ่านเรื่องราวความรุนแรงในคู่ที่มีระดับความรุนแรงของสถานการณ์เป็น
 อย่างไร กลุ่มไม่เหยียดเพศก็มีแนวโน้มที่จะไม่ยอมรับต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และไม่กล่าวโทษเหยื่อ
 จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งแตกต่างจากผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่นที่ระดับความ
 รุนแรงของสถานการณ์อาจยังมีส่วนทำให้เห็นความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทั้งเจตคติต่อการใช้ความ
 รุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ โดยจะสังเกตได้ว่าค่าเฉลี่ยในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของ
 สถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง

อิทธิพลหลักของการเหยียดเพศต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อมี
 ระดับนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับการเหยียดเพศ ค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่มิการ
 เรียงลำดับ ดังนี้ ลำดับที่ 1 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ ลำดับที่ 2 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบ
 แบบคลุมเครือ ลำดับที่ 3 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ และ ลำดับที่ 4 คือ กลุ่มไม่เหยียดเพศ ส่วน
 การกล่าวโทษเหยื่อมีการเรียงลำดับต่างไปเล็กน้อย ดังนี้ ลำดับที่ 1 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็น
 ปฏิปักษ์ ลำดับที่ 2 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบแบบคลุมเครือ ลำดับที่ 3 คือ กลุ่มไม่เหยียดเพศ และ
 ลำดับที่ 4 คือ กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ถึงแม้ว่าจะมีการสลับลำดับกันระหว่างกลุ่มเหยียดเพศแบบ
 ให้คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศของตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ
 แต่ค่าเฉลี่ยแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ดี อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์เกือบถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .054$) และเมื่อพิจารณาตัวแปรตามที่ละตัวพบว่าไม่มีเพียงแค่อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นั้นที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ โดยเงื่อนไขความรุนแรงของสถานการณ์สูงมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่น้อยกว่าเงื่อนไขความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ แต่อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อการกล่าวโทษเหยื่อไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ

จากที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่าระดับความรุนแรงของสถานการณ์ตามที่ปรากฏในเรื่องสั้นและภาพประกอบของการศึกษาที่ 2 นี้ อิทธิพลหลักของตัวแปรตาม 2 ตัวไม่ถึงระดับนัยสำคัญ ($p = .054$) อาจเนื่องมาจากเพราะเป็นสถานการณ์ที่อธิบายถึงพฤติกรรมการถูกรังแกที่ชัดเจน มีภาพประกอบเป็นเหยื่อที่ปรากฏบาดแผลทั้งในระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและสูง ซึ่งถึงแม้ว่าเงื่อนไขความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ บาดแผลจะเป็นเพียงแค่อรอยช้ำกับคำบรรยายว่าเหยื่อถูกทำร้ายโดยไม่ใช้อาวุธใด ๆ (บาดแผลของเหยื่อในเงื่อนไขความรุนแรงสูงมีเลือดและถูกกระทำรุนแรงด้วยสิ่งของอย่างหนัก) แต่การศึกษาวิจัยของ Yamawaki และคณะ (2009) ระบุว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่นมองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่นั้นเป็นสถานการณ์ที่ร้ายแรงในกรณีที่เหยื่อมีแผลปรากฏเนื่องจากถูกสามีทำร้ายร่างกายระหว่างทะเลาะกัน ด้วยเหตุนี้ อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อตัวแปรตามทั้ง 2 ตัวจึงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากทั้ง 2 เงื่อนไข ปรากฏหลักฐานเป็นบาดแผลบนร่างกายของเหยื่อด้วยกันทั้งสิ้น ผู้เข้าร่วมการวิจัยจึงอาจมองว่าทั้ง 2 สถานการณ์รุนแรงไม่ต่างกัน

เมื่อพิจารณาตัวแปรตามแยกทีละตัว อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์มีนัยสำคัญทางสถิติต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นั้น กล่าวคือผู้เข้าร่วมวิจัยในเงื่อนไขความรุนแรงของสถานการณ์สูงมองว่าการใช้ความรุนแรงในคู่นั้นที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องที่ยอมรับได้หรือเข้าใจได้น้อยกว่าเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สาเหตุอาจมาจากเพราะว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ทั้งคำบรรยายถึงการใช้ความรุนแรงก็ค่อนข้างรุนแรงมากและมีการใช้อาวุธ อีกทั้งรูปภาพประกอบเป็นภาพเหยื่อที่บาดเจ็บสาหัสและมีเลือดปรากฏ ผู้เข้าร่วมการวิจัยจึงอาจมองว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้มากกว่า ในส่วนของตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อ อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรวม การกล่าวโทษเหยื่อมีค่าเฉลี่ยรวม ($M = 2.21$, $SD = 0.62$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยรวมของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นั้น ($M = 1.71$, $SD = 0.48$) จริงอยู่ที่ทั้ง 2 ระดับความรุนแรงของสถานการณ์ ผู้เข้าร่วมการวิจัยอาจมองว่ามีความรุนแรงไม่ต่างกัน และ

ค่าเฉลี่ยการกล่าวโทษเหยื่อที่ถึงแม้ว่าจะไม่สูง แต่ด้วยเพราะบาดแผลที่ปรากฏบนตัวเหยื่อ ผู้เข้าร่วมการวิจัยอาจคิดว่าเหยื่อคงมีส่วนผิดหรืออาจเป็นฝ่ายยั่วยุโมโหจนทำให้ผู้กระทำรุนแรงต้องทำร้ายจนเกิดบาดแผลดังที่ปรากฏ ด้วยเหตุนี้ความรุนแรงต่ำหรือสูงจึงกล่าวโทษเหยื่อไม่ต่างกัน

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์เพิ่มเติมโดยจำแนกข้อมูลทั่วไปบางตัวที่น่าสนใจเพื่อดูความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ ข้อมูลทั่วไปตัวแรกที่น่ามาวิเคราะห์คือ โรงเรียนที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยศึกษาเข้ามาเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจ แบ่งเป็นโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนสห เบื้องต้นผู้วิจัยคาดว่าถ้าผู้เข้าร่วมการวิจัยจบมาจากโรงเรียนชายล้วน อาจได้รับการปลูกฝังเกี่ยวกับค่านิยมความเป็นชาย มีชีวิตอยู่ท่ามกลางสังคมที่มีแต่ชายล้วนอาจทำให้ส่งผลต่อทั้งเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของผู้เข้าร่วมการวิจัยมากกว่ากลุ่มที่จบจากโรงเรียนสห แต่ผลการวิเคราะห์ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อมูลทั่วไปถัดมาคือ การเป็นบุตร – หลานของข้าราชการตำรวจ / ทหาร โดยเบื้องต้นผู้วิจัยคาดการณ์ว่ากลุ่มอาชีพตำรวจและทหารเป็นกลุ่มอาชีพที่ประชากรส่วนมากเป็นผู้ชาย ส่งผลให้เป็นกลุ่มอาชีพที่ค่อนข้างมีค่านิยมเกี่ยวกับชายเป็นใหญ่ ซึ่งค่านิยมดังกล่าวอาจได้รับการส่งต่อมาจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่อยู่ในกลุ่มอาชีพตำรวจและทหารมายังลูกหลานซึ่งเป็นผู้เข้าร่วมการวิจัย อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบแล้วไม่พบความแตกต่างของตัวแปรตามทั้ง 2 ตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปภาพรวมของผลการวิจัย

การศึกษาที่ 1 ศึกษาอิทธิพลของการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ มีกลุ่มตัวอย่างเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจในสายงานสอบสวนและสายงานป้องกันและปราบปราม ผลการวิจัยไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ แต่พบอิทธิพลหลักของการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิง กล่าวคือ มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรตามทั้ง 2 ตัวในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ โดยกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เหยียดเพศแบบเป็นปฎิปักษ์ มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุด สูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่แตกต่างจากผู้เข้าร่วมการวิจัยในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงเป็นลำดับที่ 2 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือก็สูงกว่า

กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณและกลุ่มไม่เหยียดเพศเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยของตัวแปรตามลำดับที่ 3 คือ กลุ่มไม่เหยียดเพศ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ในลำดับที่ 4 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยในการศึกษาที่ 1 ยังพบอิทธิพลหลักของบทบาททางเพศต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ โดยสรุปได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้ดูวิดีโอจำลองสถานการณ์ในเงื่อนไขเหยื่อที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้ดูวิดีโอจำลองสถานการณ์ในเงื่อนไขเหยื่อที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

การศึกษาที่ 2 ศึกษาอิทธิพลของการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจ ผลการวิจัยไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ นอกจากนี้ ยังพบอิทธิพลหลักของการเหยียดเพศต่อตัวแปรตามทั้ง 2 ตัว เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการศึกษาที่ 1

อย่างไรก็ดี ผลการวิจัยไม่พบอิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ เมื่อพิจารณาตัวแปรตามรายตัวพบอิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ที่มีนัยสำคัญต่อตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่เพียงเท่านั้น แต่อิทธิพลหลักของระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อ่านเรื่องสั้นและดูภาพประกอบสถานการณ์จำลองที่มีระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีแนวโน้มที่จะมีเจตคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ สูงกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อ่านเรื่องสั้นและดูภาพประกอบสถานการณ์จำลองที่มีระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ แต่มีแนวโน้มการกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของเหยื่อไม่แตกต่างกันไม่ว่าจะได้ อ่านเรื่องสั้นและดูภาพประกอบสถานการณ์จำลองสถานการณ์ที่มีความรุนแรงระดับใด

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อในทั้ง 2 การศึกษาแล้ว พบว่า ค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ ($M = 2.78, SD = 0.71$) และการกล่าวโทษเหยื่อ ($M = 3.02, SD = 0.79$) ของผู้เข้าร่วมการวิจัยในการศึกษาที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ สูงกว่าค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ ($M = 1.71, SD = 0.48$) และการกล่าวโทษเหยื่อ ($M = 2.21, SD = 0.62$) ของผู้เข้าร่วมการวิจัยในการศึกษาที่ 2 ซึ่งเป็นนักเรียน

นายร้อยตำรวจอย่างเห็นได้ชัด ความแตกต่างดังกล่าวอาจมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย เช่น การที่นักเรียนนายร้อยยังคงอยู่ในสถานะนักเรียนที่เพิ่งได้เรียนขั้นตอนปฏิบัติงานจริงมาไม่นาน หรือเป็นไปได้ว่าอาจมาจากการที่ช่วงอายุของนักเรียนนายร้อยตำรวจอยู่ในเจนเนอเรชั่นที่เติบโตมากับการรณรงค์ต่อต้านการใช้ความรุนแรงในคูให้เห็นอย่างแพร่หลาย (นักเรียนนายร้อยตำรวจ, $M = 22.92$, $SD = 1.38$ VS เจ้าหน้าที่ตำรวจ, $M = 35.75$, $SD = 11.41$) ซึ่งประเด็นดังกล่าวอาจเป็นอีกหนึ่งประเด็นที่น่าสนใจศึกษาเพิ่มเติมในอนาคต

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลระหว่างการเหยียดเพศ บทบาททางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์ ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างการศึกษาที่ 1 เจ้าหน้าที่ตำรวจเพศชายที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป อยู่ในสายงานป้องกันและปราบปรามและสายงานสอบสวน จำนวน 139 คน

กลุ่มตัวอย่างการศึกษาที่ 2 นักเรียนนายร้อยตำรวจเพศชาย ชั้นปีที่ 4 จำนวน 186 คน

สมมติฐานการวิจัย

การศึกษาที่ 1

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ
 - 1.1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่
 - 1.1.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน
 - 1.1.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยา มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
 - 1.1.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

- 1.1.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุ่มเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่
ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไข
ผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
- 1.1.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไข
ผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน
- 1.1.1.5. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อ
การใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศการเหยียดเพศ
แบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับ
กลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 1.1.1.6. การเหยียดเพศแบบคลุ่มเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูง
กว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
- 1.1.1.7. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบ
กับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 1.1.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการ
ใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 1.1.2.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่
สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.1.2.2. การเหยียดเพศแบบคลุ่มเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูง
กว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.1.2.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบ
กับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 1.2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อแนวโน้มการ
กล่าวโทษเหยื่อ
 - 1.2.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ ในเงื่อนไขผู้หญิงที่
เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม แตกต่าง
กัน

- 1.2.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
- 1.2.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
- 1.2.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
- 1.2.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน
- 1.2.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 1.2.2.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.2.2.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.2.2.3. การไม่เหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
- 1.2.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 1.2.3.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.2.3.2. การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ
 - 1.2.3.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

การศึกษาที่ 2

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่
 - 1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้ค่อน มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 1.5.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.5.2. การเหยียดเพศแบบให้ค่อนและแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 1.5.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 1.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคูไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ แบบให้ค่อน และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ
 - 2.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 2.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 2.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 2.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 2.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ
 - 2.5.1. การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 2.5.2. การเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 - 2.5.3. การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น
 - 2.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาที่ 1

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มีทั้งหมด 10 ข้อ ได้แก่ อายุ สถานภาพ รสนิยมทางเพศ ระดับการศึกษา สถาบันที่จบการศึกษาก่อนบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ อายุราชการตำรวจ ระดับชั้นยศ สายงานที่ปฏิบัติงาน อายุในสายงานที่ปฏิบัติงาน และประสบการณ์การรับแจ้งคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว
2. วิดีโอจำลองสถานการณ์ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งที่มาแจ้งความที่สถานีตำรวจ เนื่องจากถูกสามีขู่ฆ่าและทำร้ายร่างกาย (ไม่ปรากฏบาดแผล) โดยวิดีโอจำลองสถานการณ์ดังกล่าวแบ่งเป็น 2 รูปแบบ ซึ่งทั้ง 2 รูปแบบมีเนื้อเรื่อง ผู้แสดง และเหตุการณ์เกิดขึ้นเหมือนกันทุกประการ แตกต่างเพียงบทบาททางเพศของและลักษณะโดยรวมของตัวละครผู้หญิงที่ปรากฏเป็นตัวแสดงหลักของเรื่อง ผู้หญิงในวิดีโอจำลองสถานการณ์ที่ 1 มีบทบาททางเพศและลักษณะโดยรวมเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ในขณะที่ผู้หญิงในวิดีโอจำลองสถานการณ์ที่ 2 มีบทบาททางเพศและลักษณะโดยรวมไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
3. มาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว พัฒนามาจากมาตร Ambivalent Sexism Inventory ของ Glick และ Fiske (1996) มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยา 2) องค์ประกอบการเหยียดเพศแบบให้คุณ โดยมาตรดังกล่าวมีทั้งหมด 22 ข้อกระทง แบ่งเป็นข้อกระทงการเหยียดเพศแบบเป็นปฏิกิริยา 11 ข้อ และข้อกระทงการเหยียดเพศแบบให้คุณ 11 ข้อ
4. แบบวัดเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีข้อกระทงทั้งหมด 6 ข้อ โดยให้ผู้ตอบระบุว่าเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด ซึ่งคะแนนสูง หมายถึง ผู้ตอบมีเจตคติทางบวกต่อใช้ความรุนแรงในคู่
5. แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีข้อกระทงทั้งหมด 5 ข้อ โดยให้ผู้ตอบระบุว่าเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด ซึ่งคะแนนสูง หมายถึง ผู้ตอบมีแนวโน้มที่จะกล่าวโทษเหยื่อ

การศึกษาที่ 2

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มีทั้งหมด 5 ข้อ ได้แก่ อายุ สถานภาพ รสนิยมทางเพศ สถาบันการศึกษา ก่อนเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจ และการเป็นบุตร - หลานของข้าราชการ ตำรวจ - ทหาร
2. สถานการณ์จำลองความรุนแรง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงที่ถูกคนรักทำร้ายร่างกาย โดยผู้ร่วมการวิจัย 1 คนจะได้อ่าน 2 เรื่องราวตามเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ - สูง ที่ได้รับการสุ่มเข้า เรื่องราวทั้ง 2 เรื่องแบ่งตามสาเหตุการถูกทำร้ายคือ 1) ถูกทำร้ายจากสาเหตุหึงหวงระแวงว่าจะนอกใจ และ 2) ถูกทำร้ายจากสาเหตุที่ผู้ชายพยายามข่มขืนแต่ถูกปฏิเสธ สาเหตุที่เลือกใช้ 2 เรื่องราว เนื่องจากผู้วิจัยไม่ต้องการให้สาเหตุใดสาเหตุหนึ่งกลายเป็นตัวแปรแทรกซ้อนที่ส่งผลต่ออิทธิพลระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม จึงใช้ 2 เรื่องราว 2 สาเหตุ เพื่อเป็นการยืนยันว่าไม่ว่าสาเหตุใด อิทธิพลของตัวแปรอิสระก็ยังส่งผลต่อตัวแปรตาม
3. มาตรการการเหยียดเพศแบบแยกชั้น ใช้ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการศึกษาที่ 1
4. แบบวัดเจตคติการใช้ความรุนแรงในคู่ ใช้ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการศึกษาที่ 1
5. แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ ใช้ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการศึกษาที่ 1

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาที่ 1

- ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและมาตรการเหยียดเพศแบบแยกชั้นให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำเพื่อแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่มด้วยวิธีแยกข้อมูลด้วยค่ามัธยฐาน (Median split) โดยแจ้งว่าต้องเข้าร่วมทั้งหมด 2 ครั้ง และแจ้งผู้เข้าร่วมการวิจัยว่าจะมีการติดต่อกลับทางช่องทางที่ได้ให้ไว้ เพื่อส่งวิดีโอจำลองสถานการณ์และแบบสอบถามความคิดเห็นให้ผู้เข้าร่วมการวิจัย เป็นอันเสร็จสิ้นการวิจัยครั้งที่ 1
- ผู้วิจัยสุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าสู่เงื่อนไขการวิจัยทั้ง 8 เงื่อนไขของการศึกษาที่ 1 โดยการสุ่มด้วยระบบคอมพิวเตอร์ และส่งวิดีโอจำลองสถานการณ์พร้อมแบบวัดตัวแปรตามให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยตามช่องทางการติดต่อที่ได้ให้ไว้ โดยกำชับให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมวิดีโอให้จบอย่างตั้งใจก่อนเริ่มทำแบบวัดตัวแปรตาม
- ผู้เข้าร่วมการวิจัยรับชมวิดีโอจำลองสถานการณ์ตามเงื่อนไขและหลังจากวิดีโอจบ ทำแบบสอบถามตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำ แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

และแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ โดยหน้าสุดท้ายของแบบวัดตัวแปรตามมีเฉลยหัวข้อวิจัยและวัตถุประสงค์ที่แท้จริงให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบ

การศึกษาที่ 2

- วันที่ 1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกขั้วให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทำเพื่อแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่มด้วยวิธีแยกข้อมูลด้วยค่ามัธยฐาน (Median split) โดยแจ้งว่าต้องเข้าร่วมทั้งหมด 2 วัน
- ผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าสู่เงื่อนไขการวิจัยทั้ง 8 เงื่อนไขของการศึกษาที่ 2
- โดยการสุ่มด้วยระบบคอมพิวเตอร์
- วันที่ 2 ดำเนินการวิจัยไปพร้อมกัน เริ่มจากการอ่านสถานการณ์จำลองความรุนแรงตามเงื่อนไขของตนเอง จากนั้นทำแบบสอบถามตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำ แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ และแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ เฉลยหัวข้อวิจัยและวัตถุประสงค์ที่แท้จริงให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 ด้วยสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนามแบบสองทาง (Two-way MANOVA) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows

ผลการวิจัย

การศึกษาที่ 1

การทดสอบข้อมูลเบื้องต้นทางสถิติ เริ่มจากการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมของประชากร (Homogeneity of variance covariance matrices) โดยใช้สถิติทดสอบ Box's M test พบว่าไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .055$) ถัดมาใช้สถิติทดสอบ Bartlett's Test of Sphericity เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม พบว่ามีค่า $p < .01$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด .05 หมายถึง ตัวแปรตามทั้งสองตัวสัมพันธ์กัน และใช้สถิติทดสอบ Levene's test พบว่าตัวแปรเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ มีค่าสถิติ $p = .984$, $p = .120$ ตามลำดับ ซึ่งไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ หรือแปลได้ว่าความแปรปรวนของตัวแปรตามทั้งสองตัวแตกต่างกันระหว่างกลุ่มอย่างไม่มีระดับนัยสำคัญ จากข้อมูลทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าไม่พบการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 1 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

อิทธิพลร่วมระหว่างการเหยียดเพศแบบแยกตัวและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ $F(6, 260) = 1.11, p = 0.36, \text{Wilks' } \lambda = 0.95, \eta_p^2 = .03$ ดังนั้น ผลการวิเคราะห์จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1.1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

ไม่พบอิทธิพลร่วมระหว่างตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ ดังนั้น ผลการวิเคราะห์จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1 $F(3, 131) = 2.12, p = .101, \eta_p^2 = .05$

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน

คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ทั้งในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน ยกเว้นกลุ่มไม่เหยียดเพศ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1 เป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 11.59, p < .01, \eta_p^2 = .081$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่ากับ 0.68 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.1

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นให้คุณแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 8.23, p < .01, \eta_p^2 = .059$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่ากับ 0.60 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.2

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 15.14, p < .001, \eta_p^2 = .104$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่ากับ 0.81 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.3

สมมติฐานข้อที่ 1.1.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน

คะแนนของกลุ่มกันไม่เหยียดเพศในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 0.56, p < .458, \eta_p^2 = .004$ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.1.4

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 131) = 3.67, p = .014, \eta_p^2 = .078$ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.2

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2.1. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ ($M = 2.81, SD = 0.67$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม ก็ดี ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ รวมไปถึงกลุ่มไม่เหยียดเพศ ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 1.1.2.1 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ

กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ($M = 2.58, SD = 0.54$) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.14, SD = 0.66$) สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.2.

สมมติฐานข้อที่ 1.1.2.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

กลุ่มไม่เหยียดเพศมีค่าเฉลี่ย 2.49, $SD = 0.60$ ไม่ใช่กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดจึงทำให้ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1.1.2.3

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

สำหรับเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน $F(3, 131) = 9.69, p < .001, \eta_p^2 = .182$ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3.1. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ ($M = 3.48, SD = 0.55$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศให้คุณ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.74, p < .001$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.85, p < .001$) แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3.1 เป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่สูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ

กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีค่าเฉลี่ย $3.39, SD = 0.57$ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.74, SD = 0.54$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ $0.65, p = .003$) สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3.2

สมมติฐานข้อที่ 1.1.3.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

กลุ่มไม่เหยียดเพศ ($M = 2.63, SD = 0.62$) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.1.3.3 เป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 1.2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและบทบาททางเพศของผู้หญิงต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

ไม่พบอิทธิพลร่วมระหว่างตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อ ดังนั้น ผลการวิเคราะห์จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2 $F(3, 131) = 0.73, p = .538, \eta_p^2 = 0.02$

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1. ในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกัน

คะแนนการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในบางคู่จึงทำให้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1 เป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติกร มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติกรแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 3.99, p = .048, \eta_p^2 = .030$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่ากับ 0.48 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.1

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ เงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 1.64, p = .203, \eta_p^2 = .012$ ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.2

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม สูงกว่าในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

คะแนนของกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างกันในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 6.71, p = .011, \eta_p^2 = .049$ โดยเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเท่ากับ 0.65 สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.3

สมมติฐานข้อที่ 1.2.1.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ไม่แตกต่างกัน

คะแนนของกลุ่มไม่เหยียดเพศในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นและไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 131) = 0.50, p = .482, \eta_p^2 = .004$ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.1.4

สมมติฐานข้อที่ 1.2.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแต่ละแบบ

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1.2.2 $F(3, 131) = 2.04, p = .112, \eta_p^2 = .045$ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1.2.2.1, 1.2.2.2, 1.2.2.3

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

เงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมมีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 131) = 6.10, p < .01, \eta_p^2 = .123$ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.3

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.1. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแล้วพบว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($M = 3.56, SD = 0.41$) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศให้คุณ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.69, $p = .006$) และกลุ่มไม่เหยียดเพศ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.71, $p = .003$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.1 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.2. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงกว่าการเหยียดเพศแบบให้คุณ

กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือมีค่าเฉลี่ย 3.61, $SD = 0.69$ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.86, SD = 0.69$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.75, $p = .004$) สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.2.3.2

สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.3. ในเงื่อนไขผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

กลุ่มไม่เหยียดเพศ ($M = 2.85, SD = 0.77$) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด โดยกลุ่มไม่เหยียดเพศมีค่าเฉลี่ยแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำให้สมมติฐานข้อที่ 1.2.3.3 ได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน

การศึกษาที่ 2

การทดสอบข้อมูลเบื้องต้นทางสถิติ เริ่มจากการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมของประชากร (Homogeneity of variance covariance matrices) โดยใช้สถิติทดสอบ Box's M test พบว่าไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .104$) ถัดมาใช้สถิติทดสอบ Bartlett's Test of Sphericity เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม พบว่ามีค่า $p < .001$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด .05 หมายถึง ตัวแปรตามทั้งสองตัวสัมพันธ์กัน และใช้สถิติทดสอบ Levene's test พบว่าตัวแปรเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และตัวแปรการกล่าวโทษเหยื่อ มีค่าสถิติ $p = .244, p = .122$ ตามลำดับ ซึ่งไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ หรือแปลได้ว่าความแปรปรวนของตัวแปรตามทั้งสองตัวแตกต่างกันระหว่างกลุ่มอย่างไม่มีระดับนัยสำคัญ จากข้อมูลทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าไม่พบการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

ไม่พบอิทธิพลร่วมต่อตัวแปรตามเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ $F(1, 178) = 0.57, p = .634, \eta_p^2 = .010$ ผลการวิเคราะห์ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แต่งงานกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของต่ำ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แต่งงานกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 7.11, p < .001, \eta_p^2 = .107$ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.5

สมมติฐานข้อที่ 1.5.1. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แต่งงานเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($M = 2.12, SD = 0.64$) สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.5.1

สมมติฐานข้อที่ 1.5.2. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ($M = 1.85, SD = 0.37$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 1.68, SD = 0.42$) แต่ไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.5.2

สมมติฐานข้อที่ 1.5.3. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การไม่เหยียดเพศ มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

กลุ่มไม่เหยียดเพศมีค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ต่ำกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติและกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานข้อที่ 1.5.3 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 1.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงพบว่า คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แต่งงานกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 4.70, p = .003, \eta_p^2 = .073$ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างรายคู่พบว่า ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติแตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ (กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ และกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.6

สมมติฐานข้อที่ 2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเหยียดเพศและระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อ

ไม่พบอิทธิพลร่วมต่อตัวแปรตามการกล่าวโทษเหยื่อ $F(1, 178) = 0.85, p = .468, \eta_p^2 = .014$ ผลการวิเคราะห์ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2.1. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิบัติ คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงแต่ไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.1

สมมติฐานข้อที่ 2.2. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณเท่านั้นที่คะแนนของแตกต่างกันในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(1, 178) = 3.97, p = .048, \eta_p^2 = .022$ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.2

สมมติฐานข้อที่ 2.3. ในกลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ คะแนนเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่นอนในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงแต่ไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.3

สมมติฐานข้อที่ 2.4. ในกลุ่มไม่เหยียดเพศ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำและเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มไม่เหยียดเพศ คะแนนในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ สูงกว่าในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.4

สมมติฐานข้อที่ 2.5. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศ

ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 6.23, p < .001, \eta_p^2 = .095$ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.5

สมมติฐานข้อที่ 2.5.1. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อสูงสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($M = 2.64, SD = 0.50$) สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.5.1

สมมติฐานข้อที่ 2.5.2. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การเหยียดเพศแบบให้คุณและแบบคลุมเครือ มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือ ($M = 2.40, SD = 0.65$) และกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ ($M = 2.16, SD = 0.67$) ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.5.2

สมมติฐานข้อที่ 2.5.3. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่ำ การไม่เหยียดเพศมีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มเหยียดเพศแบบอื่น

กลุ่มไม่เหยียดเพศมี ($M = 1.99, SD = 0.45$) มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์และแบบคลุมเครืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่ต่ำกว่ากลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สมมติฐานข้อที่ 2.5.3 จึงได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 2.6. ในเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูง มีคะแนนแนวโน้มการกล่าวโทษเหยื่อไม่แตกต่างกันในกลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์ แบบให้คุณ และแบบคลุมเครือ แต่การเหยียดเพศทั้ง 3 แบบ แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับเงื่อนไขระดับความรุนแรงของสถานการณ์สูงพบว่า คะแนนการกล่าวโทษเหยื่อแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มเหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F(3, 178) = 7.00, p < .001, \eta_p^2 = .105$ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างรายคู่พบว่า กลุ่มเหยียดเพศแบบเป็นปฏิปักษ์แตกต่างจากกลุ่มเหยียดเพศแบบให้คุณ และกลุ่มไม่เหยียดเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถัดมา กลุ่มเหยียดเพศแบบคลุมเครือแตกต่างจากกลุ่มการเพศแบบให้คุณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.6

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว บทบาททางเพศของผู้หญิง และระดับความรุนแรงของสถานการณ์ต่อเจตคติของการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ผู้เข้าร่วมการวิจัยในการศึกษาที่ 1 เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจในสายงานสอบสวนและสายงานป้องกันและปราบปราม ผู้วิจัยไม่สามารถรวบรวมให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยมาอยู่ ณ สถานที่เดียวกันและควิตีโอจำลองสถานการณ์และตอบแบบสอบถามไปพร้อมกันได้ เนื่องจากผู้เข้าร่วมการวิจัยมีภาระงานตำรวจที่ต้องปฏิบัติ จึงมีความเป็นไปได้ยากที่จะรวมผู้เข้าร่วมการวิจัยมาพร้อม ๆ กัน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการส่งควิตีโอจำลองสถานการณ์ผ่านทางช่องทางออนไลน์ ส่วนตัวของผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ จึงอาจไม่สามารถทราบได้อย่างแน่ชัดว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยตั้งใจควิตีโอจำลองสถานการณ์ตั้งแต่เริ่มต้นจนควิตีโอจบจริงหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีการเน้นย้ำตอนส่งควิตีโอจำลองสถานการณ์ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยว่าขอความกรุณาให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยควิตีโอจำลองสถานการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบอย่างตั้งใจ อีกทั้งยังมีแบบตรวจสอบการจับกระทำเพื่อคัดกรองผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อาจจะไม่ได้ตั้งใจควิตีโอจำลองสถานการณ์อย่างตั้งใจออก ดังนั้น จึงทำให้สามารถมั่นใจได้ในระดับหนึ่งว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ถูกนำข้อมูลมาวิเคราะห์เป็นผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ตั้งใจควิตีโอจำลองสถานการณ์
2. ในการศึกษาที่ 2 ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจ อาจจะไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีประสบการณ์การทำงานจริงเหมือนในการศึกษาที่ 1 อย่างไรก็ดี นักเรียนนายร้อยตำรวจทั้งหมดที่เข้าร่วมในการศึกษาที่ 2 เป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจชั้นปีที่ 4 ซึ่งเคยผ่านการฝึกงานที่สถานีตำรวจมาแล้ว จึงถือได้ว่าเคยมีประสบการณ์มาแล้ว อีกทั้ง นักเรียนนายร้อยตำรวจส่วนใหญ่เมื่อเรียนจบมักจะเข้าไปปฏิบัติงานในสายงานสอบสวนซึ่งมีโอกาสได้รับแจ้งความคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนนายร้อยตำรวจในการศึกษาที่ 2 จึงถือได้ว่ามีความเหมาะสมกับการศึกษาวิจัยนี้ อย่างไรก็ดี ในอนาคตอาจมีการศึกษาวิจัยในลักษณะเดียวกันกับกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติงานจริง เพื่อดูว่าผลวิจัยที่ได้จะมีความแตกต่างกันหรือไม่
3. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเหยียดเพศแบบให้คุณเพิ่มเติม เนื่องจากผลการวิจัยที่ได้พบว่าเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อของการเหยียดเพศแบบให้คุณไม่ต่าง

จากกลุ่มไม่เหยียดเพศ อาจมีความเป็นไปได้ว่ากลุ่มการเหยียดเพศแบบให้คุณเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมทางบวกไม่แตกต่างกับกลุ่มไม่เหยียดเพศสำหรับคนไทย

4. จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมในการศึกษาที่ 1 พบว่า ระดับชั้นยศของเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนและชั้นสัญญาบัตรมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่แต่งงานกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น การศึกษาวิจัยในอนาคตจึงควรนำระดับชั้นยศมาเป็นตัวแปรควบคุมในการวิจัย เพื่อให้ผลของการทดลองที่เกิดขึ้นกับตัวแปรตามเป็นผลจากตัวแปรอิสระอย่างแท้จริง
5. การศึกษาวิจัยในอนาคตอาจดำเนินการศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจหญิง เพื่อดูว่าการมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเพศหญิงเป็นผู้ทำคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่จะแก้ไขความลำเอียงทางเพศหรืออคติทางเพศที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ในเมื่อการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่าเพศหญิงก็มีเจตคติเหยียดเพศตนเองเช่นกัน
6. ผลการศึกษาวิจัยทำให้ทราบรูปแบบของการเหยียดเพศแบบแยกตัวของกลุ่มตัวอย่างคนไทย อีกทั้งยังทำให้ทราบว่า การเหยียดเพศแบบให้คุณในประเทศไทยเป็นตัวแปรปกป้อง (Protective factor) ต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศแบบเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม
7. ผลการศึกษาวิจัยนำไปใช้ได้โดยอาจช่วยให้เกิดความตระหนักว่าเจตคติการเหยียดเพศบทบาททางเพศ หรือแม้กระทั่งระดับความรุนแรงของสถานการณ์อาจส่งผลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดีความรุนแรงในคู่ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่มักเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพียงแต่ต้องตระหนักและระมัดระวังเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการศึกษาวิจัยให้ความช่วยเหลือเหยื่อ
8. ผลการศึกษาวิจัยอาจนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรมการจัดการคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่โดยเฉพาะ เนื่องจากผลการศึกษาวิจัยทำให้ทราบว่าการเหยียดเพศของเจ้าหน้าที่ตำรวจและบทบาททางเพศของเหยื่อ ส่งผลต่อเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่และการกล่าวโทษเหยื่อ ซึ่งทั้ง 2 ตัวแปรส่งผลโดยตรงต่อการตัดสินใจให้ความช่วยเหลือเหยื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยแนวทางในการออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรมอาจแบ่งได้เป็น 2 ทาง ได้แก่ 1) อาจใช้มาตรการวัดการเหยียดเพศแบบแยกตัวในการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะเข้ามาจัดการคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่โดยเฉพาะ และ 2) อาจจัดการโปรแกรมฝึกอบรมในการจัดการคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคู่ให้มีขั้นตอนเป็น

มาตรฐานเดียวกันทั้งหมด ไม่ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะมีการเหยียดเพศแบบใดหรือบทบาททางเพศของเหยื่อจะเป็นแบบใด

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

- Aekplakorn, W., & Kongsakon, R. (2007). Intimate partner violence among women in slum communities in Bangkok, Thailand. *Singapore Medical Journal*, 48(8), 763-768.
- Allen, C. T., Swan, S. C., & Raghavan, C. (2009). Gender symmetry, sexism, and intimate partner violence. *Journal of Interpersonal Violence*, 24(11), 1816-1834.
- Anderson, C. A., & Anderson, K. B. (2008). Men who target women: Specificity of target, generality of aggressive behavior. *Aggressive Behavior*, 34(6), 605-622.
- Archer, J. (2000). Sex differences in aggression between heterosexual partners: A meta-analytic review. *Psychological Bulletin*, 126(5), 651-680.
- Archer, J. (2006). Cross-cultural differences in physical aggression between partners: A social-role analysis. *Personality and Social Psychology Review*, 10(2), 133-153.
- Arias, I., & Corso, P. (2005). Average cost per person victimized by an intimate partner of the opposite gender: A comparison of men and women. *Violence and Victims*, 20(4), 379-391.
- Avakame, E. F., & Fyfe, J. J. (2001). Differential police treatment of male-on-female spousal violence: Additional evidence on the leniency thesis. *Violence Against Women*, 7(1), 22-45.
- Basile, K. C., Arias, I., Desai, S., & Thompson, M. P. (2004). The differential association of intimate partner physical, sexual, psychological, and stalking violence and posttraumatic stress symptoms in a nationally representative sample of women. *Journal of Traumatic Stress*, 17(5), 413-421.
- Bem, S. L. (1974). The measurement of psychological androgyny. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 42(2), 155.
- Berkel, L. A., Vandiver, B. J., & Bahner, A. D. (2004). Gender role attitudes, religion, and spirituality as predictors of domestic violence attitudes in white college students. *Journal of College Student Development*, 45(2), 119-133.
- Blumenstein, L., Fridell, L., & Jones, S. (2012). The link between traditional police sub-

- culture and police intimate partner violence. *Policing: An International Journal of Police Strategies & Management*.
- Bohner, G., Ahlborn, K., & Steiner, R. (2010). How sexy are sexist men? Women's perception of male response profiles in the Ambivalent Sexism Inventory. *Sex Roles, 62*(7-8), 568-582.
- Bond, S. B., & Bond, M. (2004). Attachment styles and violence within couples. *The Journal of Nervous and Mental Disease, 192*(12), 857-863.
- Bryant, S. A., & Spencer, G. A. (2003). University students' attitudes about attributing blame in domestic violence. *Journal of Family Violence, 18*(6), 369-376.
- Capezza, N. M., & Arriaga, X. B. (2008). Why do people blame victims of abuse? The role of stereotypes of women on perceptions of blame. *Sex Roles, 59*(11-12), 839-850.
- Chalk, R., & King, P. (1998). Violence in families: Assessing prevention and treatment programs. *Adolescence, 33*(130), 497.
- Chen, Z., Fiske, S. T., & Lee, T. L. (2009). Ambivalent sexism and power-related gender-role ideology in marriage. *Sex Roles, 60*(11-12), 765-778.
- DeJong, C., Burgess-Proctor, A., & Elis, L. (2008). Police officer perceptions of intimate partner violence: An analysis of observational data. *Violence and Victims, 23*(6), 683-696.
- Delgado, A. R., Prieto, G., & Bond, R. A. (1997). The cultural factor in lay perception of jealousy as a motive for wife battery. *Journal of Applied Social Psychology, 27*(20), 1824-1841.
- Doumas, D. M., Pearson, C. L., Elgin, J. E., & McKinley, L. L. (2008). Adult attachment as a risk factor for intimate partner violence: The "mismatching" of partners' attachment styles. *Journal of Interpersonal Violence, 23*(5), 616-634.
- Eagly, A. H., & Mladinic, A. (1989). Gender stereotypes and attitudes toward women and men. *Personality and Social Psychology Bulletin, 15*(4), 543-558.
- Eastwick, P. W., Eagly, A. H., Glick, P., Johannesen-Schmidt, M. C., Fiske, S. T., Blum, A. M., . . . Fernández, M. L. (2006). Is traditional gender ideology associated with sex-typed mate preferences? A test in nine nations. *Sex Roles, 54*(9-10), 603-614.
- Erez, E., & Belknap, J. (1998). In their own words: Battered women's assessment of the

- criminal processing system's responses. *Violence and Victims, 13*(3), 251-268.
- Ferguson, K., & Ireland, C. (2012). Attitudes towards victims and perpetrators of hypothetical rape scenarios involving intoxication: An application to the UK. *Journal of Aggression, Conflict and Peace Research, 4*(2), 96-107.
- Finn, M. A., & Stalans, L. J. (1995). Police referrals to shelters and mental health treatment: Examining their decisions in domestic assault cases. *Crime & Delinquency, 41*(4), 467-480.
- Forbes, G. B., & Adams-Curtis, L. E. (2001). Experiences with sexual coercion in college males and females: Role of family conflict, sexist attitudes, acceptance of rape myths, self-esteem, and the Big-Five personality factors. *Journal of Interpersonal Violence, 16*(9), 865-889.
- Forbes, G. B., Jobe, R. L., White, K. B., Bloesch, E., & Adams-Curtis, L. E. (2005). Perceptions of dating violence following a sexual or nonsexual betrayal of trust: Effects of gender, sexism, acceptance of rape myths, and vengeance motivation. *Sex Roles, 52*(3-4), 165-173.
- Garcia-Moreno, C., Jansen, H. A., Ellsberg, M., Heise, L., & Watts, C. H. (2006). Prevalence of intimate partner violence: Findings from the WHO multi-country study on women's health and domestic violence. *The Lancet, 368*(9543), 1260-1269.
- Glick, P., Diebold, J., Bailey-Werner, B., & Zhu, L. (1997). The two faces of Adam: Ambivalent sexism and polarized attitudes toward women. *Personality and Social Psychology Bulletin, 23*(12), 1323-1334.
- Glick, P., & Fiske, S. T. (1996). The ambivalent sexism inventory: Differentiating hostile and benevolent sexism. *Journal of Personality and Social Psychology, 70*(3), 491-512.
- Glick, P., & Fiske, S. T. (2001). An ambivalent alliance: Hostile and benevolent sexism as complementary justifications for gender inequality. *American Psychologist, 56*(2), 109.
- Glick, P., Fiske, S. T., Mladinic, A., Saiz, J. L., Abrams, D., Masser, B., . . . Alao, A. (2000). Beyond prejudice as simple antipathy: Hostile and benevolent sexism across cultures. *Journal of Personality and Social Psychology, 79*(5), 763-775.
- Glick, P., & Hilt, L. (2000). Combative children to ambivalent adults: The development

- of gender prejudice. In T. Eckes & H. M. Trautner (Eds.), *The developmental social psychology of gender* (p. 243–272). Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Glick, P., Sakalli-Ugurlu, N., Ferreira, M. C., & Souza, M. A. d. (2002). Ambivalent sexism and attitudes toward wife abuse in Turkey and Brazil. *Psychology of Women Quarterly, 26*(4), 292-297.
- Goicolea, I., Öhman, A., Salazar Torres, M., Morras, I., & Edin, K. (2012). Condemning violence without rejecting sexism? Exploring how young men understand intimate partner violence in Ecuador. *Global Health Action, 5*(1), 18049.
- Gölge, Z. B., Sanal, Y., Yavuz, S., & Arslanoglu-Çetin, E. (2016). Attitudes toward wife abuse of police officers and judiciary members in Turkey: Profession, gender, ambivalent sexism and sex roles. *Journal of Family Violence, 31*(6), 785-796.
- Gracia, E. (2014). Intimate partner violence against women and victim-blaming attitudes among Europeans. *Bulletin of the World Health Organization, 92*, 380-381.
- Gracia, E., Garcia, F., & Lila, M. (2008). Police involvement in cases of intimate partner violence against women: The influence of perceived severity and personal responsibility. *Violence Against Women, 14*(6), 697-714.
- Gracia, E., Garcia, F., & Lila, M. (2011). Police attitudes toward policing partner violence against women: Do they correspond to different psychosocial profiles? *Journal of Interpersonal Violence, 26*(1), 189-207.
- Gracia, E., & Tomás, J. M. (2014). Correlates of victim-blaming attitudes regarding partner violence against women among the Spanish general population. *Violence Against Women, 20*(1), 26-41.
- Hair, J., Black, B., Babin, B., & Anderson, R. (2010). *Multivariate Data Analysis: A global perspective*. NJ: Pearson Prentice Hall.
- Haj-Yahia, M. M. (2000). Wife abuse and battering in the sociocultural context of Arab society. *Family Process, 39*(2), 237-255.
- Hammond, M. D., & Overall, N. C. (2013). Men's hostile sexism and biased perceptions of intimate partners: Fostering dissatisfaction and negative behavior in close relationships. *Personality and Social Psychology Bulletin, 39*(12), 1585-1599.
- Harris, R. J., & Firestone, J. M. (1998). Changes in predictors of gender role ideologies

- among women: A multivariate analysis. *Sex Roles*, 38(3-4), 239-252.
- Heise, L. L. (1998). Violence against women: An integrated, ecological framework. *Violence Against Women*, 4(3), 262-290.
- Helmreich, R. L., Spence, J. T., & Gibson, R. H. (1982). Sex-role attitudes: 1972-1980. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 8(4), 656-663.
- Herrero, J., Rodríguez, F. J., & Torres, A. (2017). Acceptability of partner violence in 51 societies: The role of sexism and attitudes toward violence in social relationships. *Violence Against Women*, 23(3), 351-367.
- Hillier, L., & Foddy, M. (1993). The role of observer attitudes in judgments of blame in cases of wife assault. *Sex Roles*, 29(9-10), 629-644.
- Hoffmann, M. L., & Powlishta, K. K. (2001). Gender segregation in childhood: A test of the interaction style theory. *The Journal of Genetic Psychology*, 162(3), 298-313.
- Hou, J., Yu, L., Ting, S.-M. R., Sze, Y. T., & Fang, X. (2011). The status and characteristics of couple violence in China. *Journal of Family Violence*, 26(2), 81-92.
- Howard, J. A. (1984). Societal influences on attribution: Blaming some victims more than others. *Journal of Personality and Social Psychology*, 47(3), 494-505.
- Huber, K. A. (2016). *Sexism goes underground: The development of a neosexism scale catered to college student populations*. (Bachelor of Arts (BA)). Lake Forest College,
- Johnson, I. M. (2007). Victims' perceptions of police response to domestic violence incidents. *Journal of Criminal Justice*, 35(5), 498-510.
- Johnson, W. L., Giordano, P. C., Manning, W. D., & Longmore, M. A. (2015). The age-IPV curve: Changes in the perpetration of intimate partner violence during adolescence and young adulthood. *Journal of Youth and Adolescence*, 44(3), 708-726.
- King, L. A., & King, D. W. (1997). Sex-role egalitarianism scale: Development, psychometric properties, and recommendations for future research. *Psychology of Women Quarterly*, 21(1), 71-87.
- Krug, E. G., Mercy, J. A., Dahlberg, L. L., & Zwi, A. B. (2002). The world report on violence and health. *The Lancet*, 360(9339), 1083-1088.
- Lagdon, S., Armour, C., & Stringer, M. (2014). Adult experience of mental health

- outcomes as a result of intimate partner violence victimisation: A systematic review. *European Journal of Psychotraumatology*, 5(1), 24794.
- Lane, B., & Knowles, A. (2000). Community attitudes to domestic violence: Attributions of responsibility, and suggested punishments related to alcohol consumption and level of violence. *Psychiatry, Psychology and Law*, 7(1), 51-58.
- Lavoie, F., Jacob, M., Hardy, J., & Martin, G. (1989). Police attitudes in assigning responsibility for wife abuse. *Journal of Family Violence*, 4(4), 369-388.
- Leung, L.-c. (2014). It's a matter of trust: Policing domestic violence in Hong Kong. *Journal of Interpersonal Violence*, 29(1), 82-101.
- Lila, M., Gracia, E., & Garcia, F. (2013). Ambivalent sexism, empathy and law enforcement attitudes towards partner violence against women among male police officers. *Psychology, Crime & Law*, 19(10), 907-919.
- Lockwood, D., & Prohaska, A. (2015). Police officer gender and attitudes toward intimate partner violence: How policy can eliminate stereotypes. *International Journal of Criminal Justice Sciences*, 10(1), 77-90.
- Logan, T., Shannon, L., & Walker, R. (2006). Police attitudes toward domestic violence offenders. *Journal of Interpersonal Violence*, 21(10), 1365-1374.
- Loveland, J. E. (2017). *The relationships among different traits of masculinity and intimate partner violence*. (Doctoral dissertation, University of New York).
- Maass, A., Cadinu, M., Guarnieri, G., & Grasselli, A. (2003). Sexual harassment under social identity threat: The computer harassment paradigm. *Journal of Personality and Social Psychology*, 85(5), 853-870.
- Maikovich, A. K., Jaffee, S. R., Odgers, C. L., & Gallop, R. (2008). Effects of family violence on psychopathology symptoms in children previously exposed to maltreatment. *Child Development*, 79(5), 1498-1512.
- Masser, B., Lee, K., & McKimmie, B. M. (2010). Bad woman, bad victim? Disentangling the effects of victim stereotypicality, gender stereotypicality and benevolent sexism on acquaintance rape victim blame. *Sex Roles*, 62(7-8), 494-504.
- McBroom, W. H. (1987). Longitudinal change in sex role orientations: Differences between men and women. *Sex Roles*, 16(9-10), 439-452.
- McHugh, M. C., & Frieze, I. H. (1997). The measurement of gender-role attitudes: A

- review and commentary. *Psychology of Women Quarterly*, 21(1), 1-16.
- Mehrotra, M. (1999). The social construction of wife abuse: Experiences of Asian Indian women in the United States. *Violence against women*, 5(6), 619-640.
- Meyer, S. (2016). Still blaming the victim of intimate partner violence? Women's narratives of victim desistance and redemption when seeking support. *Theoretical Criminology*, 20(1), 75-90.
- Mori, L., Bernat, J. A., Glenn, P. A., Selle, L. L., & Zarate, M. G. (1995). Attitudes toward rape: Gender and ethnic differences across Asian and Caucasian college students. *Sex Roles*, 32(7-8), 457-467.
- Muftić, L. R., & Cruze, J. R. (2014). The laws have changed, but what about the police? Policing domestic violence in Bosnia and Herzegovina. *Violence Against Women*, 20(6), 695-715.
- Obeid, N., Chang, D. F., & Ginges, J. (2010). Beliefs about wife beating: An exploratory study with Lebanese students. *Violence Against Women*, 16(6), 691-712.
- Ortner, S. B. (1978). The virgin and the state. *Feminist studies*, 4(3), 19-35.
- Pleck, E. (1989). Criminal approaches to family violence, 1640-1980. *Crime and Justice*, 11, 19-57.
- Rani, M., & Bonu, S. (2009). Attitudes toward wife beating: A cross-country study in Asia. *Journal of Interpersonal Violence*, 24(8), 1371-1397.
- Renzetti, C. M., Lynch, K. R., & DeWall, C. N. (2018). Ambivalent sexism, alcohol use, and intimate partner violence perpetration. *Journal of Interpersonal Violence*, 33(2), 183-210.
- Riggs, D. S., Caulfield, M. B., & Street, A. E. (2000). Risk for domestic violence: Factors associated with perpetration and victimization. *Journal of Clinical Psychology*, 56(10), 1289-1316.
- Riley, C. E., & Yamawaki, N. (2018). Who is helpful? Examining the relationship between ambivalent sexism, right-wing authoritarianism, and intentions to help domestic violence victims. *Sage open*, 8(2), 2158244018781899.
- Sakall, N. (2001). Beliefs about wife beating among Turkish college students: The effects of patriarchy, sexism, and sex differences. *Sex Roles*, 44(9-10), 599-610.
- Sakallı-Uğurlu, N., Salman, S., & Turgut, S. (2010). Predictors of Turkish women's and

- men's attitudes toward sexual harassment: Ambivalent sexism, and ambivalence toward men. *Sex Roles*, 63(11-12), 871-881.
- Sakallı-Uğurlu, N., Yalçın, Z. S., & Glick, P. (2007). Ambivalent sexism, belief in a just world, and empathy as predictors of Turkish students' attitudes toward rape victims. *Sex Roles*, 57(11-12), 889-895.
- Saunders, D. G. (1979). *The police response to battered women: Predictors of officers' use of arrest, counseling, or minimal action*. (Doctoral dissertation, University of Wisconsin).
- Saunders, D. G. (1995). The tendency to arrest victims of domestic violence: A preliminary analysis of officer characteristics. *Journal of Interpersonal Violence*, 10(2), 147-158.
- Saunders, D. G., & Size, P. B. (1986). Attitudes about woman abuse among police officers, victims, and victim advocates. *Journal of Interpersonal Violence*, 1(1), 25-42.
- Sibley, C. G., & Wilson, M. S. (2004). Differentiating hostile and benevolent sexist attitudes toward positive and negative sexual female subtypes. *Sex Roles*, 51(11-12), 687-696.
- Sriyothin, S., & Maneesri, K. (2017). The mediating effect of adult attachment on the relation between childhood experiences and intimate partner perpetration and victimization in Thailand. *Asian Social Science*, 13(2), 75-87.
- Strobl, R. (2004). Constructing the victim: Theoretical reflections and empirical examples. *International Review of Victimology*, 11(2-3), 295-311.
- Surtees, R. (2003). Negotiating violence and non-violence in Cambodian marriages. *Gender & Development*, 11(2), 30-41.
- Swim, J. K., Aikin, K. J., Hall, W. S., & Hunter, B. A. (1995). Sexism and racism: Old-fashioned and modern prejudices. *Journal of Personality and Social Psychology*, 68(2), 199-214.
- Tam, S. Y., & Tang, C. S.-k. (2005). Comparing wife abuse perceptions between Chinese police officers and social workers. *Journal of Family Violence*, 20(1), 29-38.
- Tang, C. S.-k., & Cheung, F. M.-C. (1997). Effects of gender and profession type on definitions of violence against women in Hong Kong. *Sex Roles*, 36(11-12), 837-

849.

- Tang, C. S.-K., Wong, D., & Cheung, F. M.-C. (2002). Social construction of women as legitimate victims of violence in Chinese societies. *Violence Against Women, 8*(8), 968-996.
- Tjaden, P., & Thoennes, N. (2000). Prevalence and consequences of male-to-female and female-to-male intimate partner violence as measured by the National Violence Against Women Survey. *Violence Against Women, 6*(2), 142-161.
- Tougas, F., Brown, R., Beaton, A. M., & Joly, S. (1995). Neosexism: Plus ça change, plus c'est pareil. *Personality and Social Psychology Bulletin, 21*(8), 842-849.
- Valor-Segura, I., Expósito, F., & Moya, M. (2011). Victim blaming and exoneration of the perpetrator in domestic violence: The role of beliefs in a just world and ambivalent sexism. *The Spanish Journal of Psychology, 14*(1), 195-206.
- Viki, G. T., & Abrams, D. (2002). But she was unfaithful: Benevolent sexism and reactions to rape victims who violate traditional gender role expectations. *Sex Roles, 47*(5-6), 289-293.
- Whitfield, C. L., Anda, R. F., Dube, S. R., & Felitti, V. J. (2003). Violent childhood experiences and the risk of intimate partner violence in adults: Assessment in a large health maintenance organization. *Journal of Interpersonal Violence, 18*(2), 166-185.
- Women, U. (2011). In pursuit of justice: 2011-2012 progress of the world's women. *Annual Report. UN Women.*
- Worden, A. P., & Carlson, B. E. (2005). Attitudes and beliefs about domestic violence: Results of a public opinion survey: II. Beliefs about causes. *Journal of Interpersonal Violence, 20*(10), 1219-1243.
- World Health Organization. (2009). Violence against women: World Health Organization Fact Sheet No 239. Retrieved from <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs239/en/>
- Wylie, P. B., Basinger, L. F., Heinecke, C. L., & Rueckert, J. A. (1976). *Approach to evaluating a police program of family crisis intervention in six demonstration cities.* Alexandria, VA: Human Resource Research Organization.
- Xu, X., Kerley, K. R., & Sirisunyaluck, B. (2011). Understanding gender and domestic

violence from a sample of married women in urban Thailand. *Journal of Family Issues*, 32(6), 791-819.

Yamawaki, N., Ostenson, J., & Brown, C. R. (2009). The functions of gender role traditionality, ambivalent sexism, injury, and frequency of assault on domestic violence perception: A study between Japanese and American college students. *Violence Against Women*, 15(9), 1126-1142.

ภาษาไทย

กึ่งกานต์ แก้วผื่น. (2550). *ความรุนแรงต่อครอบครัว: กรณีศึกษาแรงงานสตรีโรงงานในอำเภอสารภี เชียงใหม่ ต่อการใช้ความรุนแรงของคู่สมรส*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

จิราภรณ์ เจริญกุล. (2556). *การศึกษาภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทยกับผู้หญิงญี่ปุ่นที่ถูกสะท้อนผ่านละครโทรทัศน์ : การเปรียบเทียบละครเรื่องแรงเงาของไทยกับละครเรื่อง The Last Cinderella ของญี่ปุ่น* (ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

ธารวิมล ดิษฐรักษ์ และ คศนงค์ มณีศรี. (2558, พฤศจิกายน). *การสร้างข้อความที่ใช้จัดกระทำให้เกิดการเผชิญกับการเหยียดเพศแบบแยกขั้วในงานวิจัย*. นำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 1 เรื่อง นวัตกรรมการศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน, กรุงเทพมหานคร.

นลินทิพย์ คชพงษ์. (2550). *ผลของการเกิดความเด่นชัดในความตาย เพศ และความตึงเครียดทางกายภาพของผู้หญิงต่อการประเมินความตึงเครียดต่อผู้หญิงและการเหยียดเพศแบบแยกขั้ว* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

นันทมน อินทร, ประภาศรี กระจ่างวุฒิชัย, และ อารีญา การุณกร. (2556). *อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบแสดงอำนาจเหนือผู้อื่นและบุคลิกภาพแบบใช้อำนาจฝ่ายขวาต่อการเหยียดเพศโดยมีการรู้ซึ่งถึงความรู้สึกของผู้อื่นและความรู้สึกแบ่งแยกจากสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน* (โครงการทางจิตวิทยาปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

บุญเสริม หุตะแพทย์. (2552). *รายงานการวิจัยเรื่องทัศนคติและบทบาทของทีมนสวิชาชีพต่อการแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในครอบครัว* (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช). นนทบุรี : จตุพร ดีไซน์.

บุญเสริม หุตะแพทย์. (2557). *ความรุนแรงต่อภรรยาในครอบครัวอาเซียนและครอบครัวไทย*. *วารสารมนุษยนิเวศศาสตร์ ฉบับพิเศษ*, 6-18.

วิษณุ พงศ์พันธุ์อนุสร. (2556). *วิกฤตการณ์แก้ไขปัญหาคความรุนแรงในครอบครัวด้วยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม, มหาวิทยาลัยมหิดล).

ศรีลำยอง สังข์ศิริ. (2545). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีในครอบครัวในชุมชนแออัดเขต*

เทศบาลนครขอนแก่น กรณีศึกษา : ชุมชนเทพารักษ์ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น).

ศิระชัย โชติรัตน์. (2537). ความรุนแรงในครอบครัว : กรณีสามีทำร้ายร่างกายภรรยาในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง. (ภาคนิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).

สตางค์ ศุภผล. (2556). การกระทำรุนแรงในครอบครัว (Domestic violence). คัดมาจาก

http://fmkkh.com/FMKKH/bthkhwam_wichakar/Entries/2013/10/14_kark_ra_tha_runng_n_khrxbkhrw_Domestic_Violence_files/Domestic%20violence_doc.pdf

อาทิตยา จารุจินดา. (2555). การสร้างภาพความเป็นหญิงในนวนิยายไทย สมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม. (ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

ตาราง ก 1.1

ความถี่ของคำ คำคุณศัพท์ และวลีที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพและบทบาททางเพศของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแบบเรียงลำดับมาก-น้อย (n=298)

ข้อความ	ความถี่
ถึงจะทำงานนอกบ้าน แต่ก็มีเวลาให้คนรักสม่ำเสมอ	232
ทำงานนอกบ้านเก่ง และงานบ้านก็ทำได้ไม่ขาดตกบกพร่อง	183
อยู่ติดบ้านและดูแลปรนนิบัติคนรักเป็นอย่างดี	150
ทำอาหารให้คนรักทานเป็นประจำ	149
ไม่ค่อยยอมคนรักเวลาทะเลาะกัน และถ้าตนเองไม่ผิดก็จะยังไม่ยอม	133
ไม่ทำอาหาร นิยมซื้อหรือออกไปทานอาหารนอกบ้าน	103
ยอมคนรัก ไม่ว่าจะทะเลาะกันเรื่องอะไร	101
ไม่ค่อยชอบอยู่บ้าน แต่จะชอบการอยู่กับเพื่อนของตัวเอง ทั้งเพื่อนชายและเพื่อนหญิง	83
ขยันทำงานและทำงานเก่ง บางครั้งทำงานจนไม่มีเวลาให้คนรัก	83
ทำงานนอกบ้านเก่ง แต่ไม่ทำงานบ้านเลย	71

ตาราง ก 1.2

ความถี่ของคำ คำคุณศัพท์ และวลีที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพและบทบาททางเพศของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแบบเรียงลำดับมาก-น้อย (n=298)

ข้อความ	ความถี่
ไม่ค่อยชอบอยู่บ้าน แต่จะชอบการอยู่กับเพื่อนของตัวเอง ทั้งเพื่อนชายและเพื่อนหญิง	165
ทำงานนอกบ้านเก่ง แต่ไม่ทำงานบ้านเลย	158
ขยันทำงานและทำงานเก่ง บางครั้งทำงานจนไม่มีเวลาให้คนรัก	155
ไม่ทำอาหาร นิยมซื้อหรือออกไปทานอาหารนอกบ้าน	130
ยอมคนรัก ไม่ว่าจะทะเลาะกันเรื่องอะไร	119
ไม่ค่อยยอมคนรักเวลาทะเลาะกัน และถ้าตนเองไม่ผิดก็จะยังไม่ยอม	107
ทำอาหารให้คนรักทานเป็นประจำ	88
อยู่ติดบ้านและดูแลปรนนิบัติคนรักเป็นอย่างดี	86
ทำงานนอกบ้านเก่ง และงานบ้านก็ทำได้ไม่ขาดตกบกพร่อง	71
ถึงจะทำงานนอกบ้าน แต่ก็มีเวลาให้คนรักสม่ำเสมอ	34

ตาราง ก 2.1

ความถี่ของคำ คำคุณศัพท์ และวลีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแบบ
เรียบง่ายต่ำมาก-น้อย (n=298)

ข้อความ	ความถี่
รู้จักกาลเทศะ	256
สุภาพ	245
ประนีประนอม	231
พูดจาไพเราะ มีหางเสียง	227
ใจเย็น อ่อนน้อม	219
อ่อนไหวง่าย	212
อ่อนหวาน นุ่มนวล	206
ซื่อาย เก็บความรู้สึก	168
ตรงไปตรงมา เปิดเผยความรู้สึกชัดเจน	150
กล้าได้กล้าเสีย	88
ใจร้อน ไม่ชอบบรคอย	86
ไม่อ่อนไหว เก็บอารมณ์เวลาเศร้าหรือเสียใจ	80
แข็ง ไม่อ่อนหวาน ไม่นุ่มนวล	48
พูดและแสดงออกอย่างที่คิดหรือรู้สึก ไม่ค่อยใส่ใจกาลเทศะ	39
โผงผาง	37
พูดจาเสียงดัง ไม่มีหางเสียง	18

ตาราง ก 2.2

ความถี่ของคำ คำคุณศัพท์ และวลีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแบบ
เรียบง่ายต่ำมาก-น้อย (n=298)

ข้อความ	ความถี่
พูดจาเสียงดัง ไม่มีหางเสียง	241
พูดและแสดงออกอย่างที่คิดหรือรู้สึก ไม่ค่อยใส่ใจกาลเทศะ	215
แข็ง ไม่อ่อนหวาน ไม่นุ่มนวล	200
โผงผาง	199
ใจร้อน ไม่ชอบบรคอย	157
กล้าได้กล้าเสีย	148
ไม่อ่อนไหว เก็บอารมณ์เวลาเศร้าหรือเสียใจ	129
ตรงไปตรงมา เปิดเผยความรู้สึกชัดเจน	100
ซื่อาย เก็บความรู้สึก	58
อ่อนหวาน นุ่มนวล	48

ข้อความ	ความถี่
พุดจาไผ่เราะ มีหางเสียง	48
อ่อนไหวง่าย	38
ใจเย็น อดทน	35
สุขภาพ	27
ประนีประนอม	23
รู้จักกาลเทศะ	21

ตาราง ก 3.1

ความถี่ของรูปภาพการแต่งกายที่แสดงถึงผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแบบเรียงลำดับมาก-น้อย
(n=298)

รูปภาพ	ความถี่	รูปภาพ	ความถี่
	284		283
	279		275
	268		258

รูปภาพ	ความถี่	รูปภาพ	ความถี่
	248		246
	240		228
	187		129
	106		81
	78		67
	59		56

รูปภาพ	ความถี่	รูปภาพ	ความถี่
	52		44
	41		26

ตาราง ก 3.2

ความถี่ของรูปภาพการแต่งกายที่แสดงถึงผู้หญิงที่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมแบบเรียบง่ายลำดับมาก-น้อย
(n=298)

รูปภาพ	ความถี่	รูปภาพ	ความถี่
	236		213
	213		205

รูปภาพ	ความถี่	รูปภาพ	ความถี่
	202		184
	179		176
	163		150
	123		66
	39		33

รูปภาพ	ความถี่	รูปภาพ	ความถี่
	25		23
	16		13
	11		8
	6		5

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างมาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกข้อ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วประเมินว่าตรงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย O ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

(0 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง, 1 = ไม่เห็นด้วย, 2 = ค่อนข้างไม่เห็นด้วย, 3 = ค่อนข้างเห็นด้วย, 4 = เห็นด้วย, 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง)

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 0	ไม่เห็นด้วย 1	ค่อนข้างไม่เห็น ด้วย 2	ค่อนข้างเห็นด้วย 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
1	ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จเพียงใด ผู้ชายจะไม่นับบุคคลที่สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริงจนกว่าเขาจะได้รับความรักจากผู้หญิง	0	1	2	3	4	5
2	ความจริงแล้ว ผู้หญิงจำนวนมากแสวงหาสิทธิพิเศษเหนือผู้ชาย เช่น นโยบายการจ้างงาน โดยยกเรื่องความเท่าเทียมมาเป็นข้ออ้าง	0	1	2	3	4	5
3	เมื่อเกิดภัยพิบัติ ควรช่วยชีวิตผู้หญิงก่อนผู้ชาย	0	1	2	3	4	5

หมายเหตุ. มาตรวัดการเหยียดเพศแบบแยกข้อที่ใช้จริงมี 22 ข้อ

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามต่อไปนี้ภายหลังจากดูวิดีโอโดยทำเครื่องหมาย O ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ 1-5 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง, 2 = ไม่เห็นด้วย, 3 = เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน, 4 = เห็นด้วย, 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ 6 1 = น้อยที่สุด, 3 = ปานกลาง 5 = มากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
1	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ[ชื่อตัวละคร] เป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้	1	2	3	4	5
2	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ[ชื่อตัวละคร] ไม่ใช่เรื่องใหญ่	1	2	3	4	5
3	[ชื่อตัวละคร]ไม่เห็นมีความจำเป็นต้องแจ้งความลงบันทึกประจำวัน	1	2	3	4	5

หมายเหตุ. แบบวัดเจตคติต่อการใช้ความรุนแรงในคู่ที่ใช้จริงมี 6 ข้อ

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อ

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามต่อไปนี้ภายหลังจากดูวิดีโอ โดยทำเครื่องหมาย O ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ 1- 4 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง, 2 = ไม่เห็นด้วย, 3 = เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน, 4 = เห็นด้วย, 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ 5 1 = น้อยที่สุด 3 = ปานกลาง 5 = มากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
1	[ชื่อตัวละคร]มีส่วนผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	1	2	3	4	5
2	[ชื่อตัวละคร]เป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว	1	2	3	4	5
3	[ชื่อตัวละคร]มีส่วนต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	1	2	3	4	5

หมายเหตุ. แบบวัดการกล่าวโทษเหยื่อที่ใช้จริงมี 5 ข้อ

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำ (การศึกษาที่ 1)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องหน้าข้อความตามความคิดเห็นของท่านหลังจาก
รับชมวิดีโอจำลองเหตุการณ์ ขอให้เลือกตอบเพียงช่องเดียวที่ท่านคิดว่าถูกต้อง
ที่สุด

1. จากภาพในวิดีโอ มีความเป็นไปได้ว่าผู้หญิงคนนี้.....
 - เป็นผู้หญิงทำงานที่สามารถทำหน้าที่ภรรยาได้อย่างไม่บกพร่อง
 - เป็นผู้หญิงทำงานที่ไม่ได้ทำหน้าที่ภรรยาที่ดีนัก
2. การพูดจาและการแสดงออกของผู้หญิงในวิดีโอมีลักษณะ.....
 - สุภาพ / เรียบร้อย
 - โผงผาง / ไม่นุ่มนวล
3. ลักษณะการแต่งกายของผู้หญิงในวิดีโอ.....
 - เรียบร้อย / เหมาะสม
 - เปรี๊ยะ / โหวกเหวก

ภาคผนวก ฉ

สถานการณ์จำลองความรุนแรงและรูปภาพประกอบในการศึกษาที่ 2

เงื่อนไขความรุนแรงระดับต่ำ

สาเหตุหึงหวงระแวงว่าจะนอกใจ

นางสาวสุดาพร วงศ์พัฒน์ อายุ 20 ปี ผู้ถูกแฟนทำร้ายร่างกายเปิดเผยว่า ตนเองและนายพงศกร แสงดี (อายุ 22 ปี) อยู่ด้วยกันมาได้ประมาณ 2-3 ปี มีเรื่องให้ทะเลาะกันอยู่เรื่อย ๆ โดยนายพงศกรมักหงุดหงิดที่ตนเองไม่ค่อยสนใจทำงานบ้านและมักไม่มีเวลาให้นายพงศกร จึงทำให้นายพงศกรไม่พอใจอยู่เรื่อย ๆ จนวันหนึ่งนางสาวสุดาพรเลิกงานดึกและกลับถึงบ้านช้าเหมือนทุกวัน เมื่อถึงบ้านนายพงศกรได้เข้ามาพูดคุย จากนั้นขอดูโทรศัพท์มือถือของนางสาวสุดาพร เนื่องจากเห็นว่านางสาวสุดาพรใช้โปรแกรมแชต Line บ่อยครั้ง นายพงศกรจึงระแวงว่าอาจจะมีการนอกใจ เป็นเหตุทำให้ทะเลาะกันจนนายพงศกรลงมือทำร้ายร่างกายนางสาวสุดาพร โดยนายพงศกรตบหน้านางสาวสุดาพร ก่อนบีบแขนนางสาวสุดาพรจนเป็นรอยช้ำและตะคอกคำหยาบคายใส่นางสาวสุดาพร

จากการสอบถามพยานซึ่งเป็นเพื่อนบ้านผู้โทรแจ้งเหตุ จึงได้รับข้อมูลเพิ่มเติมว่า นางสาวสุดาพรและนายพงศกรอยู่กินกันมาสักพักและมีปากเสียงกันเป็นประจำ จึงทำให้เวลาทะเลาะกันได้ยืนกันที่ละแวกบ้าน แต่ครั้งนี้ไม่คาดคิดมาก่อนว่าเรื่องราวจะร้ายแรงถึงขั้นมีการทำร้ายร่างกายนางสาวสุดาพรจนได้รับบาดเจ็บแบบนี้

สาเหตุผู้ชายพยายามง้อขอคืนดีแต่ถูกปฏิเสธ

นางสาวกัญญา เพชรวิเศษ อายุ 19 ปี แจ้งว่าถูกนายอาทิตย์ ณรงค์ศรี อายุ 25 ปี ทำร้ายร่างกาย โดยเบื้องต้นนางสาวกัญญา กล่าวว่า ตนเองอยู่กินกับนายอาทิตย์มาเป็นเวลา 3 ปี มีปากเสียงกันทุกวัน จนวันหนึ่งตนเองทนไม่ไหวจึงแยกออกมาเช่าห้องอยู่คนเดียว วันเกิดเหตุ นางสาวกัญญาอยู่ที่ห้องเช่าต่อมา นายอาทิตย์มาหานางสาวกัญญาที่ห้องเช่าเพื่อพยายามง้อขอคืนดี แต่นางสาวกัญญาปฏิเสธไม่ยอมคืนดีแม้ว่านายอาทิตย์จะพยายามง้อขอคืนดีเป็นเวลาหลายสัปดาห์แล้วก็ตาม ครั้นนี้ เมื่อถูกปฏิเสธอีกครั้ง ทำให้ทั้งคู่มีปากเสียงกันอย่างรุนแรง จากนั้น นายอาทิตย์จึงลงมือทำร้ายร่างกายนางสาวกัญญาจนได้รับบาดเจ็บ โดยนายอาทิตย์กระชากตัวนางสาวกัญญาขึ้นมาจากเก้าอี้ จากนั้นมีการด่าทอและต่อยเข้าที่ใบหน้าของนางสาวกัญญา

นางอรอนงค์ เพื่อนร่วมงานของนางสาวกัญญาและเป็นผู้พานางสาวกัญญามาแจ้งเหตุ เล่าว่า ช่วงหลังก่อนที่ทั้งคู่จะแยกกันอยู่ นางสาวกัญญาชอบมาบ่นเรื่องนายอาทิตย์ให้ฟังอยู่เป็นประจำ โดย นางสาวกัญญาเล่าว่านายอาทิตย์มักบ่นเรื่องที่บ้านนางสาวกัญญากลับบ้านช้าเนื่องจากเลิกงานดึก และ ชอบบ่นเรื่องที่บ้านนางสาวกัญญาไม่มีเวลาให้และไม่ค่อยทำหน้าที่แม่บ้าน นางอรอนงค์เสริมว่าตนเองเห็น นายอาทิตย์พยายามง้อขอคืนดีกับนางสาวกัญญาหลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ และไม่คาดคิดว่าครั้งนี้ นายอาทิตย์จะลงไม้ลงมือทำร้ายร่างกายนางสาวกัญญาจนได้รับบาดเจ็บเช่นนี้

เงื่อนไขความรุนแรงระดับสูง

สาเหตุที่หวังระแวงว่าจะนอกใจ

นางสาวสุดาพร วงศ์พัฒน์ อายุ 20 ปี ผู้ถูกแพนทำร้ายร่างกายเปิดเผยว่า ตนเองและนาย พงศกร แสงดี (อายุ 22 ปี) อยู่ด้วยกันมาได้ประมาณ 2-3 ปี มีเรื่องให้ทะเลาะกันอยู่เรื่อย ๆ โดยนาย พงศกรมักหงุดหงิดที่ตนเองไม่ค่อยสนใจทำงานบ้านและมักไม่มีเวลาให้นายพงศกร จึงทำให้นาย พงศกรไม่พอใจอยู่เรื่อย ๆ จนวันหนึ่งนางสาวสุดาพรเลิกงานดึกและกลับถึงบ้านช้าเหมือนทุกวัน เมื่อ ถึงบ้านนายพงศกรได้เข้ามาพูดคุย จากนั้นขอดูโทรศัพท์มือถือของนางสาวสุดาพร เนื่องจากเห็นว่า นางสาวสุดาพรใช้โปรแกรมแชต Line บ่อยครั้ง นายพงศกรจึงระแวงว่าอาจจะมีการนอกใจ เป็นเหตุ ทำให้ทะเลาะกันจนนายพงศกรลงมือทำร้ายร่างกายนางสาวสุดาพร โดยนายพงศกรใช้ค้อนหวดไปที่ ใบหน้าของนางสาวสุดาพร ก่อนใช้ด้ามไม้กวาดพัดที่ลำตัวของนางสาวสุดาพร

จากการสอบถามพยานซึ่งเป็นเพื่อนบ้านผู้โทรแจ้งเหตุ จึงได้รับข้อมูลเพิ่มเติมว่า นางสาวสุดาพรและนายพงศกรอยู่กินกันมาสักพักและมีปากเสียงกันเป็นประจำ จึงทำให้เวลาทะเลาะกันได้ยืนกัน ทั่วละแวกบ้าน แต่ครั้งนี้ไม่คาดคิดมาก่อนว่าเรื่องราวจะร้ายแรงถึงขั้นมีการทำร้ายร่างกายนางสาว สุดาพรจนได้รับบาดเจ็บสาหัส

สาเหตุผู้ชายพยายามง้อขอคืนดีแต่ถูกปฏิเสธ

นางสาวกัญญา เพชรวิเศษ อายุ 19 ปี แจ้งว่าถูกนายอาทิตย์ ณรงค์ศรี อายุ 25 ปีทำร้าย ร่างกาย โดยเบื้องต้นนางสาวกัญญา กล่าวว่า ตนเองอยู่กินกับนายอาทิตย์มาเป็นเวลา 3 ปี มีปาก เสียงกันทุกวัน จนวันหนึ่งตนเองทนไม่ไหวจึงแยกออกมาเช่าห้องอยู่คนเดียว วันเกิดเหตุ นางสาว กัญญาอยู่ที่ห้องเช่าต่อมา นายอาทิตย์มาหานางสาวกัญญาที่ห้องเช่าเพื่อพยายามง้อขอคืนดี แต่ นางสาวกัญญาปฏิเสธไม่ยอมคืนดีแม้ว่านายอาทิตย์จะพยายามง้อขอคืนดีเป็นเวลาหลายสัปดาห์แล้วก็ ตาม ครั้งนี้ เมื่อถูกปฏิเสธอีกครั้ง ทำให้ทั้งคู่มีปากเสียงกันอย่างรุนแรง จากนั้น นายอาทิตย์จึงลงมือทำ

ร้ายร่างกายนางสาวกัญญาจนได้รับบาดเจ็บ โดยนายอาทิตย์จับหัวนางสาวกัญญาโขกเสาปูนเลือดอาบ และใช้ดัมป์เบลล์ฟาดไปที่ใบหน้าของนางสาวกัญญา

นางอรอนงค์ เพื่อนร่วมงานของนางสาวกัญญาและเป็นผู้พานางสาวกัญญามาแจ้งเหตุ เล่าว่า ช่วงหลังก่อนที่ทั้งคู่จะแยกกันอยู่ นางสาวกัญญาชอบมาบ่นเรื่องนายอาทิตย์ให้ฟังอยู่เป็นประจำ โดยนางสาวกัญญาเล่าว่านายอาทิตย์มักบ่นเรื่องที่นางสาวกัญญากลับบ้านช้าเนื่องจากเลิกงานดึก และชอบบ่นเรื่องที่นางสาวกัญญาไม่มีเวลาให้และไม่ค่อยทำหน้าที่แม่บ้าน นางอรอนงค์เสริมว่าตนเองเห็นนายอาทิตย์พยายามง้อขอคืนดีกับนางสาวกัญญาหลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ และไม่คาดคิดว่าครั้งนี้ นายอาทิตย์จะลงไม้ลงมือทำร้ายร่างกายนางสาวกัญญาจนได้รับบาดเจ็บสาหัส

รูปภาพประกอบ

ความรุนแรงระดับต่ำ/สาเหตุหึงหวงระแวงว่าจะนอกใจ	ความรุนแรงระดับต่ำ/สาเหตุผู้ชายพยายามง้อขอคืนดีแต่ถูกปฏิเสธ
	
ความรุนแรงระดับสูง/สาเหตุหึงหวงระแวงว่าจะนอกใจ	ความรุนแรงระดับสูง/สาเหตุผู้ชายพยายามง้อขอคืนดีแต่ถูกปฏิเสธ
	

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามตรวจสอบการรับรู้ตามการจัดกระทำ (การศึกษาที่ 2)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องหน้าข้อความตามความคิดเห็นของท่านหลังจากอ่านเรื่องสั้นจำลองเหตุการณ์ ขอให้เลือกตอบเพียงช่องเดียวที่ท่านคิดว่าถูกต้องที่สุด

- สาเหตุที่ชายหญิงในเรื่องสั้นทะเลาะกันคือ.....
 - ผู้ชายหึงหวงผู้หญิง
 - ผู้ชายพยายามง้อขอคืนดีแล้วถูกปฏิเสธ
- สิ่งที่ผู้หญิงในเรื่องสั้นถูกกระทำ มีความรุนแรงในระดับ....

น้อยที่สุด			ปานกลาง				มากที่สุด		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ปิยภฤตา เครือหิรัญ
วัน เดือน ปี เกิด	17 มิถุนายน 2535
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาฝรั่งเศส (วิชาโทภาษาอังกฤษ) คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY